ОТ РОДА КЪМ ДУХОВНИЯ РОД.
ИСТИНСКИТЕ ТЪЛКОВАТЕЛИ НА УЧЕНИЕТО

Много по-съществено от всичко това, което разказах за рода си, са начините, по които баща ми и майка ми и още много хора са дошли на Изгрева.

*Нека обаче първо включа още сведения за баща ми - спомени на майка ми **Надежда Георгиева Кьосева**, написани от нея през декември 1992 година и предадени на Мария Марашлиева::*

ЖОРЖ ГИГОВ КЬОСЕВ

Жорж е роден на 23 април 1913 г. в гр. Дойран - Македония. През същата година, още в края на първата му годинка, семейството им се премества в гр. Струмица. Името Жорж идва от някакъв негов дядо на име Джорджо или от един капитан от френските войски, които са били в Струмица по време на войната и който се е наричал Жорж.

Баща му е бил търговец, имал е мелница и е бил деен член на протестантската черква под влиянието на пастор Хаус и пастор Хаскел от Солун. Сестра му Рут и брат му Дино са учили в протестантски училища в Струмица. В края на войната, гр. Струмица бил придаден към Югославия. След

едно пътуване в България, баща му бил подканван от сърбите да се изсели в България и той отива в Петрич, Горна Джумая и накрая в София, където се настанява окончателно.

Жорж завършва прогимназия в 1927 г., а по желание на баща му Гиго Динка Кьосев той постъпва в американския колеж в Самоков, където не успял да се пригоди. Завършил образованието си в търговска гимназия Мусевич-Борикос към 1930 г. в София. Трябва да се отбележи, че още през 1902 г. родителите Гиго Динка Кьосев и майка му Елена Граматикова се присъединили към евангелското движение, така че той е живял в една религиозна атмосфера. В дома им се чете Библията. Редовно се посещават богослуженията и неделните проповеди, а децата на протестантите са дейни във всички прояви на младежите към черквата: спорт, участие в хора, в драмсъстава им и пр.. Тук именно Жорж се сдружава с деца на стари протестантски семейства като Димитър Кочев, Гавраил Величков и новия приятел Кирил Стоянов (Кирчо-Лъв-чето), на когото са помогнали да се сработи със своето семейство. Тая група приятели правят

първите си посещения на Изгрева на Бялото Братство, за да търсят по-широки хоризонти и именно тука ги намират и полека-лека се оттеглят от евангелската църква и се приобщават към Братството и Учителя. Това става през 1930-31 г.

Още като ученик в гимназията, Жорж се увлича от фотографията, която впоследствие става негово хоби и по-къ-сно професия. Любовта си към природата той оформя и чрез своето дарование - фотографията.

Още от 1932 г. той правеше много снимки на Учителя, на салона, на епизоди от изгревския, витошкия и рилския живот. Правил е снимки също и в Мърчаево, правил е снимки на езерата, на Паневритмията и на Молитвения връх. Направил е също и филми от живота на Братството.

На Изгрева се запознава с брат ми Светослав Печеников, който, при издаване на библиотека"Безсмъртни мисли" промени името си на Славянски поради славянските си издания. И до днес дъщерите му носят името Славянски, вместо Печеникови.

Много често - през 1932-33 и 34 г. - брат ми канеше при него да приспиват на Изгрева приятелите в нощите срещу беседите в сряда и петък (общ окултен клас и специален окултен клас), които се провеждаха в 5 ч. сутринта.

След гимназията Жорж е работил при баща си, който е бил търговец на едро за обущарски материали, и той е ходил в габровските фабрики за стоки и е помагал много на баща си.

През 1936 г. ние се оженихме на 23 август в евангелска-та църква на ул."Солунска" с пастор Фурнаджиев.

Той имаше мотор, който караше много умело, с голямо самообладание и самоувереност. Често сме ходили с мотора с големия ми син като бебе на коляното ми - и към Изгрева, и към Рила. Той също беше голям скиор. Спускаше се по най-стръмните шанци и взимаше участие в състезания. Всичко в него беше изработено и разумно.

С цветни филми го снабдяваше Димитър Кочев, който беше студент по химия в Австрия. Има няколко цветни

снимки с Учителя и много черно-бели с Него и от братския живот.

Жорж беше също лектор по фотография във ВИФ, при което проведе 20 курса с по 25-30 души в курс за фотолюбители. Издаде един фотографски практически учебник, който ползваха курсистите.

Той ползваше английски и руски език и преведе и издаде една книга "Зовът на Малайските джунгли". Преведе също книгата "Спомени от бъдещето" от фон Деникен. Правил е преводи от най-различни списания - от английски и руски език. Той е правил много извадки на най-различни теми от беседите на Учителя. Жорж е написал антология на всички поети и писатели на Изгрева. Съхранил е програмите, сказки в салона и други въпроси от 1937 г., които са написани собственоръчно от Учителя, както и преработени беседи като "Ето човекът". Програма на литературната част на инициативната вечер на 10.V.1956 г. Въпроси, поставяни на Учителя в Държавна сигурност на 2.11.1937 г. Въпроси и

отговори, съхранени в Жорова папка, също съхранени поздрави за Новата година към всички през 1914 г. в Търново - също в папка. Лично негови много стихотворения в папка. Написал е също романа "Албигоя" в 323 страници ,с тема обединяване на цялото човечество в едно семейство. Братски и сестрински писма от Учителя в папка. Ценни мисли от Учителя I, II и III част.

На един конкурс за портрети той получи златен и бронзов медал за най-добра снимка. Участвал е в много фото-из-ложби с голям формат снимки. Имаше сейф в БНБ, където съхраняваше романа си "Албигоя", ценни материали като медали и др., поезия. Има диапозитиви и филми от Рила, Пирин, Витоша, Симеоново при всички сезони на годината, също правеше семейни филми на децата си. Много от филмите са иззети заедно с беседи от Учителя и два филма с Учителя от МВР (милицията), които и до ден днешен не са върнати.

Три пъти са правени обиски в къщата ни след смъртта му през 1979 г, като при тях са били иззети тия филми. На

много концерти на изтъкнати композитори той е правил записи с неговото "Хитачи".

Жорж тихо и незабелязано си вършеше огромната работа като фотограф, като писател, като преводач, като критик, добър домакин, отличен съпруг и баща. Обичаше морето, прекарвал е много време в най-младите си години и по-късно го е възпявал.

При един разговор с Учителя Жорж е задал въпроса: "Защо при природни бедствия и войни загиват много невинни хора", а Учителят отговорил: "Тая лъжица не е за твоята уста".

Жорж си правеше редовно всекидневна програма за днес и утре и после проверяваше какво е изпълнил и какво не. Всяка минута беше ценна за него. Той работеше, пишеше , четеше, снимаше, превеждаше и прекарваше в лабораторията на ВИФ и вкъщи до полунощ.

Правеше бележки относно Стария завет; за манихейството - учение през II - III век в Персия, за разпространението на това учение в Европа, в България -

Богомилството, във Франция - Албигойството, за Иран и Египет през шести век пр. За индийската философия - всичко това са извадки, писани на пишеща машина.

Писал е и за физическите закони - извадки. Космично съзнание - извадки. Най-новото в живата клетка - извадки. Космични приказки - война между боговете. От 28.VII.1977 г. датира още едно негово писание: "Далечното бъдеще през 34 век".

Жорж си замина на 3 февруари 1979 г. в Пирогов от сърдечно-съдова слабост и отравяне от лекарства, взети в голямо количество. Погребан е в евангелските централни гробища с пастир от евангелската черква, като за прощални слова за него произнесоха Георги Томалевски, Митко Кочев, Елвилюри.

Аз съм благодарна на д-р Вергилий Кръстев, който изиска от мене тази биография, и на Марийка Марашлиева, която записа на пишеща машина горното. Написано на 15 и 16

декември от съпругата на Жорж Надежда Кьосева и напечатано на 19 декември от Марийка Марашлиева -1992 г.

Написала: Надежда Кьосева

Напечатала Марийка Марашлиева."

Ние сме питали всички хора от Братството да ни разкажат как са попаднали при Учителя, кога за пръв път са чули за Него, кой ги е завел там и какви са техните първи впечатления от Него, какво са преживели, какво им е казал. Всичко това за нас е от изключително значение и ние имаме огромното щастие, че сме чули от първа ръка, лично от хората, които са ученици на Учителя, стотици и стотици такива раз-кази за първата им среща с Учителя и личните им опитности с Него. В дебелите сини книги днес много от тия спомени са преиначени основно и в някои от тях от истината не е останало почти нищо, особено от оригиналните реплики на Учителя и на хората и на случките, коментирани с лична българска злоба и духовна грандомания. Затова, именно, оригиналните ръкописи и магнетофонните записи на интервюираните са абсолютно недостъпни, а един ден може и да бъдат изгорени. Но ние сме чули нещата лично от хората, и ако остане време, един ден ще ги предадем както са ни ги разказали. Надявам се, че това малко по малко ще бъде доведено до знанието на човечеството, на славянството и на всички хора на запад, които имат отношение към Учителя или тепърва ще се запознаят с Него.

Има хора, които събираха цял живот такива факти и случаи от живота на Учителя. Ние бяхме просто потресени от една книга на Влад Пашов, когото също познавах от ма-лък: "Окултната страна от живота на Учителя". Ако тази книга я няма в Москва, бих могъл да я доставя, за да може да бъде публикувана. Той обикаляше България години наред и съ-бираше от живите ученици на Учителя автентични разкази

за срещите на всеки един от тях с Него - как те са били излекувани, как са били спасявани, как са били възкресявани мъртви от Него и т.н.

Ето как майка ми е попаднала на Изгрева. Започвам с нея и ще се огранича с нея, защото от баща си аз нямам спомен да ми е разказвал за първа среща с Учителя или пръв разговор с Него. Той е слушал през цялото време беседите, може би и разговарял с Него, но не си спомням нещо особено съще-ствено да е разказвал за техен личен разговор. Докато майка ми ни е разказвала много неща. Казва се Надежда Георгиева Печеникова – нейното моминско име, - а брат й е вуйчо ми Светослав Печеников, който после си присвоява името "Славянски" – литературно и творческо име. Той пръв е попаднал на Изгрева, след като е сънувал един сън. За такива сънища разказват не един или двама хора от онова време, пък и до ден днешен ние познаваме млади хора от цял свят, които Го сънуват, преди още до са видели Негова снимка. Аз мога да разкажа такъв случай с един млад приятел от Украйна, с един приятел от Сирия, мога да разкажа случай с японци и с други хора от различни националности, които предварително сънуват Учителя, който им се явява насън или наяве, разрешава някакъв техен важен проблем, който е понякога на живот и смърт, казва им как да се лекуват – било с билка, било с някакъв духовен метод или оздравяват мигновено, как да разрешат някой много тежък проблем в живота на техни близки или пък им дава духовно просветление и напътствие. Има такива най-различни случаи и до днес. С много по-късна дата, Мария Митовска ми разказа за един от най-силните й случаи от този род при нейните обиколки по научни симпозиуми по света. Поканили я на лекция с демонстрации на един от най-знамени-тите филипински хирурзи с безкръвни операции само с ръце. Тя и до днес

поддържа връзки с него и жена му. Преди главната му изява пред грамадна аудитория и по телевизията (безкръвна операция на живо), тя се паднала на една маса с тях за обяд. Разговорили се, и понеже той бил силно респектиран от излъчването й, я попитал от коя Школа е, кой е нейният Учител. Тя никога не парадира с това, понеже си пазеше хляба, но не е имало начин да не реагира и извадила снимка на Учителя. Всяка стъпка на гуруто на филипинските лечители се следяла и снимала от журналистите с негово разрешение, та и това влязло в кадър. Като видял лицето на Учителя, лечителят станал, разплакал се и казал: "Та Този е с мене на всяка операция от първия миг и ме учи как да я правя!" Тогава се наложило Мария да говори за Учителя пред тази и пред други огромни аудитории, от които днес идват много хора лятно време на Рила. Не само това, но и индианци с перата са играли Паневритмията под нейно ръководство... Друг път в един дом с нейна лекция за Учителя в друга държава влязъл един човек и възкликнал, че един величествен старец като самия Господ направо го бил хванал за ръката както си вървял по улицата и го вкарал в този вход и в този дом. Всеки, като види снимката Му, казва – да ***Този*** *беше! Аз имах подобен случай в Рига, за който ще разкажа подробно по нататък – прекрасната Мира си тичала през гората, когато една сила я увлякла между дър-ветата и тя попадна на същото място, където играехме в момента паневритмия. Гледаше ни като потресена. После дойде при българина, който показваше Паневритмията, и му каза, че тази нощ го е сънувала. Такъв случай имах и с една жена от Норвегия – директорка на театър, - въпреки че съм една нищожна прашинка пред Учителя. И Венно казваше: "Аз съм нищожество пред Учителя!". А редовно се телепортираше физически като Него едновременно в няколко тела в няколко страни, за да спасява*

човешки души и животи! "Първоосновата на Живота – липсата на самочувствие"...

Такова нещо се е случило и с моя вуйчо, който бил видял насън Учителя сред група хора, на които Той говорел. Бил тъй силно впечатлен от образа на този свръхбожествен и прекрасен Човек с бяла коса и брада, че не е могъл да забрави този сън. Ето една снимка с него и Учителя на Рила.

Той никога не бил чувал за Петър Дънов, нито е бил виждал Негова снимка, както и на никого от обкръжението около Него в съня му. Един ден той попада на Изгрева и вижда същия Човек. И тогава заплаква и ка-зва: "Учителю, аз Те намерих, толкова дълго Те търсих!…" И така, той е имал материалната възможност да си построи къщичка на Изгрева и живя в нея до края на живота си. Почина през 1978 год. Мога да разказвам за него много, много неща, но все пак ще се огранича с някои по-основни.

Светослав Славянски беше наистина един рядко интелигентен и културен човек, и заедно с това - извънредно практичен. Цял живот не даде на държавата нито един ден държавна работа, защото неговото крайно свободолюбие винаги го принуждаваше да измисля такива начини за прехрана, с които да бъде независим. Или, по-скоро, относително независим, защото напълно независим, във времената, които преживяхме след 1945 год., човек не можеше да бъде. Той е имал печатница (нещо, което аз не си спомням, защото съм бил

малък). Тази печатница е работила няколко години и след мо-ето раждане през 1942 год. Тя е била разрушена от бамбар-дировките по време на войната. Била сравнена със земята. Учителят казал по този случай: "Славчо е тъй практичен, че може от клозета да почне бизнес и пак да построи цяла печатница…" Светослав Славянски беше пре-дставител за България на една международна библиотека – беше редактор-сто-панин на тази библиотека и издаде почти всичките й томове – библиотека "Безсмъртни мисли". Представя светилата на световната мисъл като Конфуций, Толстой и др. Ангажирал е за някои от предговорите най-големи съвременни учени, критици и писатели, включително българи от ранга на Михаил Арнаудов. Освен това, той е издавал и много други книги и учебници. Като по-следовател на Учителя, той е издал и немалко томове с беседи в тази печатница, но хората се оплакват, че са били най-скъ-пи при него...

Спомням си един негов удивителен разказ. Ако трябва напиша всичко, което той ми е разказвал, това може бе ще бъдат не по-малко от 10 касети със спомени за Учителя – за уроците, които той е получил като негов ученик. Останали са в мене най-впечатляващи и неизгладими спомени от общуването ми с него, когато много, много

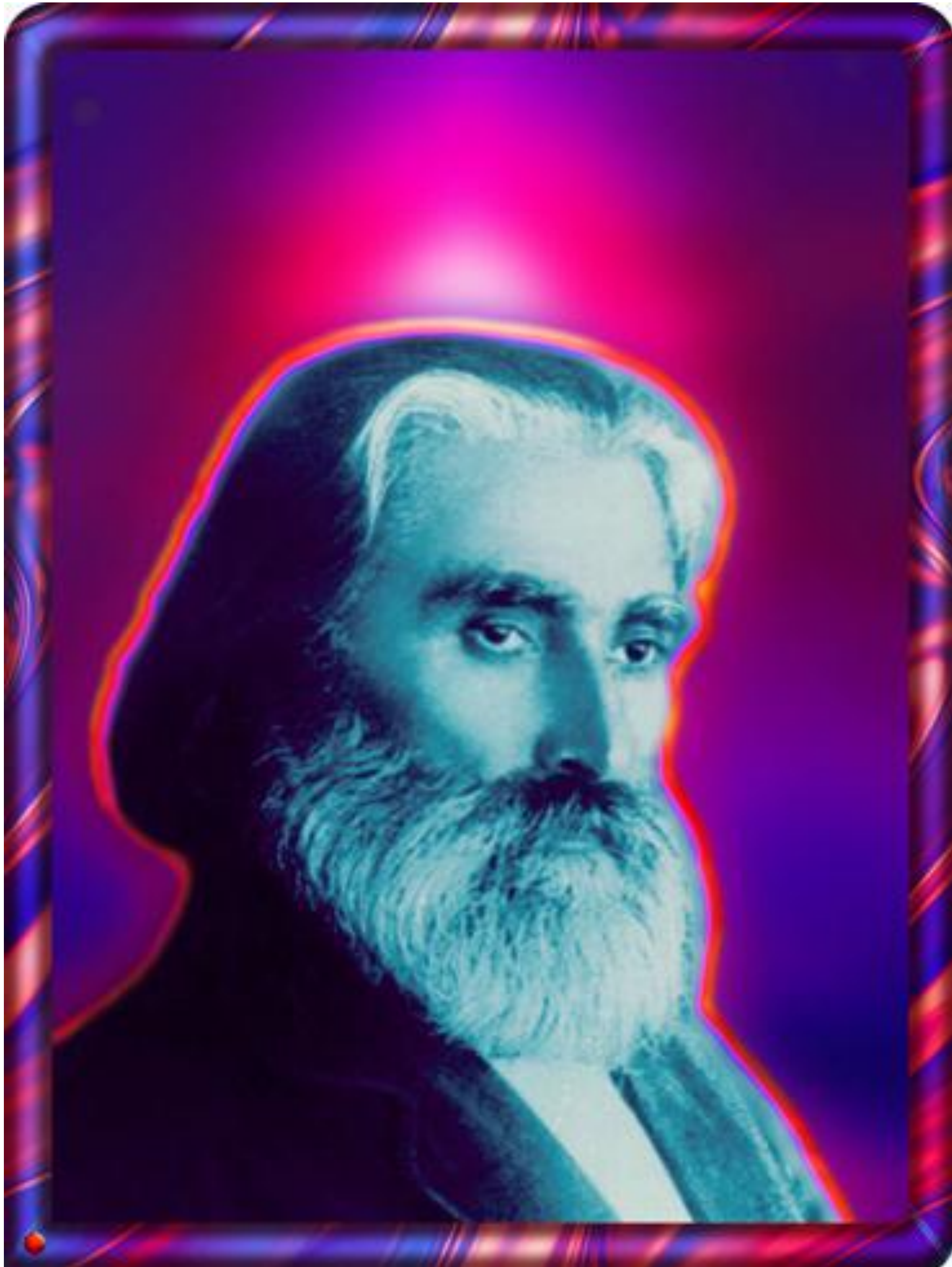
дни и седмици съм оставал да спя у тях и да разговарям с него и с леля ми. Люба, неговата съпруга – една крайно интересна жена, също почитателка на Учителя, която знаеше перфектно английски и беше във връзка с американските розенкройцери и си кореспондираше с тях.

Спомням си един много голям урок, който той се мъчеше да разреши през целия си живот в отношенията си с моята леля и – както се казва – мир на душите им. Това беше изключително интересно семейство със своята драма; и тази драма, както всички драми и постижения около Учителя, беше нещо като урок или образец за разрешаване на много подобни човешки про-блеми. Защото Учителят лично е помагал и помага на учениците около Него да осъзнават грешките си и да се мъчат да разрешават своите проблеми, тъй като Изгревът е нещо като работилница за поука на бъдещото Човечество. Тези случаи, много от които са коментирани лично от Учителя, ще останат модел за бъдещата VI и VII раса. Както знаем, беседите на Учителя и Неговото Дело имат достатъчно енергия и мъдрост за следващите 4000 години, а на едно място се говори и за 6000.

Тази моя леля беше и е била много чувствителна към посещенията на хората. у тях. Аз даже си спомням как с майка ми не се разбираше никак и си разменяха доста ос-три думи. Леля Люба искаше да огради моя

вуйчо предимно с личното си внимание и та-ка тя създаваше конфликти, напрежение, и доста остри ситуации. За нея се говореше, че тя не е ученичка на Христа и на Учителя, защото не омекотява проблемите, а ги

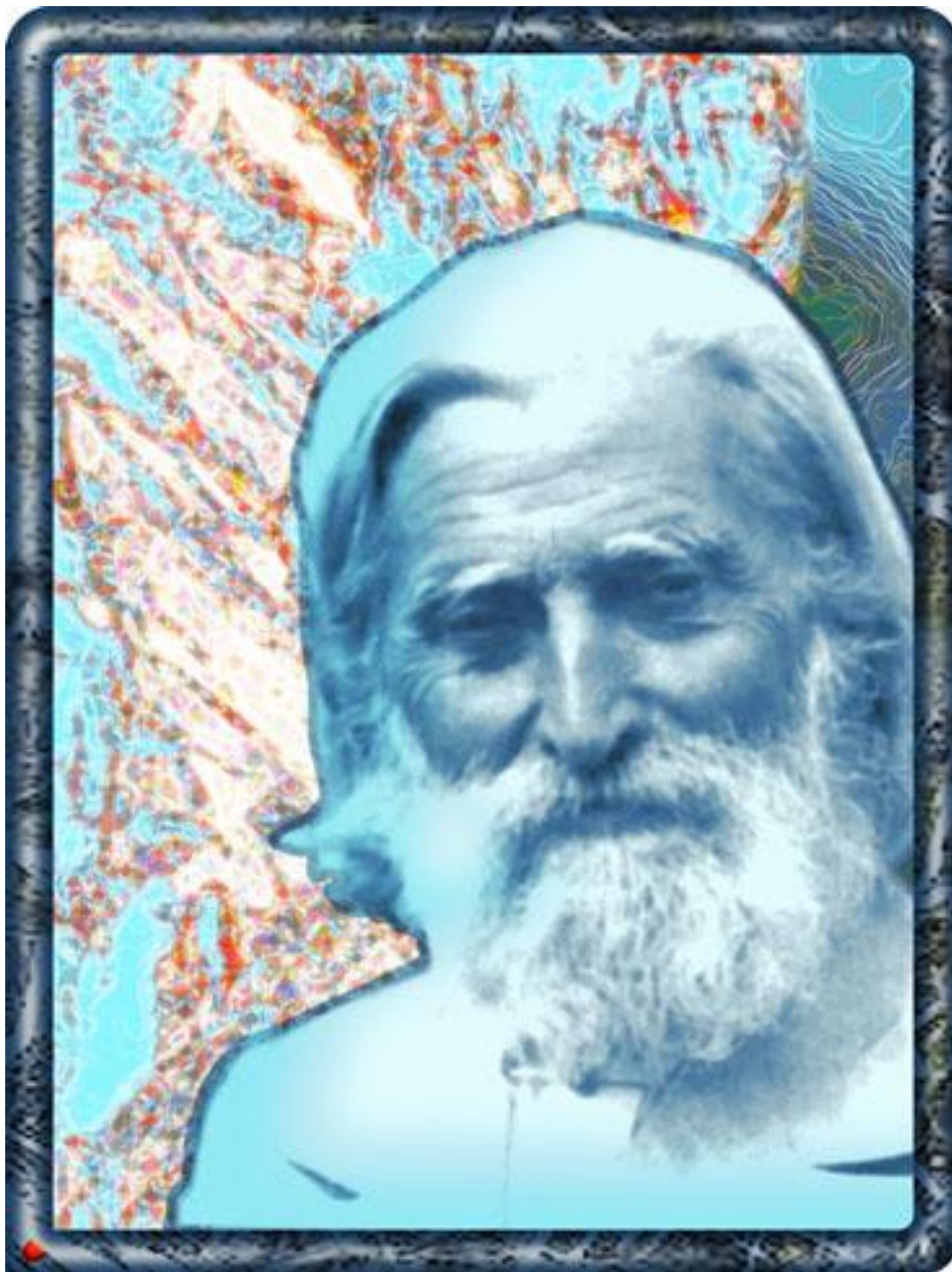
изостря. Заставя другия да върши нещо, което той не иска да върши. Но това са много сложни вътрешни взаимоотношения и на мен не ми е лесно за толкова близки хора, които обичам и

уважавам, сега да се мъча да правя изводи и да разказвам за техните проблеми. И, все пак, налага се да спомена и за това, тъй като този проблем на моя вуйчо ми бе даден за пример от самия него. На свой ред, през 1973 г. аз се колебаех дали да

се разведа. Не можех да напусна така нареченото си "семейство", от обич към детето и чувство за морален дълг. Бях готов да остана цял живот в ада като роб, разбирайки именно така християнството, Христовия път и Учителя,

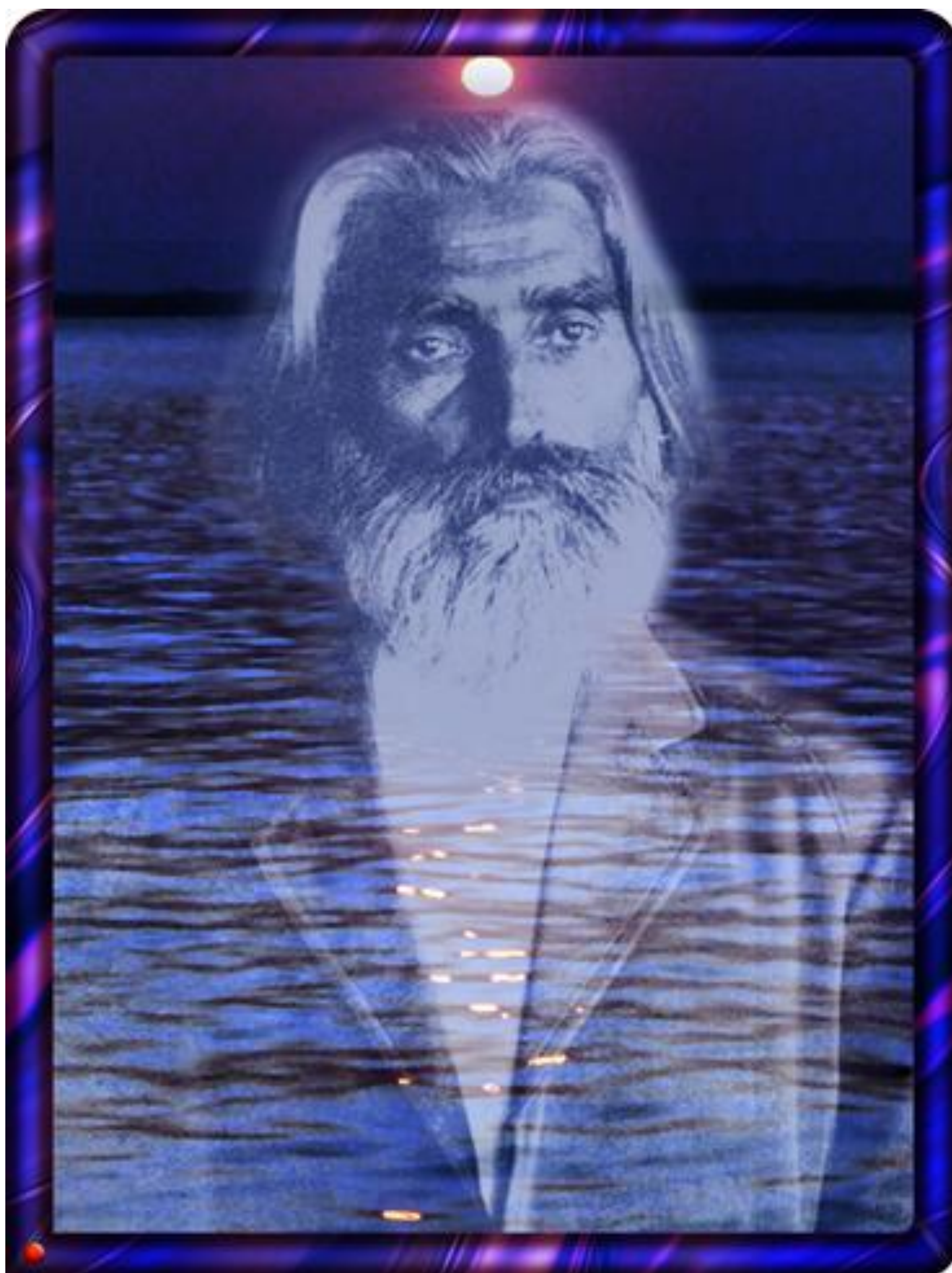
както го разбират и други. Моят вуйчо обаче ме освободи от тия вериги, от чувството за дълг. Каза ми, че не трябва да оставам в един капан където ще погубя и собствената си душа, и ще стане много по-зле и за детето, и за майката. Ако аз бях ос-

танал там само заради формалното чувство за дълг и зле разбраното християнство, щяла да се повтори трагедията,

разиграваща се в техния дом, и децата ми нямало да бъдат спасени, защото щели да станат светски хора.

Ето какво ми каза той и как се развиха нещата. Моята леля имаше епилептични припадъци и аз много добре си спомням случаите, когато тя падаше на земята и вуйчо ми беше в

постоянно и трескаво нервно напрежение, защото дебнеше всеки момент, за да може да бръкне навреме в устата ѝ и с пръст да изкара езика ѝ, който тя гълташе и се задушаваше – не можеше да диша и можеше да умре. Значи, представяте ли си каква е била трагедията на една силно творческа личност, един издател, един писател (защото той остави и безценно лично творчество), на един човек и Ученик с главна бук-

*ва, който лично ми каза, че **три пъти** е прощудирал – не само прочел, а проучил академично три пъти - беседите на Учителя, всички беседи – 7500 на брой, както казваше той. Не са 3-4 хиляди, колкото са намерени досега. Всичко е минавало през него - той е бил издател и печатар с точна мярка. Освен това той три пъти в годината прочиташе Библията, според заръката на Учителя, дадена на учениците. Тъй че моят*

мил и прекрасен вуйчо Светослав Славянски имаше своите

страхотни лични проблеми като човек, подобно на великия човек и посветен Лев Николаевич Толстой. И – като всеки от нас – и своите недостатъци, за които не искам да говоря. Аз предпочитам да си спомням за него само с едно огромно възхищение, не защото ми е роднина. И да не ми беше вуйчо, пак щях да съм много благодарен за уроците, които научих от него и от още не двама-трима достойни ученици на Учителя, заради които останах в България, докато си отиде и

последният от тях. Иначе нямаше защо да оставам тука. Просто като че ли сега няма от кого да се уча повече.

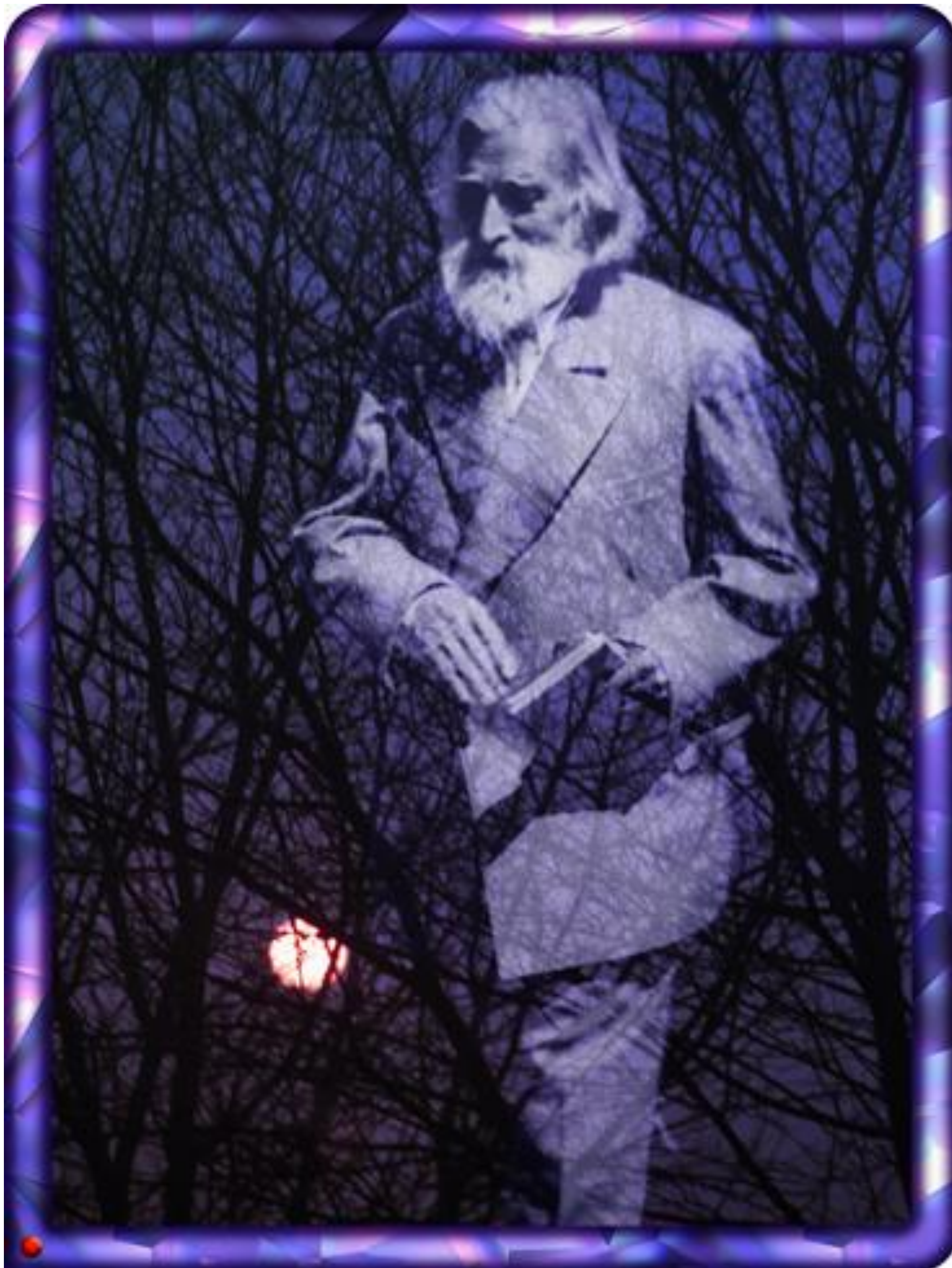
Та вуйчо ми Славчо разказа следния случай. Един ден Учителят, много строг, дошъл у тях на Изгрева. Учителят често е прекарвал и даже оставал да спи в неговата къща, в която и аз имах шанс да поживея, когато вуйчо и братовчед

ките ми бяха заминали и живееха в Германия и Швейцария. Имал съм късмета, както се казва, да спя на леглото, където

е спал Учителят. Това са неща, които за нас имат значение, без да сме фетишисти – поклонници на предмети и обстоятелства. Все пак всичко, до което се е докосвал Учителят, за

нас е свещено. И така, "Учителят – каза вуйчото – веднъж дойде вкъщи много строг и каза на леля ти Люба: "Люба, искам да слезеш да живееш долу в апартамента ви в града и да

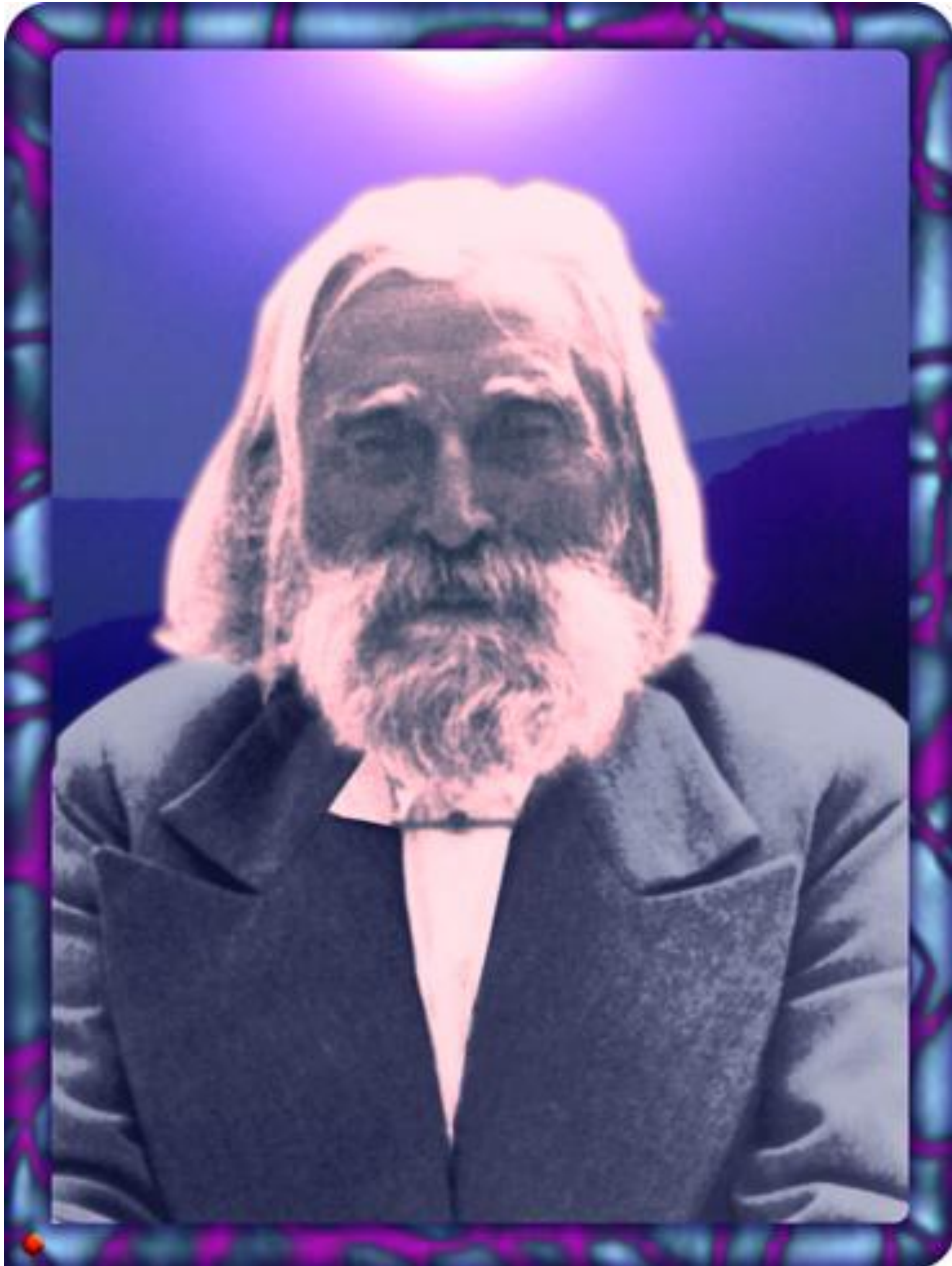

оставиш Слави тука свободен, за да може да си гледа работата, за която е дошъл на Земята. Не се залепвай за него постоянно на всяка крачка, защото…"

Ако човек не послуша един Велик Учител, то в такъв дом и около него, както и по веригите на сродните му души, на близките му, дори и на непознатите от неговата верига, тръгват съвсем други съдби – тръгват смъртта, болестите, нещастията и пр. За да бъде поразен някой от тях, той има същата вина. Въпреки строгостта на кармичния закон в такива случаи, Учителят – с целия си авторитет, с цялата си мъдрост и ясновиждане, знаейки от

миналото каква карма свързва тези две души, достатъчно достойни всяка по-от-делно, за да бъдат допуснати до Него, - сега казал на леля ми: "Ако можеш, опрости му дълга и слез да живееш долу – ще се виждате само от време навреме." "Долу" – Той имал предвид София, където те също са имали квартира.

Какво значи "опрости му дълга"? Защото, докато има кармична връзка, един човек не желае да отпусне друг човек.

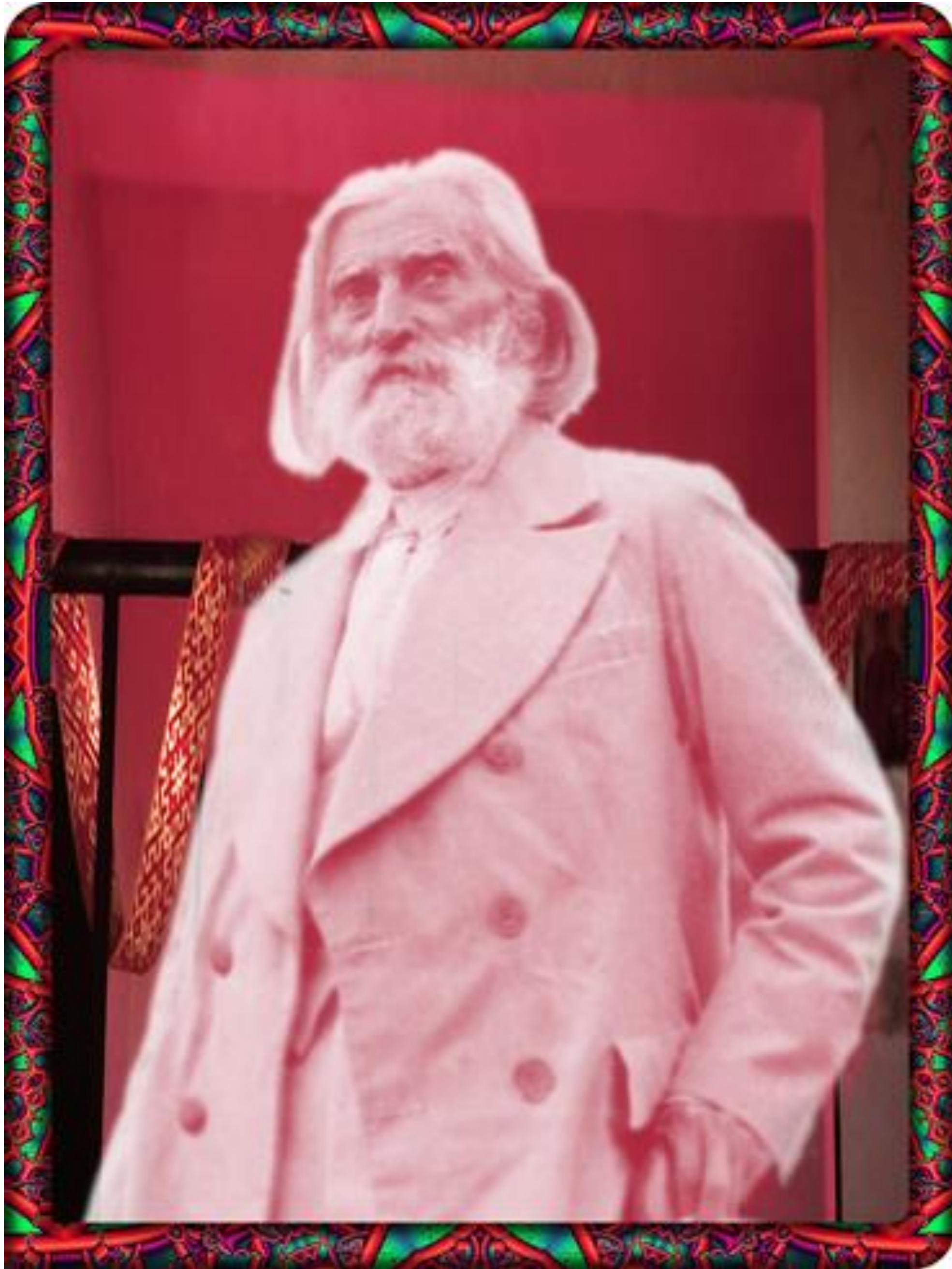

То е като мъртва хватка. Не желае да го остави свободен. По този начин леля ми го е тормозела постоянно – с извинение към паметта ѝ, към душата ѝ. Лично от него съм чувал много такива тъжни неща: за нейната ревност, за нейните претенции, деспотизъм, нервност, изисквания. През целия си живот той живееше в адско напрежение. А можеше да даде хиляди пъти повече и по-качествени неща. Оплешивя млад. Беше постоянно върху жарава, върху огън, защото една

егоистична душа не можеше да разбере, че трябва да остави един прекрасен дух като него свободен и да се вижда с него само от време на време. Това, че тя му е родила две чудесни деца, не е и не може да бъде повод тя да иска от него постоянно той да й върне някакъв кармичен дълг от миналото. Ние не знаем какъв е този дълг, но на мен са ми

разказвали някои неща. Лично човекът, който също ми е разказал този случай от своя гледна точка, е бил свидетел на това – негов пръв приятел, за който специално имам да говоря много - това е Венно. Значи, в такива случаи, когато една душа има да връща нещо от миналото на друга душа, тях ги свързват в някаква кармична ситуация, която обикновено е интимна. Може би защото тя е най-силна – интимната връзка. Не само на интелектуално и духовно ниво, но именно чрез

психофизиологичната интимна връзка ние не само изживяваме силни положителни емоции, но и разплащаме кармични сметки. Аз малко по-продължително разказвам, но това е много важно, много актуално за всички нас. И така, Учителят казал: "Ако можеш, прости му дълга и слез долу!" Да му опрости кармичния дълг... – Значи, такава прошка е възможна, след като Учителят, тоест сам Господ разрешава това в даден

момент и предвижда положителен резултат и за двамата, ако тя послуша. Това е знак, че в този момент кармата се разрешава. Има възможност тя да му прости и да престане да го тормози, защото той има дълг към нея – тя прави това подсъзнателно. Но тя – представете си - която минава за ученичка на Учителя, – погледнала Го и троснато казала: "Няма, Учителю!" И така, тя остана да живее до края на

живота си при вуйчо ми. В къщата на Изгрева продължиха тези тъжни

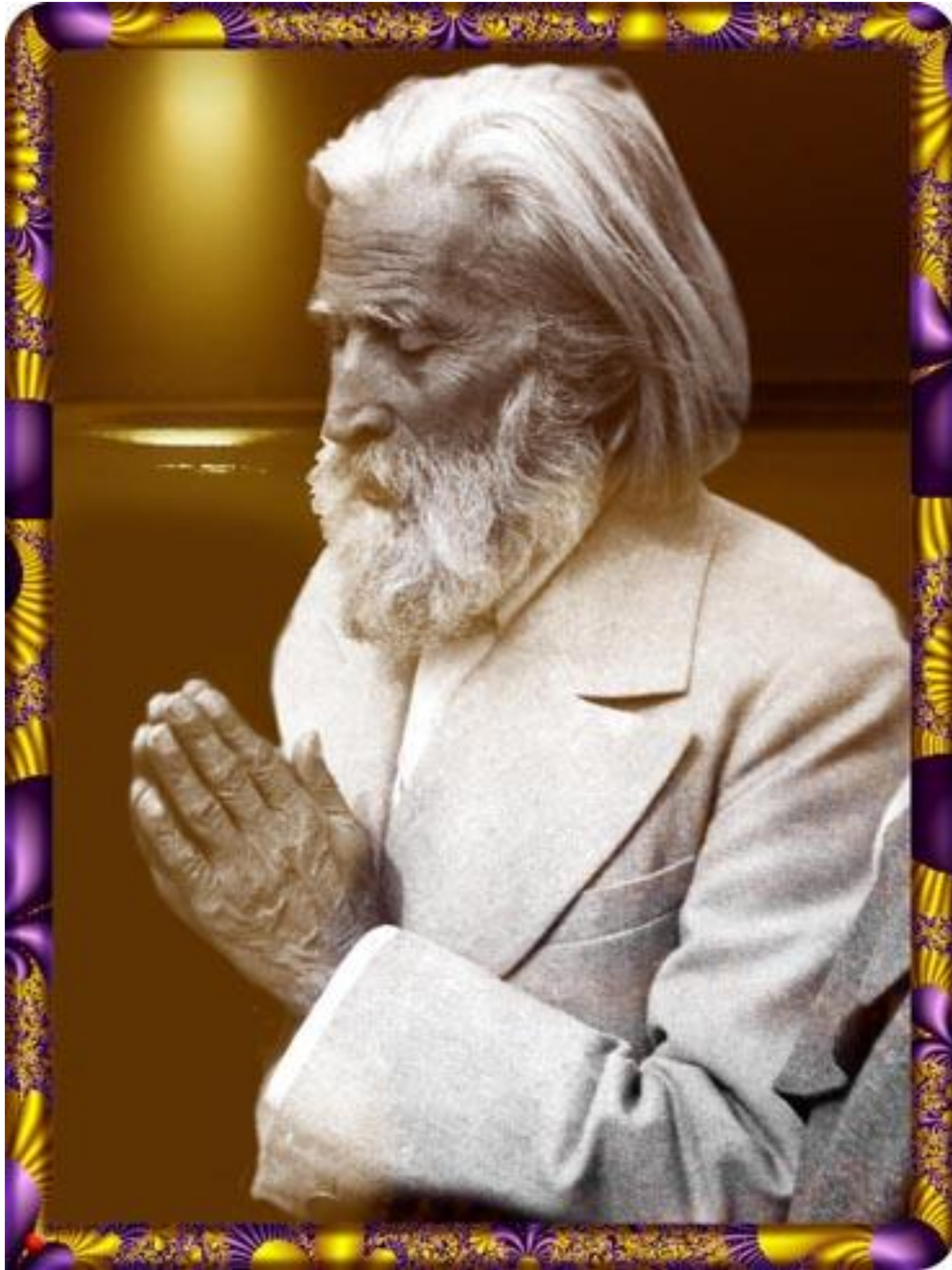

истории пред нашите очи, въпреки нейните достойнства и качества – а ние сме чули от нея изключителни неща, с такава дълбочина на окултизма! ***Има*** *такива духове. Те са и духовни, и свръхинтелигентни – и заедно с това носят тази своя драма под влиянието на левия път. Това идва от едно тъмно минало на народите, което не може да накара една*

такава душа да се осъзнае и да даде на друга душа свобода, защото мисли за себе си. И така, тогава именно започнали припадъ-

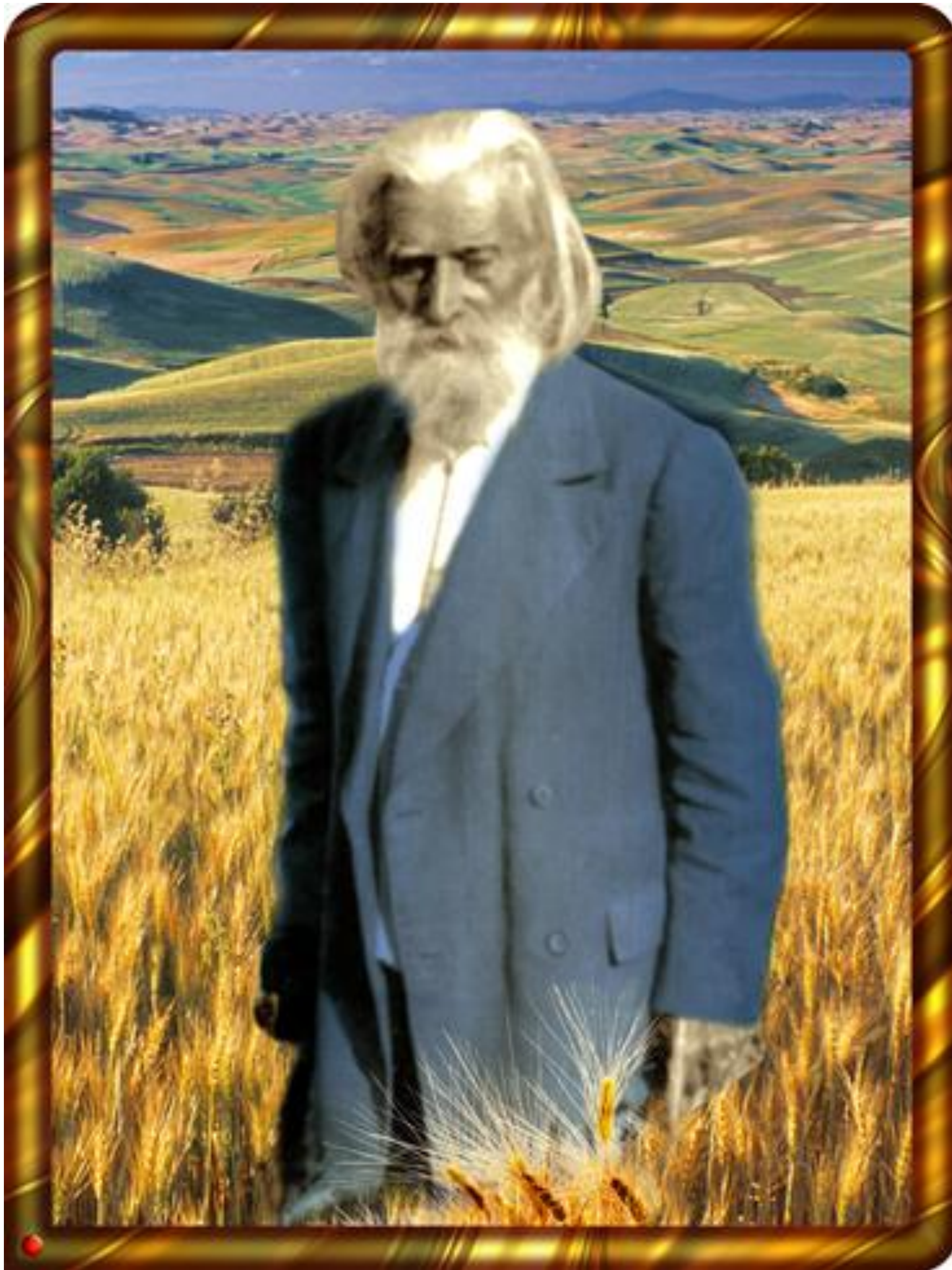

ците на моята леля - тази епилепсия – и изпитанията в любовта на вуйчо ми към нея и към децата им. Чувството за дълг му налагаше да я спасява неееднократно от смърт, от задушаване, когато тя си гълташе езика. Некрасива картина! Въпрос на вяра. И двамата не са предполагали, че ако се

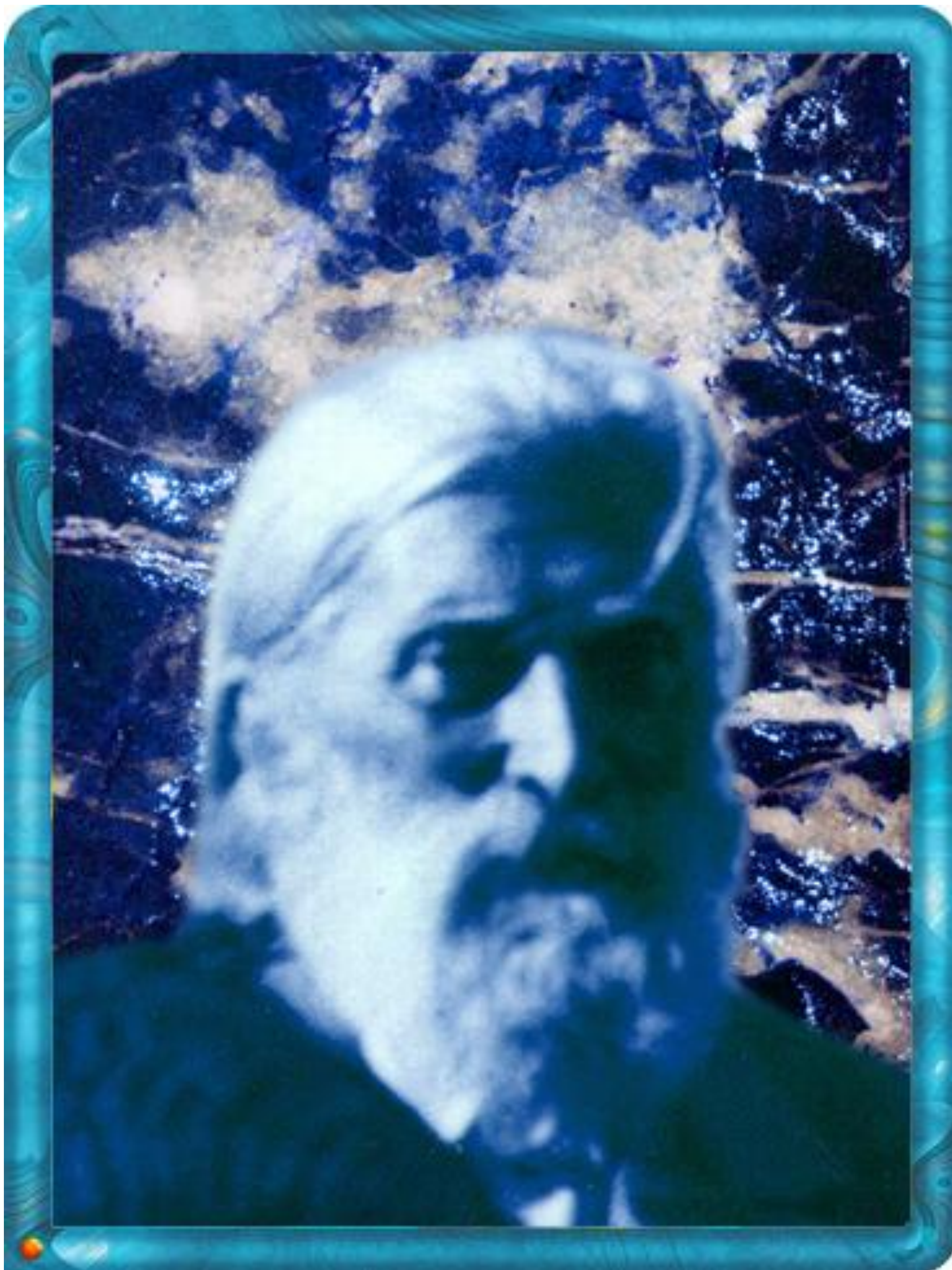
разделят, епилепсията й ще изчезне моментално и децата им ще тръгнат по друг път. Не че днес те не са много по-различни от другите хора, защото са израснали на Изгрева, но щяха да си спестят много грешки и страдания. Все пак, аз им се извинявам за това, което изнасям тук за майка им – иска ми се да не съм прав, защото и аз я обичах. Те може би ще представят нещата в друга светлина. Аз разказвам само за това, което съм видял и което съм чул лично от вуйчо си и от

други хора, оцветено, може би, емоционално и от разказите на най-добрите му приятели.

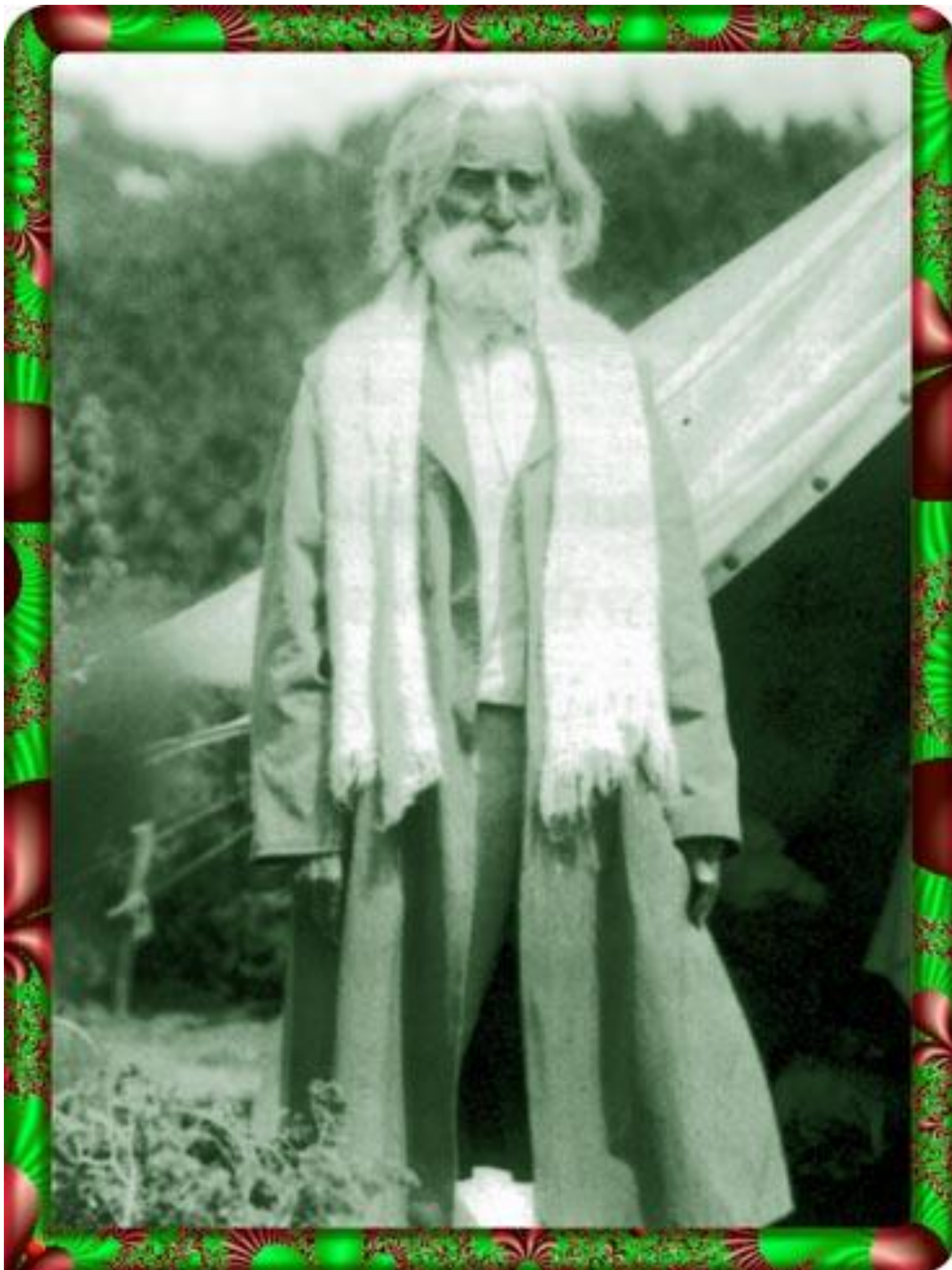
Ето и един случай, който ми разказваха (лично той ми го е потвърдил) - един случай пак между моя вуйчо и Учителя, когато Светослав Славянски е бил много тежко болен. Бил е в безсъзнание. С няколко думи: имам един приятел, съученик от гимназията, току-що ми се обади по телефона от София в Москва с една конкретна астрологическа молба. Един ден и

той беше на смъртно легло; не бяхме се виждали години, след като бяхме завършили гимназия. Но аз го бях въвел в Братс-

твото. Запознал го бях отчасти и с астрологията, с кабалата и някои други окултни науки. Бях му дал беседи на Учителя и той стана вегетарианец. Взех го на планината, ходили сме и на Рила и там сме преживявали удивителни неща – чували сме заедно с него странни звуци. Той е една много фина, нежна, богата душа, вече захранена с Новото, и един ден

му стана невъзможно да продължи да живее по стария начин. Разказвам това, защото неговият случай е идентичен със

случая на моя вуйчо. Неговата сестра Грети, с която още се обичаме от много малки (бяхме в едно училище и на сто метра в една махала) един ден идва при мене, след като години не сме се виждали, и казва: "Моля те, ела веднага, защото Ники си отива, той е вече пътник. Намира се в

болница. Лекарите не ни дават надежда повече от 2-3 дена да живее. Изтича кръв

– язва в стомаха - и тази язва е толкова голяма, че кръвта не спира и тече постоянно, отдавна е на системи. Лежи на под

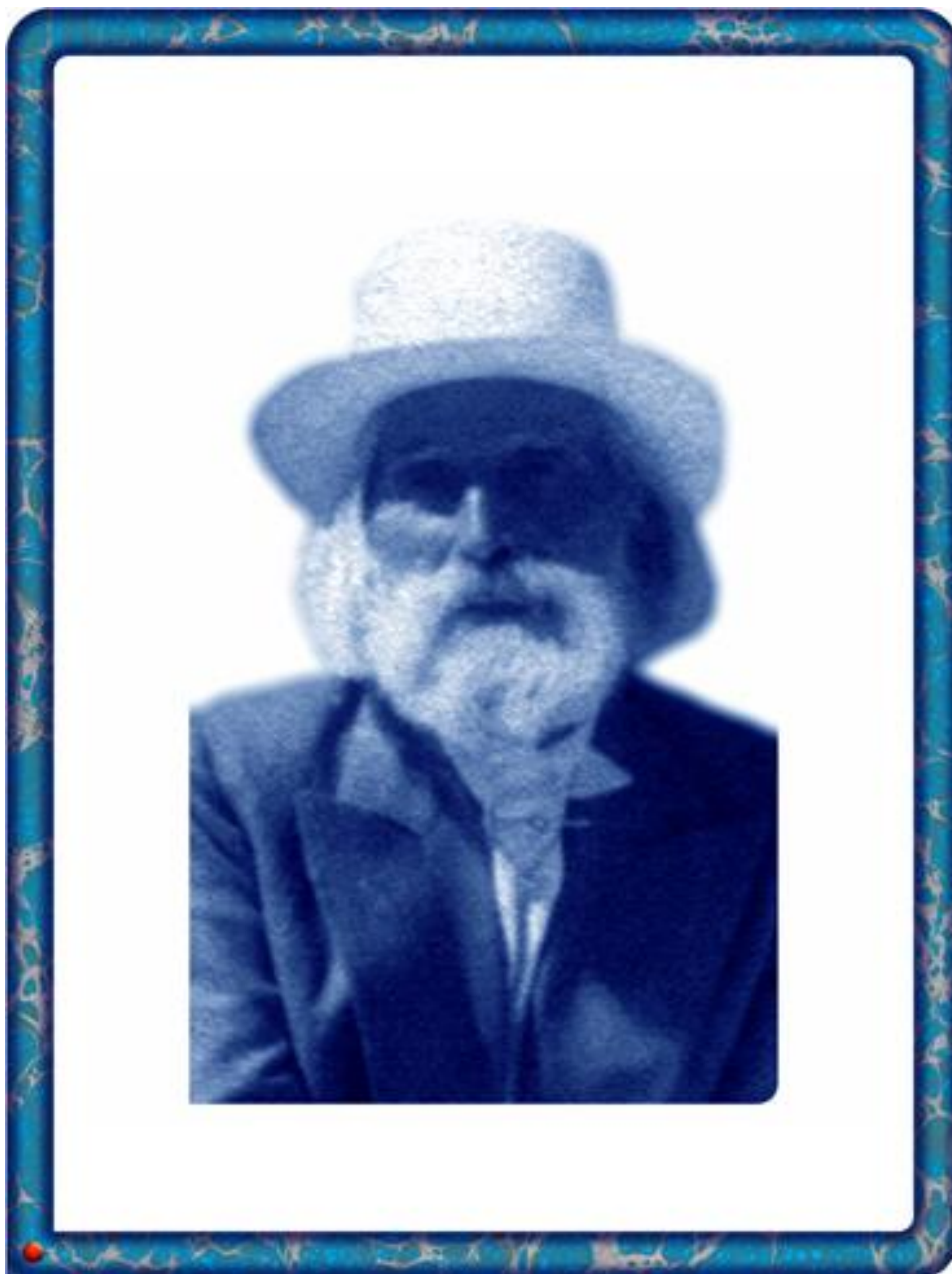

лога. Лекарите и сестрите често сменят подлогата и изхвърлят кръвта. Не могат да спрат кръвта по никой начин. Ники е в безсъзнание, но понякога се събужда."

Като дошъл следващия път в съзнание, казал, че иска да ме види, защото съм бил единственият му истински приятел и съм го бил разбирал най-добре. И така, ние успяхме с нея да

преодолеем портиера, който обикновено не пуска, защото това са смъртни случаи. А особено в неговия случай лекарите обявили специална забрана: казали, че ако баща му и жена му бъдат допуснати до него, той ще умре веднага. Защото неговата язва била на социогенна основа, т.е. причинителите на язвата му са именно баща му и жена му. Това се отразява върху нервите на стомаха и този постоянен тормоз поддържа непрекъснато огнище на кървяща язва там –

жесток тор-моз цял живот от хора, които са властни и егоисти. Грети попитала: "А аз мога ли да идвам?" – "Да, той тебе те обича, защото не го тормозиш." Защото този, който обича, той никога не изисква, никога не иска да се налага и да назидава, не ограничава. Той възбужда само положителни емоции и произвежда свобода за другата душа, не внедрява чувство за вина и дълг в него. И така, Грети ме повика и аз отидох в болницата

при Ники. Той беше в съзнание и се видяхме. Само за няколко минути се появи руменина на лицето му, а го заварих като смъртник.

До такава степен странно се развиха нещата, че той седна в леглото, после стана, кръвта престана да тече – за изненада и на сестра му, и на сестрите, които влизаха. Той

излезе в коридора, започна да върви напред-назад, което никога не е било, защото той е лежал през цялото време.

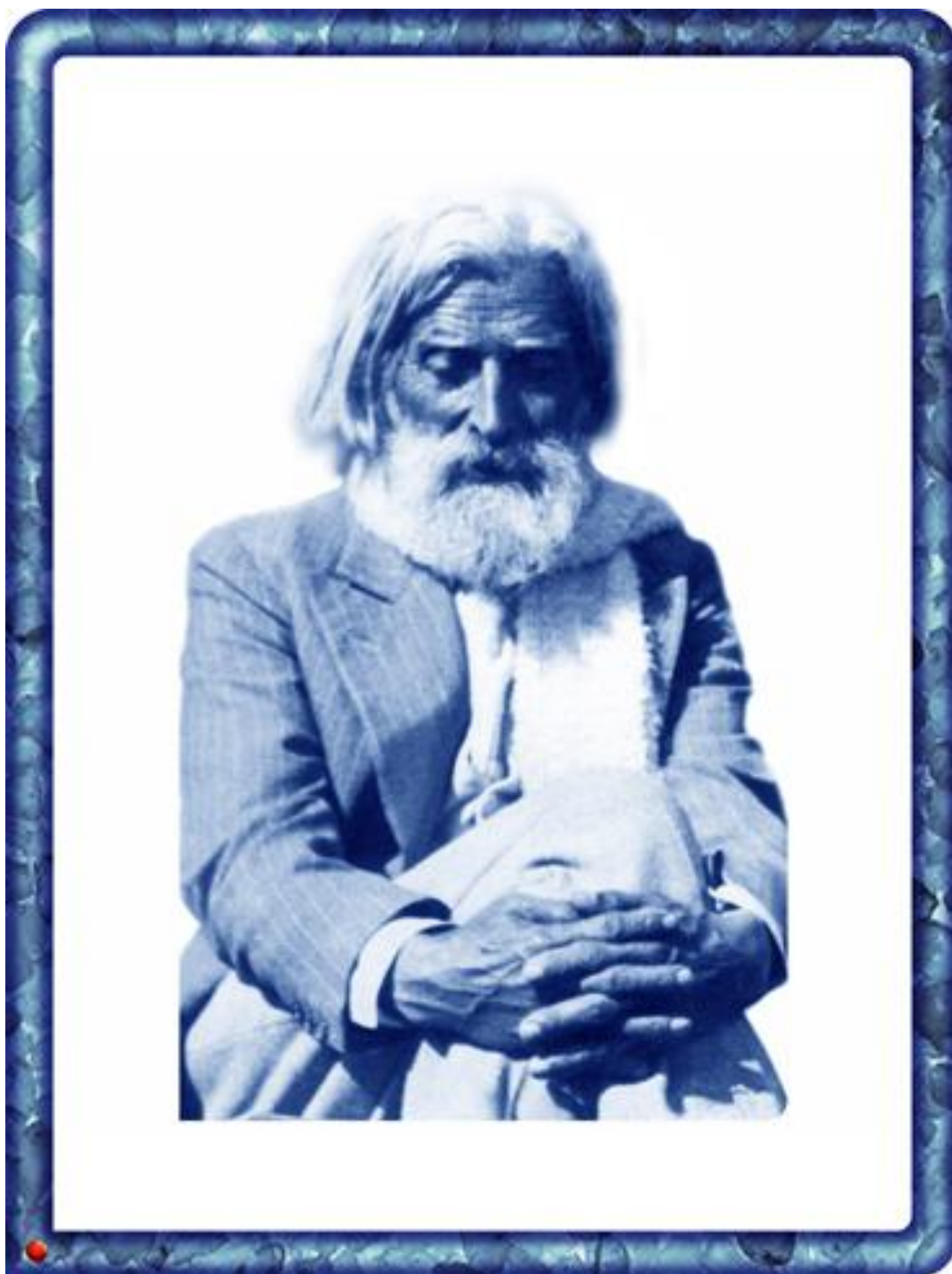

И започна своята изповед. Каза: "Приятелю мой, аз си отивам вече, това е ясно. Те крият от мене, но аз виждам и искам просто да се изповядам, да ти кажа каква е основната грешка на живота ми. – Спря за миг и развълнувано продължи: – Аз знаех как да живея, след като попаднах в Братството; аз знаех как и за какво човек трябва да живее. Знаех, че човек

трябва да постави за цел на живота си човечеството, общочовешкия дълг в себе си, а не личните си взаимоотношения. Аз

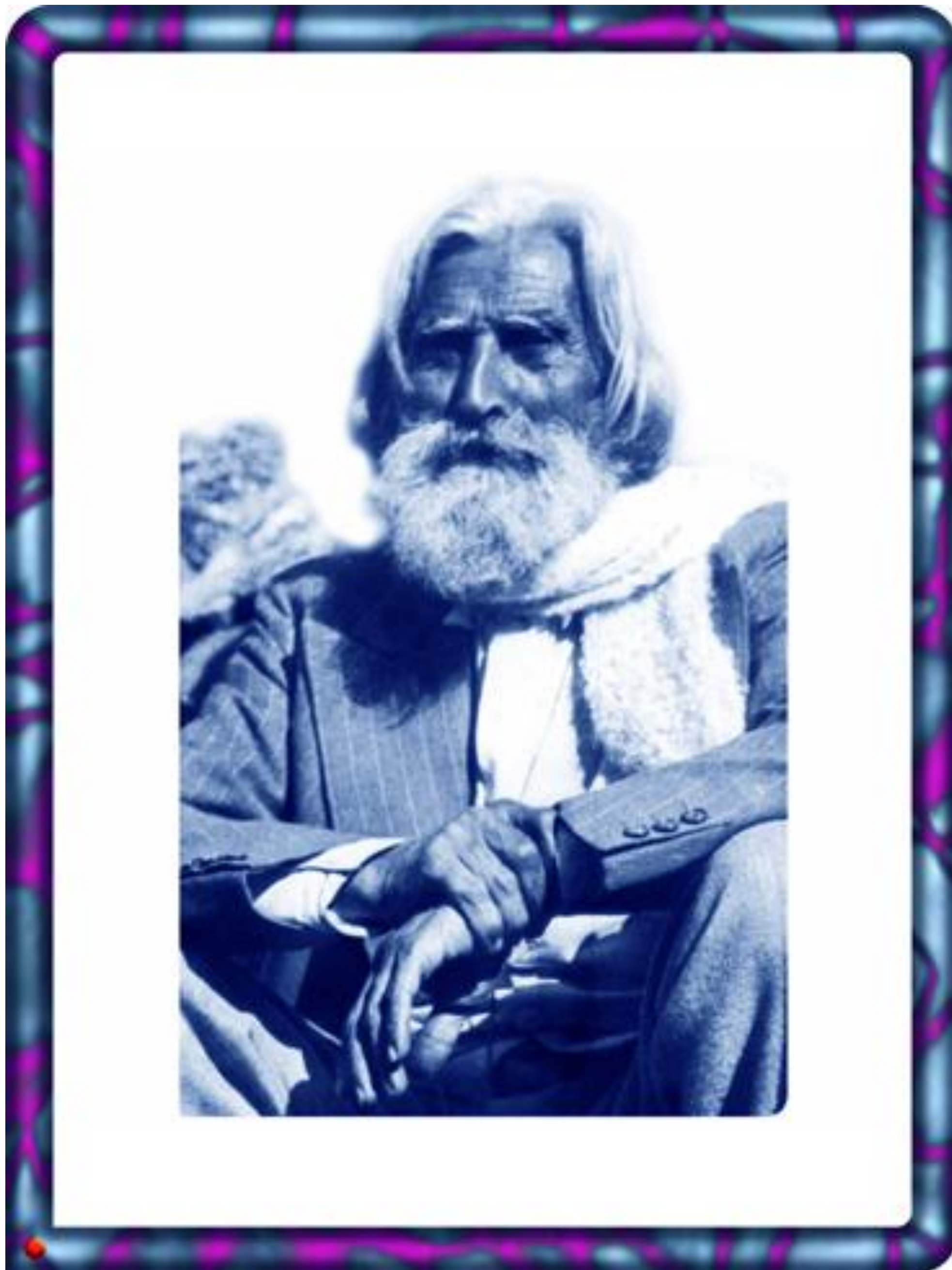

много добре знаех от Учителя, че човек трябва да преизпълнява светските и семейните си задължения, но да не разрешава на близките си да го хванат като с клещи и да не му разрешават да ходи с когото иска където иска; че трябва да има един център в своя живот, по-висок от семейството и от интимните, близките взаимоотношения. Аз се оказах слаба душа, не можах да се откъсна от гравитацията на своите задължения, на изискванията на моето семейство, на

жена си и предимно на баща си. Ти много добре помниш, че аз бях отличник в отделенията, отличник в прогимназията, отличник в гимназията – шестици от горе до долу." Ники наистина беше такъв, защото неговият баща беше един много амбициозен и строг човек, деспот – комбинация Козирог-Овен. Наказваше жестоко децата си, ако донесат петица и ако всичко не е шестици в бележниците им. Сред

това баща му по същия начин е изисквал от него да завърши отлично строително ин-

женерство. По същия начин той се и ожени – и по "отличен" начин се представи и като баща, като семеен човек. И така – за да бъде той един отличен професионалист и послушен съпруг, син и баща, той пожертва душата си и духовния си път. Защото неговата жена, неговият род, не го пускаха от ноктите си. И тогава неговата душа заболя и това е избило именно в тази неврогенна язва. "И така – продължи той изповедта си, - аз знам, че съм "бита карта". Знам, че не

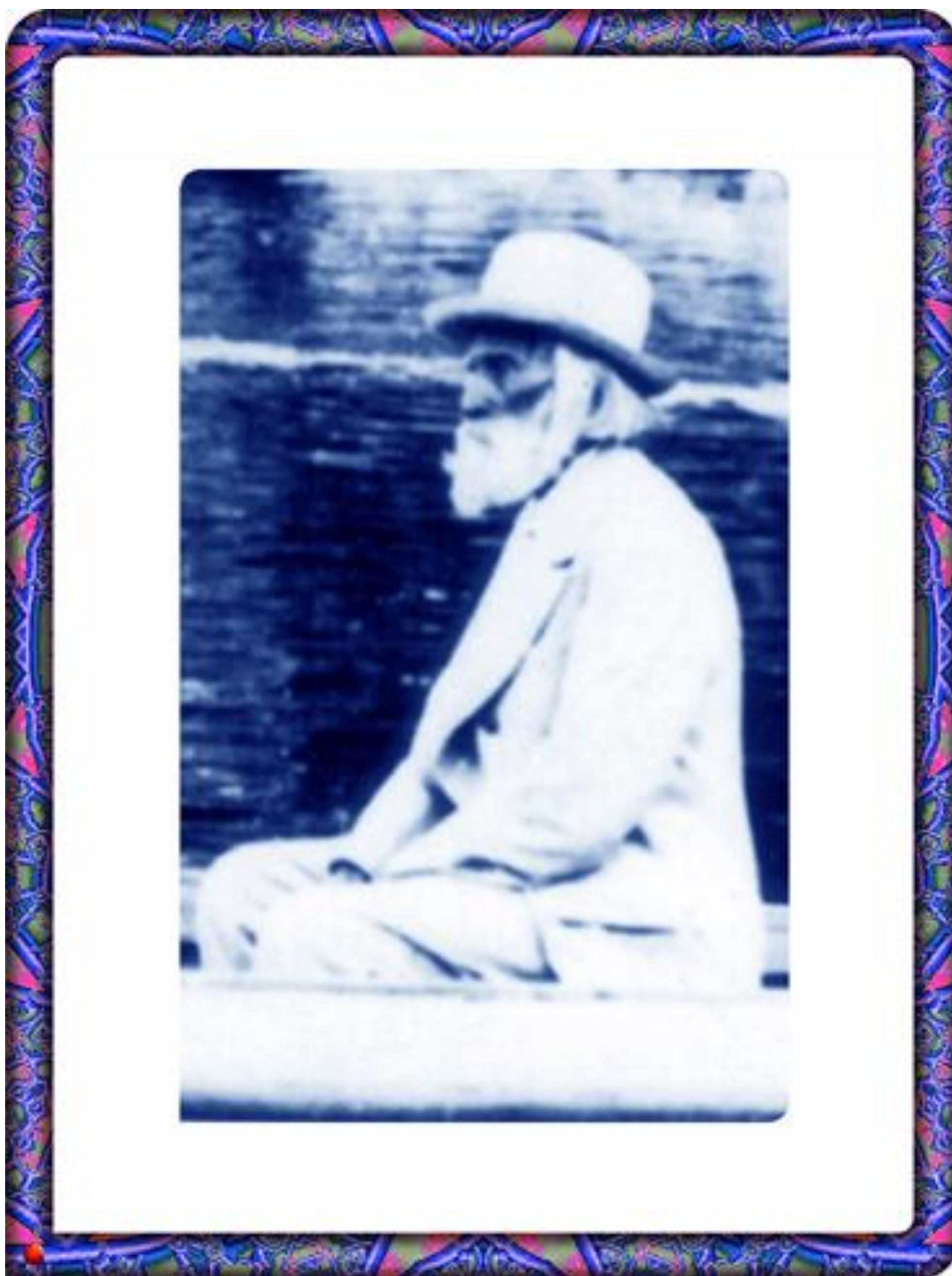
можах да реша основния проблем в живота на ученика – да поставя любовта към Бога на първо място, а любовта към близките и се-мейния си дълг – на второ." Любовта към Истината трябва да е на първо място, а това е любовта към всички души, към цялото човечество. Тя не изключва, а напротив, включва хармонично и любовта към предпочитаните души, но не трябва втората да пречи на първата и да бъде нещо като подводница или торпила, която

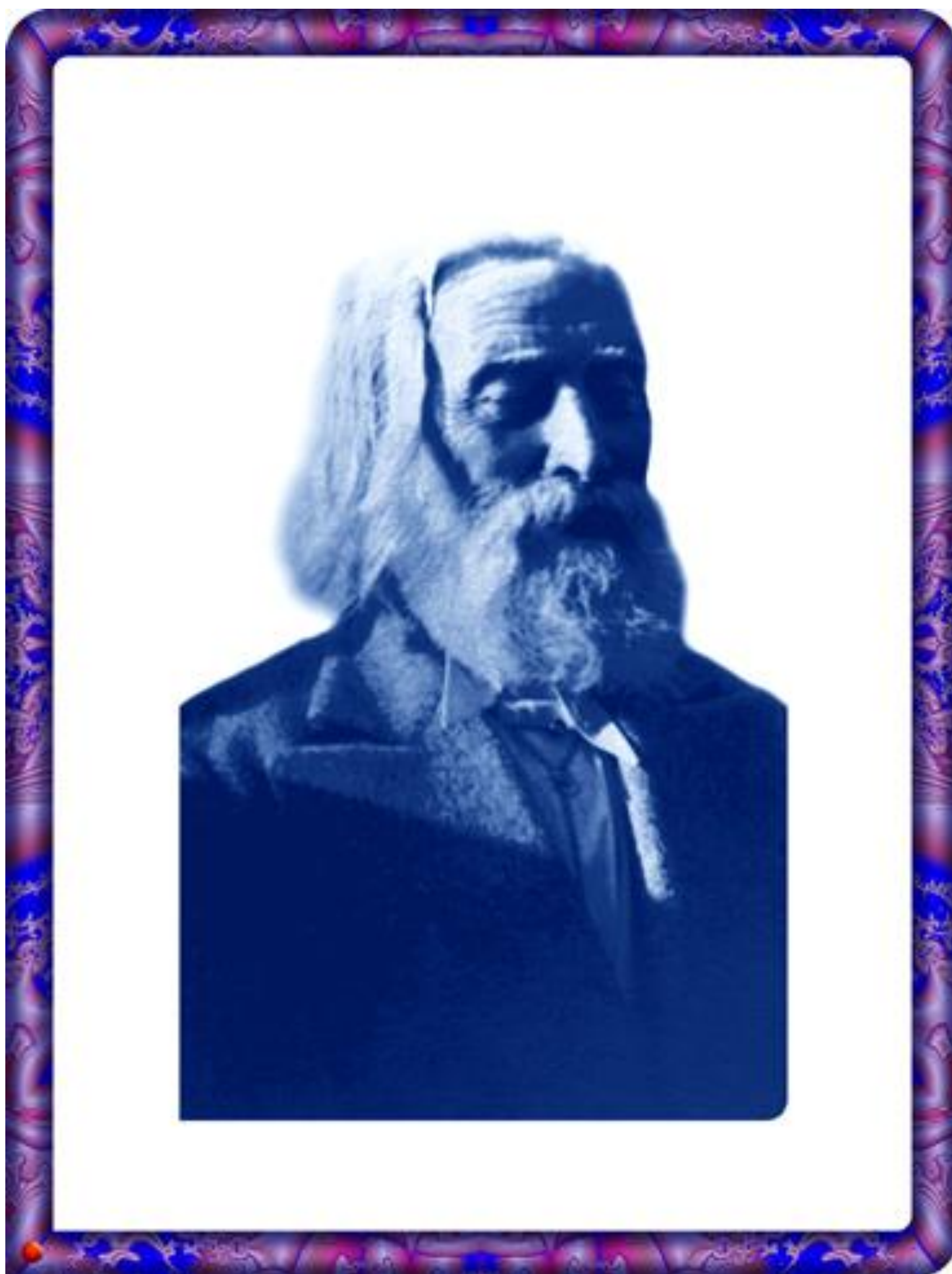
да разрушава основната цел, основ-ните взаимоотношения между човешката душа и Бога – между човешката душа и Големия Колектив. "И все пак – каза той накрая, сядайки вече на един стол напълно изтощен, но с розово лице, - иди и попитай твоите хора дали има шанс да остана на тази Земя и какво трябва да направя, за да не си отида, да остана жив, да поправя грешката си." И аз му обещах: "Добре, отивам и веднага се връщам!" Отидох, както се казва, "с първа

космическа", точно при този човек, за който още много ще има да разказвам тук, а именно при Венно (неговото духовно име) или Крум Янакиев Въжаров – един от първите ученици на Учителя. И му казах следното: "Извинявай, за пръв път те безпокоя по такъв въпрос. Никога не съм си позволявал да измолвам да се каже нещо или да се помогне някому по конкретен повод, защото ние много добре знаем, че страданията са строго програмирани от Бога и Той си знае

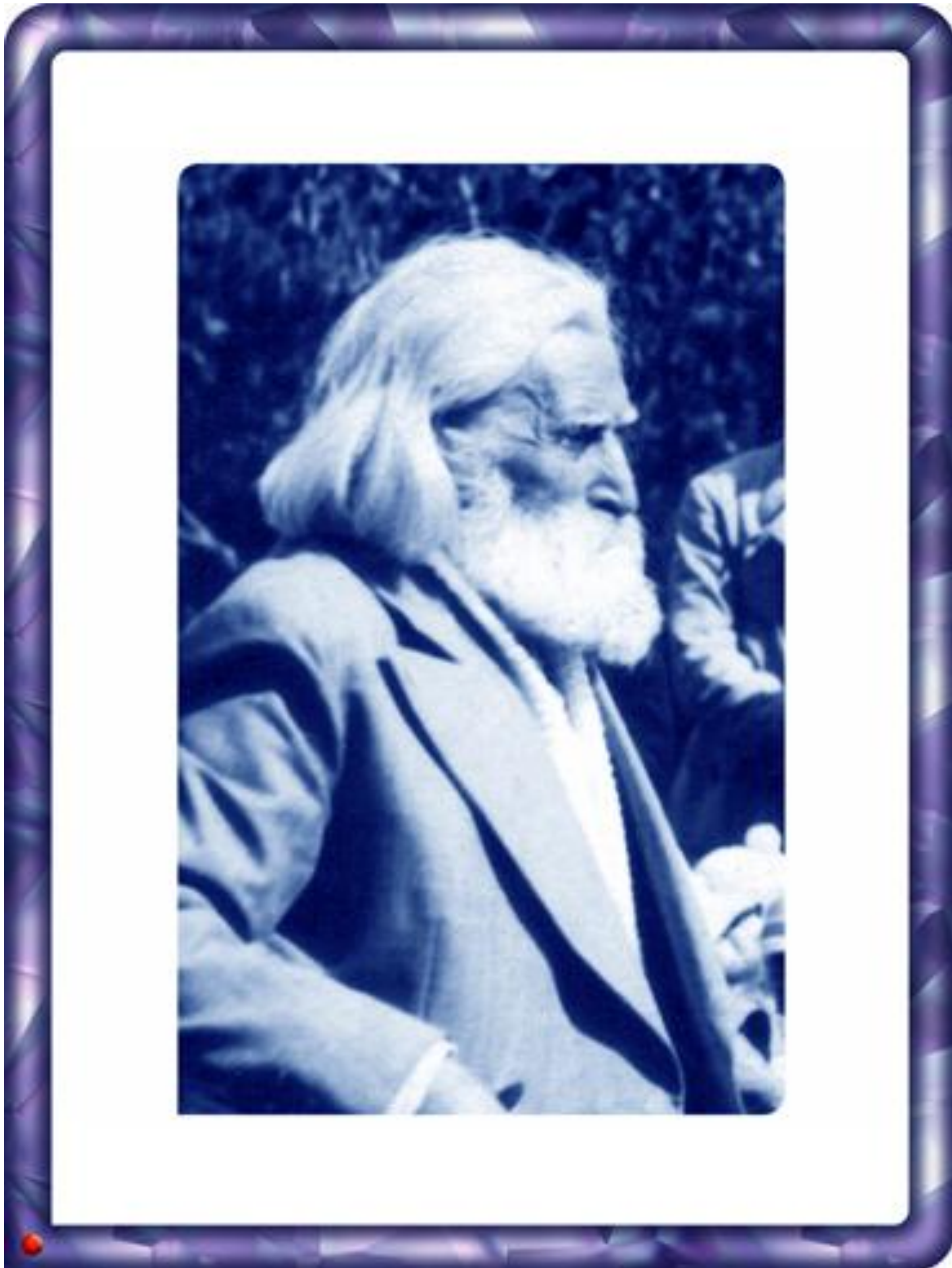
работата – няма защо да Му се месим. Но ние знаем също от Евангелието и от беседите на Учителя, че може да се измолва нещо – здраве да се измолва, спасение да се измолва, за да може да се прояви Божията милост извън Закона на Кармата, на наказанието, на последствията. А в това е силата на милосърдието на Бога и на приятелството, на Любовта." Той каза: "Да!" – и си затвори очите. И именно тогава той разказа това, което има връзка с моя вуйчо

Светослав Славянски и което се оказа абсолютно идентично със съдбата на този мой приятел Николай. Венно каза:

- Твоят вуйчо Светослав един ден също беше в безсъзнание. Той си отиваше и лекарите не даваха надежда, защото той вече едва дишаше. И същата нощ ние отидохме и казахме на Учителя: "Учителю, Слави е пътник, внезапно заболя и няма надежда! Все пак, Учителю, кажи какъв е

случаят. Може ли да се направи нещо? Той ни е приятел, ние го обичаме и знаем,

че когато е определено една душа да си замине, човек не бива да се меси. Но, все пак..." И тогава Учителят си затвори очите, помълча и каза: "Ако Слави сега, тази нощ, реши да постави на първо място любовта към Бога и едва след това любовта към близките – и да не им разрешава да му се месят

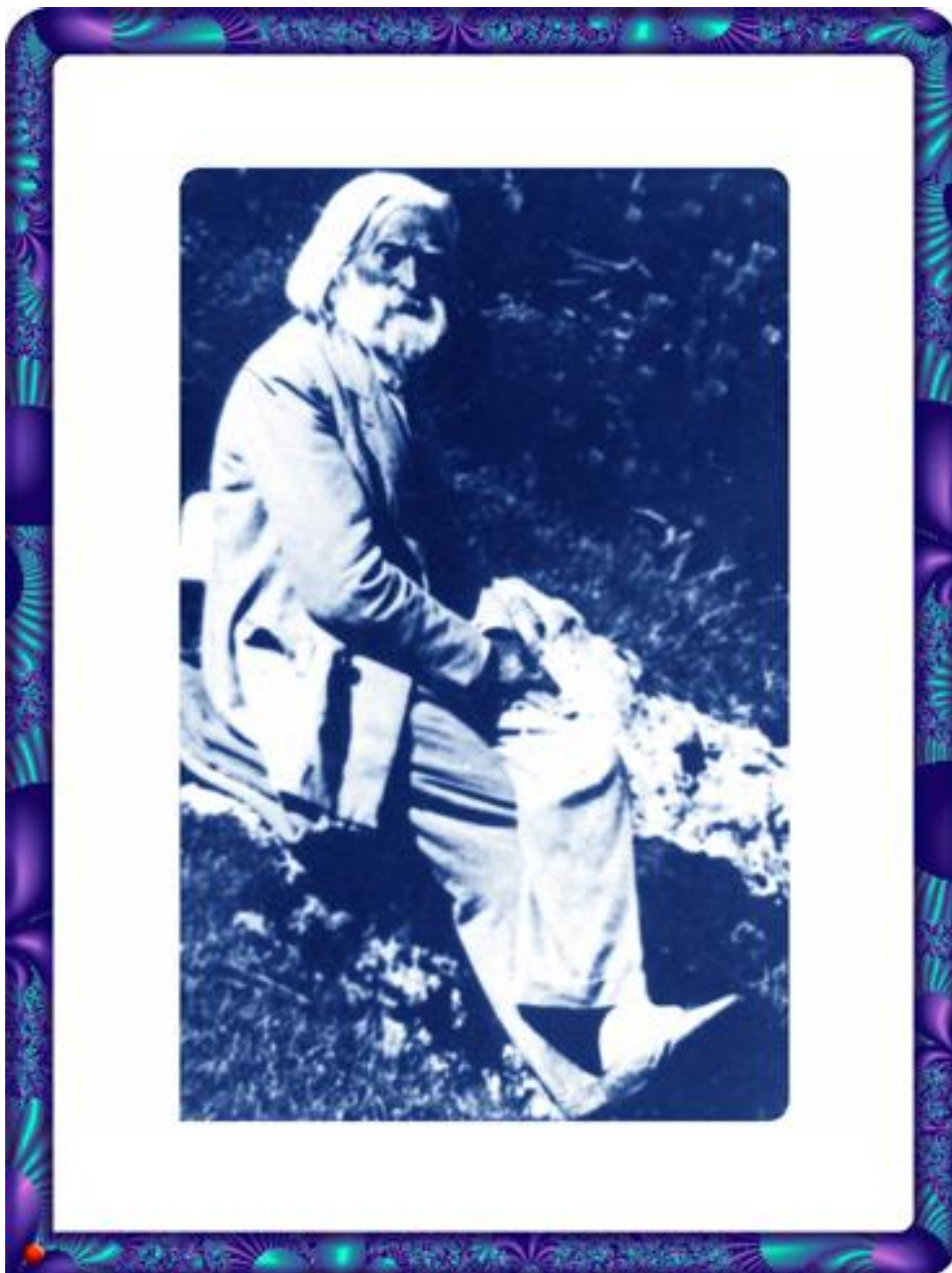
повече в неговото общочовешко призвание, - тогава той има шанс да оживее. Тогава съдбата ще го кредитира и той ще

остане още дълго на Земята. Ако не успее да реши тази задача, тогава той просто няма кредит повече."

И същият човек от Братството продължи: "И тогава твоят вуйчо, на сутринта, се събуди и ние разбрахме, че той ще живее. И тогава аз погледнах, като хиромант, неговата ръка, понеже много добре я знаех. Нещо просто ме подтикна

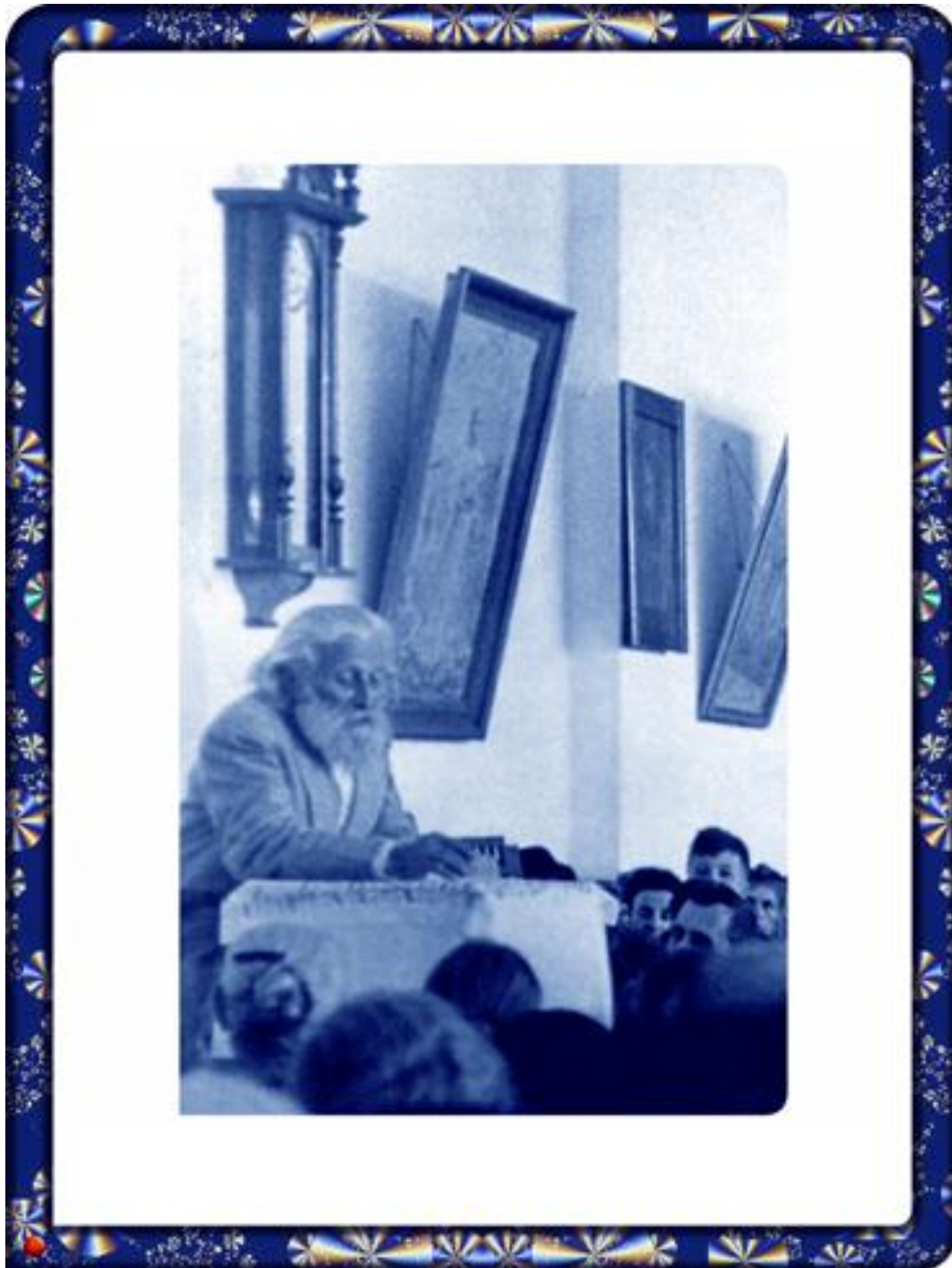
тогава – и не случайно - в този момент да погледна дланта

му и видях, че една нова линия се е появила тази нощ на ръката му!"

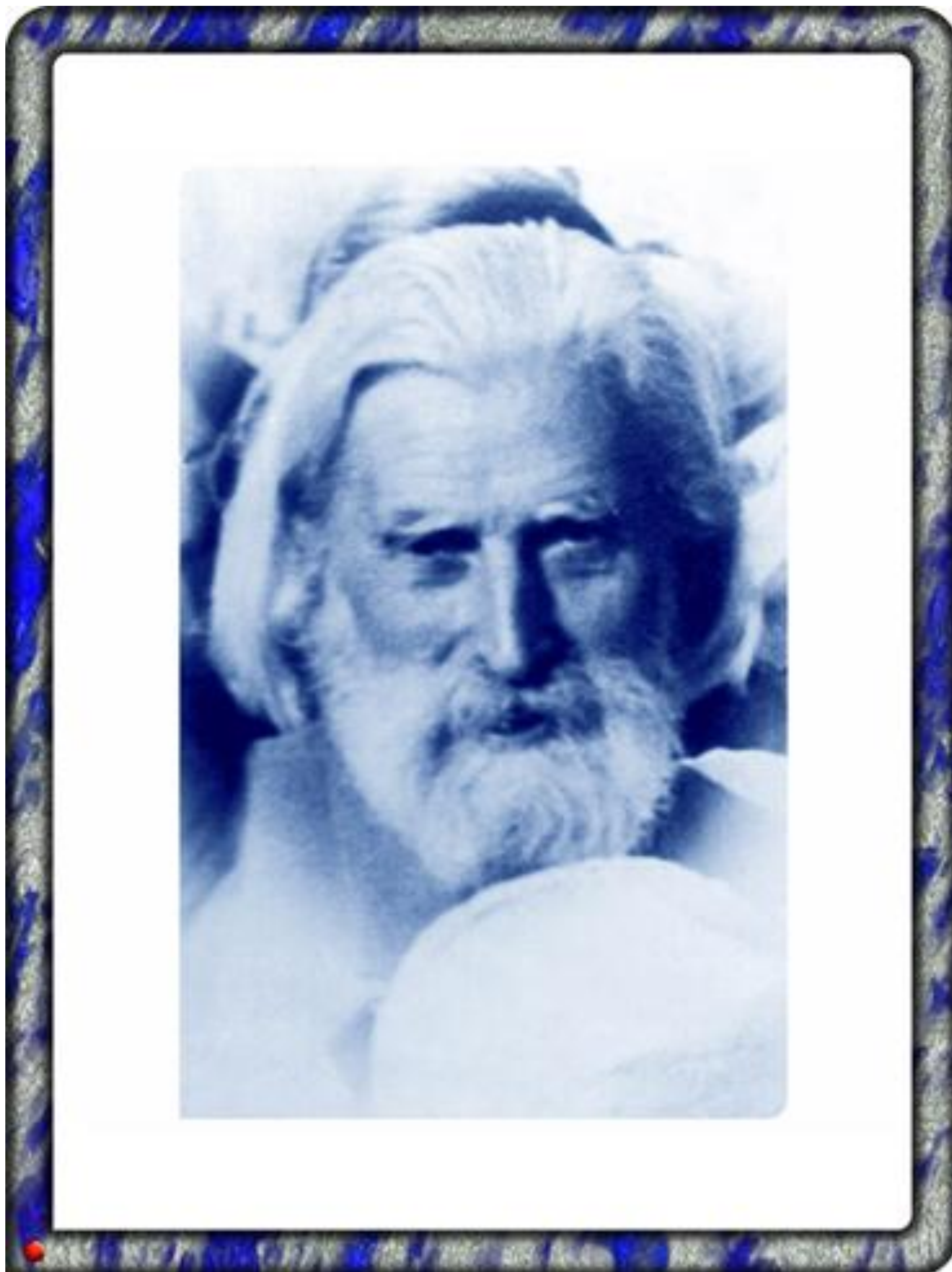
За нас – тук допълвам в скоби – не е нещо неизвестно, че линиите на човешката ръка могат да се променят бързе. Същият този Венно – нашият скъп приятел от Братството и от Рила, който ни показа всичко най-хубаво в този живот –

можеше пред очите ни да си изменя линиите на ръцете. Това

можеше да се заснеме с кинокамера! Изменяйки вътрешното си състояние, той можеше да го прави дори демонстративно. И той ми обясни, че една линия се била появила на дясната длан на вуйчо ми, която хвърлила мост между линията на съдбата и линията на живота. Това било изтълкувано после от Учителя по следния начин: "Съдбата кредитира Слави и му дава още дълги години живот, защото той правилно реши

основния проблем на човешката душа и на ученика – да не

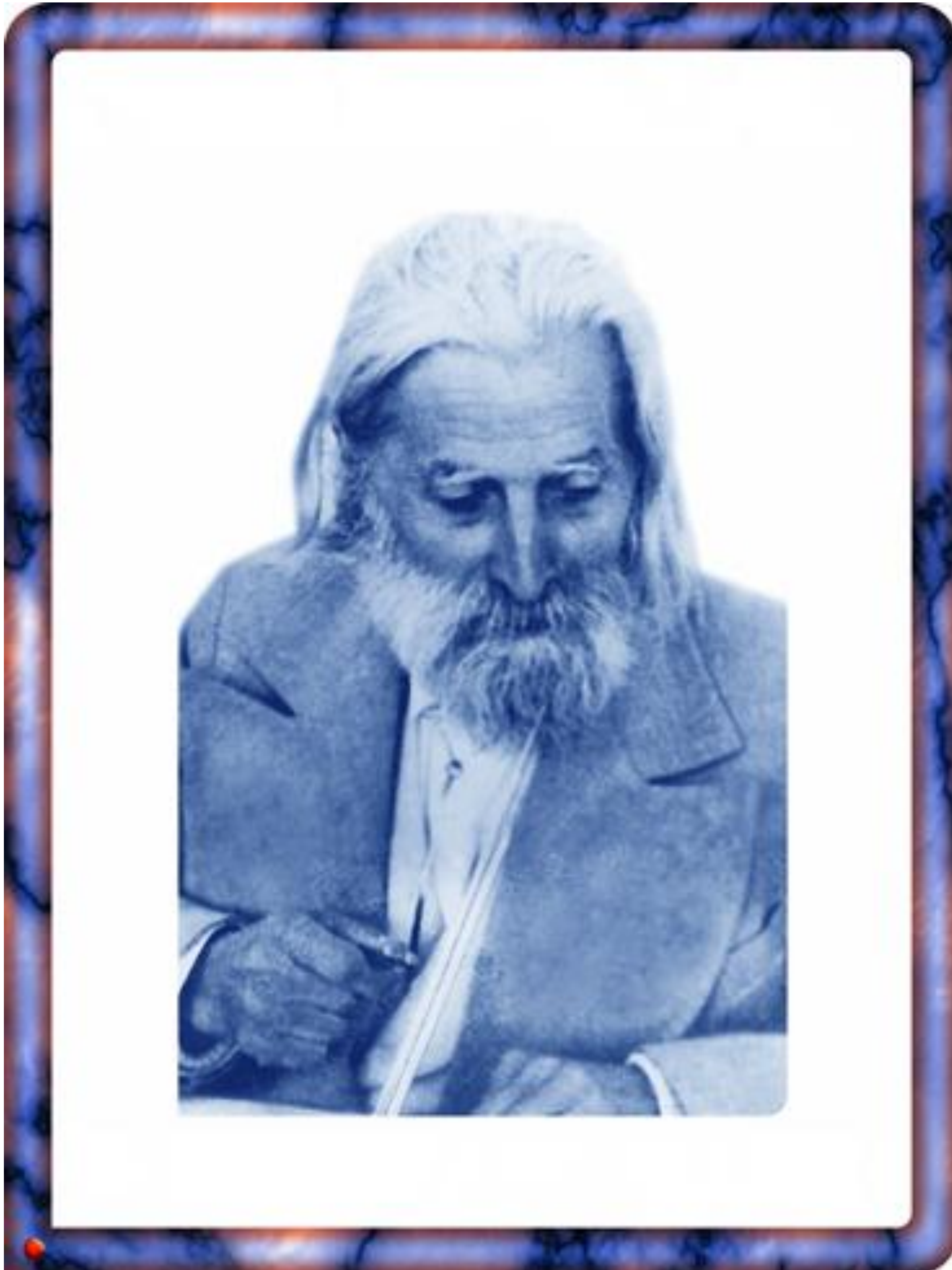
*отстъпва на хората, когато искат от него лични неща, а да стои твърдо на позициите на своето общочовешко призвание." Разбира се, той не може да остави своите близки – хората, които го обичат и които той също обича, - но той трябва да им каже: "Не **аз** с вас, а **вие** с мене!" – както ни съветва Учителят в беседите неведнъж.*

И тогава същият посветен Венно се обърна към мен и каза: "Същият е и случаят с твоя приятел." И аз веднага се

затичах да кажа това нещо на моя приятел в болницата. И тичайки към болницата, аз са сблъсквам с него на пазара, където той живее; а пък той бил тръгнал към мене, защото живеем много на-близко. Виждам аз един строен, фин, хубав мъж. Ние бяхме вече на години, но той беше прекрасен по телосложение и много красив и одухотворен. Но животът му

вече бе-ше спасен - ***беше прескочил трапа!*** *Беше наистина, по-блед в момента, защото излиза от болницата и е изгубил*

толкова много кръв. И би трябвало да лежи поне вкъщи, но той върви насреща ми и аз мисля, че той е вече мъртвец и сега срещам сигурно духа му... Викам му: "Ники, ти ли си? Жив ли си?" А той ме прегръща развълнуван и казва: "Чакай сега да ти кажа!..." А аз нетърпеливо го прекъсвам: "Чакай аз да ти

кажа!..." Той вика: "Чакай, първо аз да ти разкажа..." – и така се препирахме кой първи да каже, защото аз считах, че това, което ще му кажа, му спасява живота. Но се оказа, че то вече е

станало. И той ми разказа следното: "В деня, в който ти отиде при твоите хора, аз заспах дълбоко. Обаче в съня си – подсъзнателно или свръхсъзнателно – аз реших, че от този ден нататък никога повече няма да позволявам на моите

близки или на когото и да било да ми диктува условия, да ме изнудва, да ме държи вързан. Че ще вървя по пътя си, ще изпълнявам своето скромно задължение към Бога и към цялото човечество доколкото мога и във формата, в която мога, но няма да

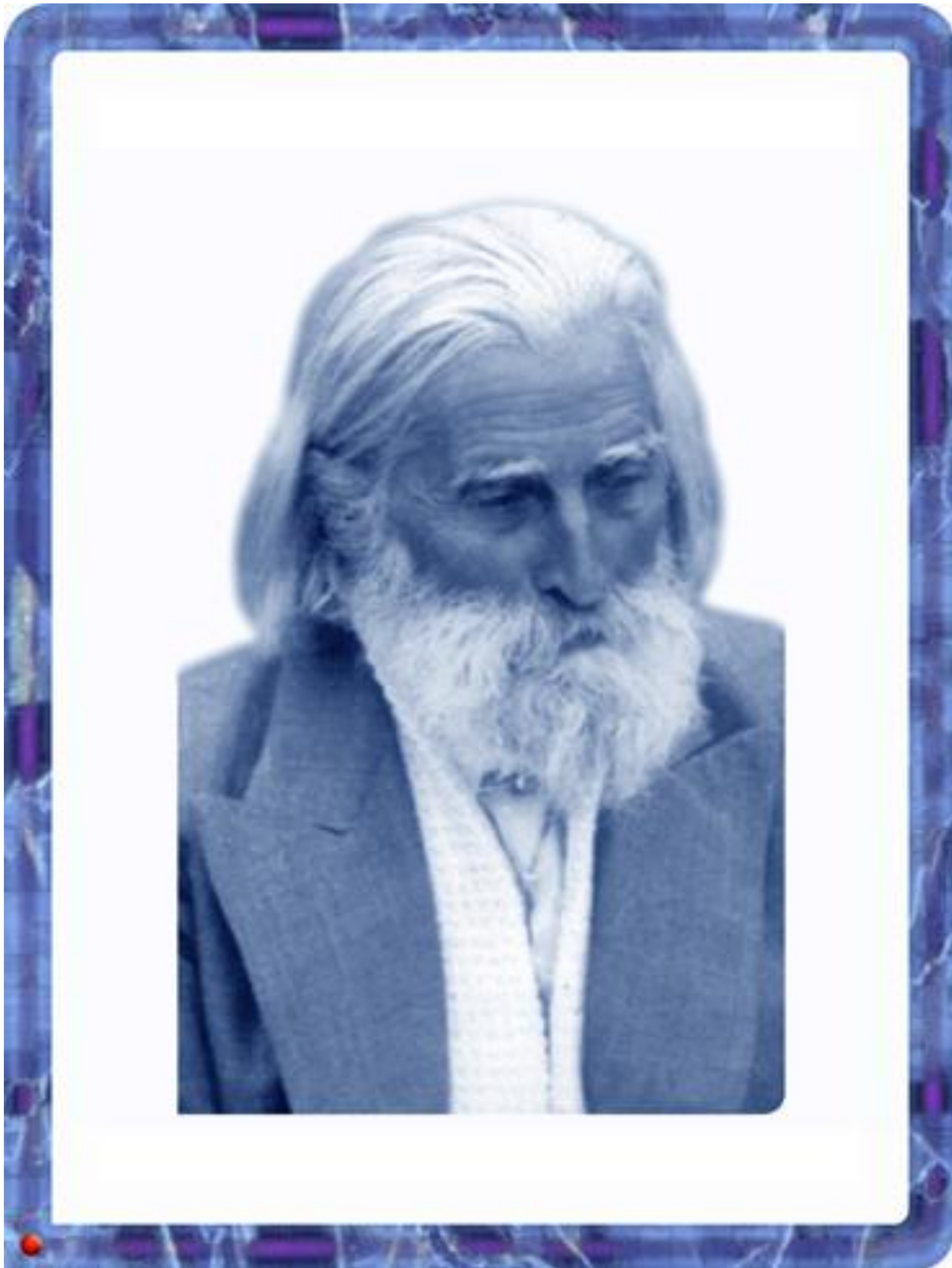
им разрешавам повече да ме манипулират, да направляват живота ми по техен модел. Реших да им кажа така: "Аз вече ще имам моя си, забранена за всички вас зона. Зона от време,

в което аз мога да отида където си искам за колкото време искам и да правя каквото си искам, с които хора искам! Не сте вие тези, които имате право да определяте моя живот, моите срещи и моите духовни интереси!

- Когато реших това – продължаваше да разказва този мой приятел, - аз почувствах едно огромно облекчение, усетих, че кръвта, която ми изтичаше постоянно, изведнъж

спря – и когато се събудих, аз вече бях здрав. Лекарите направиха изследвания по всички методи, но кръвта – най-важното – беше спряла вече. До вечерта не тéче, до другата сутрин не тéче. Просто спря изведнъж окончателно. Лекарите казаха, че съм се бил излекувал спонтанно, че случаят за тях бил

необясним, просто не знаят какво всъщност е станало и как се е получило... И сега ме пуснали, защото имали много по-

тежки случаи, но ако пак стане нещо, ще ме приберат отново."

Преди още да мога да взема думата, Ники вдигна длан и ми я показа: "Случайно да ми помниш ръката? Ей тази линия тука се появи тази нощ!" – ***Абсолютно същата линия!*** *Ето*

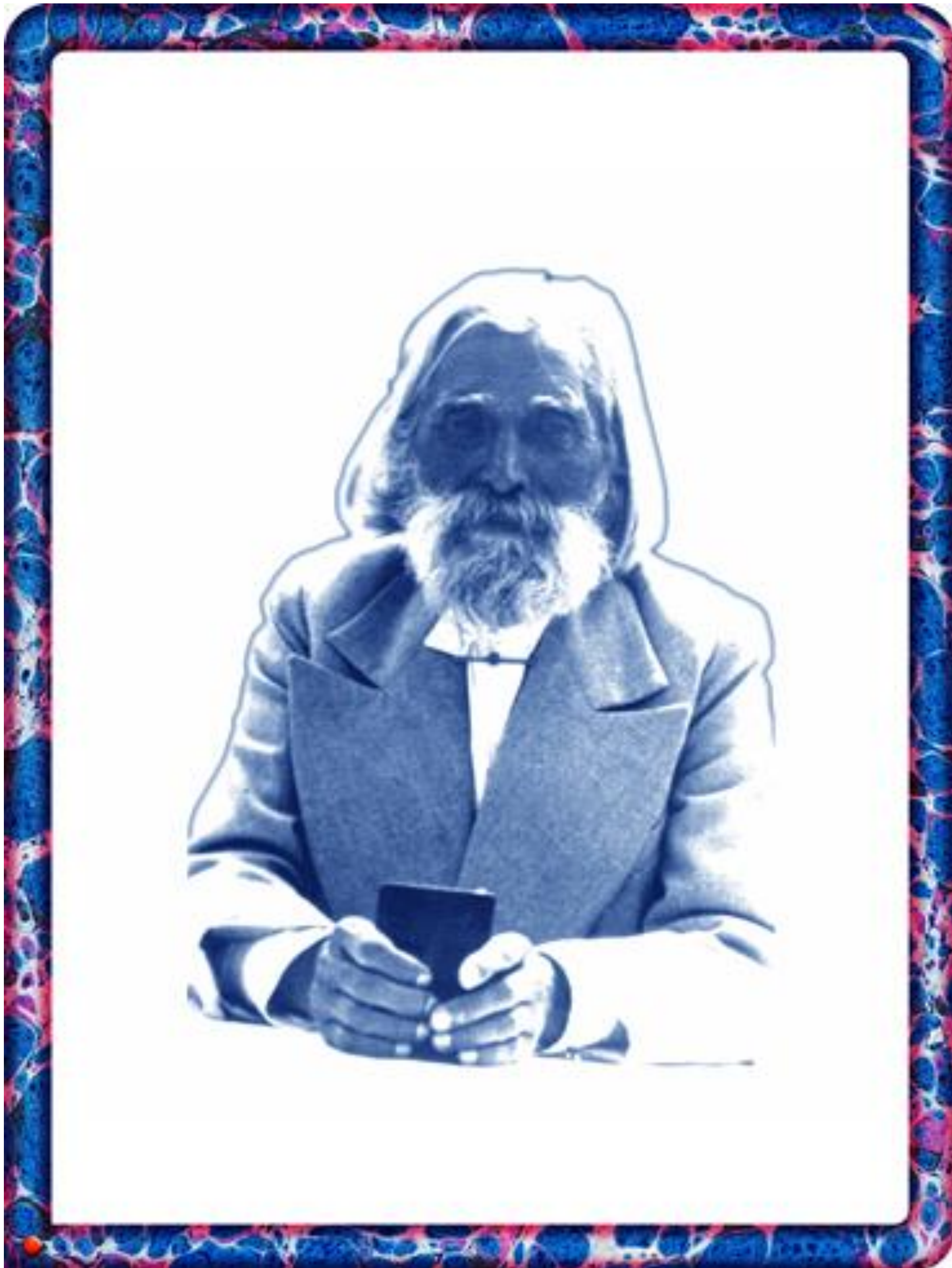
това беше случаят, който бил идентичен със случая на този мой вуйчо.

Както в света, така и на Изгрева, никой не е бил съвършен. Още повече, че в светлината на едно тъй ярко слънце като Мировия Учител, добродетелите и недостатъците на околните, особено на най-близките около Него, се открояват с особено силен контраст - за предметно учение. С това предимство, че първите се усилват, а в някои случаи вторите

изчезват мигновено. България сега е в точно такава кардинална епоха.

На съвременен език, Бог, когато дойде на земята като Господ, т.е. като богочеловек, играе ролята на катализатор - всичко около Него, а и по цялата планета и във вселената, започва да расте или да се разпада по експоненция, с буйна акселерация. Така че е неизбежно това да се отразява и в споме-ните на хората за онова време.

Проблемът е в това, че някои от редакторите на фактите и на тези спомени често смесват истините с

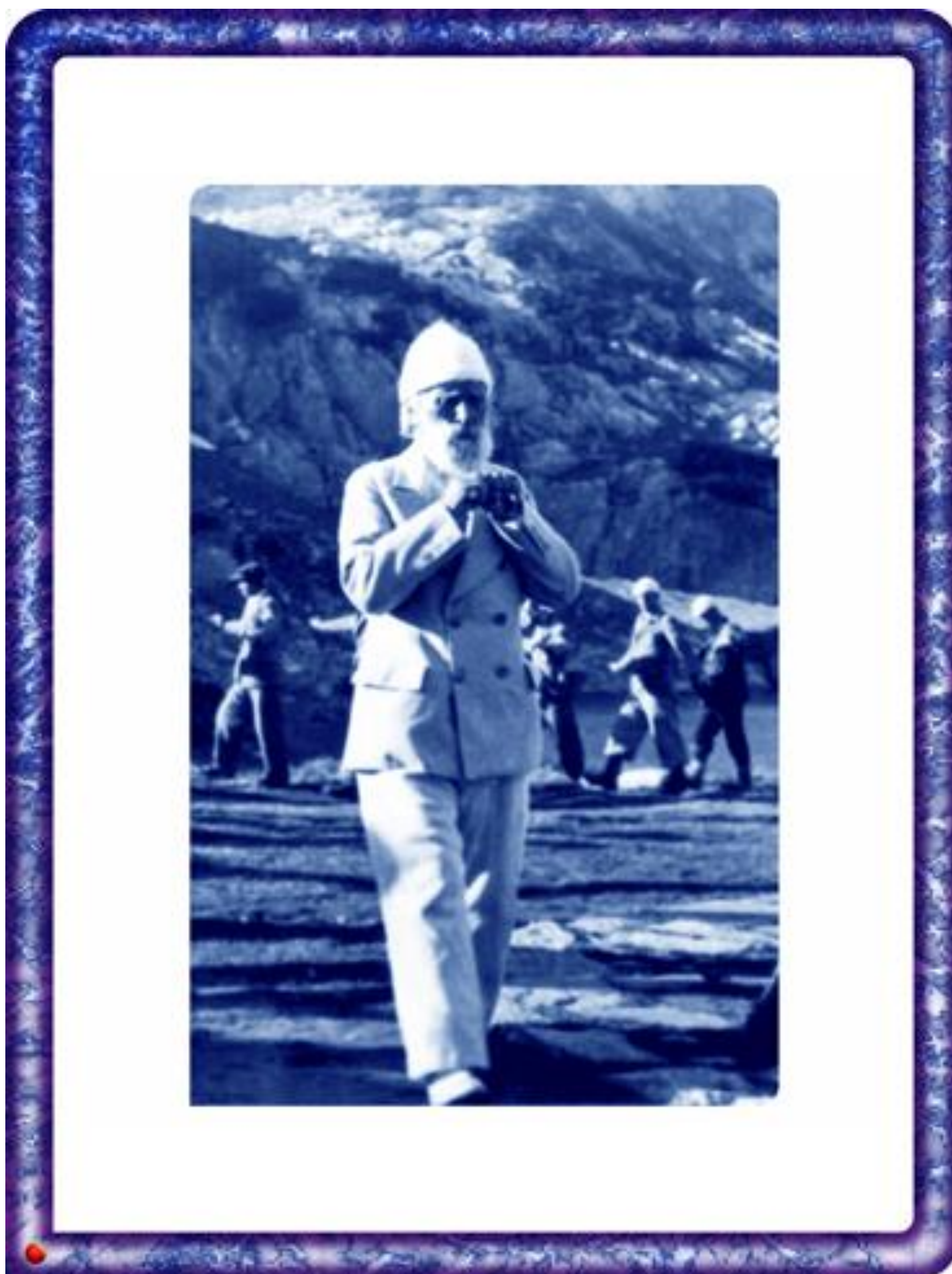
полуистини, измислици и лъжи. Злоба и тщеславие започват да се крият под маската на така наречената "обективност", на "ис-торическата правда". На тях им е особено приятно да изтъкват отрицателното или да го фабрикуват, понеже децата на "Великия Инквизитор" са живи и досега. Сам Учителят е виждал в тях бившите лъжесвидетели и главорези и им го е

казвал, предупреждавал е, че те ще омаскарят Братството и

Учението. Могат да се посочат не стотици, а хиляди примери, но не искам да минаваме в техния отбор - да започнем да развенчаваме злото, дори и в името на "истината".

Тук ще се огранича само с три примера измежду тия, които съм чул и видял лично. Не за да защитя рода си или други близки души, а просто за сравнение. Например, изнесените списъци за състава на Младежкия клас са или непълни, или

редактирани, или са скрити (изгубени) истинските списъци. Ние от малки сме чували и за други хора в този клас на Учителя, някои от тях лично са ни разказвали случаи от участието им в него, а когато пораснахме и започнахме да изследваме този въпрос и много други по метода на интервюто и тес-товете на сравнителната социометрия, нещата се изясниха в много по-голяма степен. Сега не искам да изнасям имена, по-неже изтъкването на рода и

преференциите обикновено

произтича от тщеславие, а откриването на наркотиците и ментетата - от инстинкта на хрътката. Ние в равна степен не се занимаваме с тия неща, понеже имаме друга работа. Има си хора за всичко; дефектолозите и дегустаторите са добре дошли, стига да липсват в аурата им нечистите цветове на суетността, лъжата, завистта и омразата, и да представят еднакви и автентични филми от

акаша за всеки конкретен случай. Всеки, който е гледал "Да защитиш живота

си" с Мерил Стрийп, Алберт Брукс и Рип Торн, знае за какво става дума. Нека хората с "малките мозъци" (с ИК от 3 до 5%) не се опитват да изтъкват мненията си и изопачените интервюта като ***единствени*** *истини.*

Автентични и нередактирани разкази за Учителя, за Учението и за Братството съм чул лично от много хора, но

тук ще изброя само имената на тия, които фигурират в два от публикуваните списъци на учениците от Младежкия клас и

с които сме разговаряли на Рила, на Витоша и на Изгрева, в София и другаде: Сийка Динова, Борис Николов (особено близък), Георги Томалевски (особено близък), Димитър Стоянов (особено близък), Еленка Андреева (особено близка), Кирил Икономов (беше ми учител по цигулка), Мария Тодорова (особено близка), Олга Славчева, Паша Тодорова, Петър

Пампоров (особено близък), Стоян Джуджев, Цветанка Щилянова, Методи Константинов (беше ми учител по астрология), Иван

Жеков, Жечо Жеков, Петър Камбуров, Тодор Симеонов, Боян Боев (особено близък), Димитрина Атанасова, Цочо Диков, Теофана Савова (особено близка), Влад Пашов (беше ми учител по астрология), Веса Козарева, Иван Антонов (беше ми учител по астрология), Пеню Ганев (особено близък), Буча

Бехар, Неделчо Попов, Стефанка Иванова, Георги Йорданов (особено близък), Мария Савова, Тодор Симеонов (особено близък), Стоянка

Илиева (беше ми учителка по математика), Димитър Звездински (особено близък), Милка Перикллиева (особено близка), Невена Неделчева (особено близка), Галилей Величков (особено близък), Верка Куртева (първа приятелка на майка ми), Драган Петков (особено близък) , Мария Мечева, Стефан

Дойнов (Тената - особено близък), Милка и Люба Аламанчеви, Боян Атанасов, Весела Несторова (особено близка), Ружка и Данушка Кисьови (Д. ми беше учителка по пиано), Ангел Вълков, Лиляна

Атанасова, Атанас Минчев (беше ми колега в Широка лъка), Любка Стефова, Гради Минчев (особено близък), Станка Ангелова, Илия Узунов (преподавал ми е паневритмия), Мария Златева (беше ми учителка по цигулка), Йордан Иванов, Йончо

Йончев (особено близък), Атанас Николов (особено близък, колега-есперантист), Димитър Костов Николов (особено близък), Георги Тахчиев.

Всички тия хора от братството познавах лично.

В споменатите списъци не фигурират някои близки хора от Братството, които казваха и за които се знае, че са били в Младежкия клас или негови гости със специална покана от Учителя. За някои от тях разказвам в тия спомени. Тук

няма да споменавам имената им, както и имената на много братя и сестри от класа на Оглашените, от Неделния, от Общия, от Класа на добродетелите и още по-горни и вътрешни класове, за които се говори само устно и които не

прекъсват дейността си и до днес, защото Учителят никога не е умирал. Авторитети и учители, които умират, ни интересуват само периферно. Ние си имаме безсмъртен Учител. И общуването с Него и досега е напълно възможно не

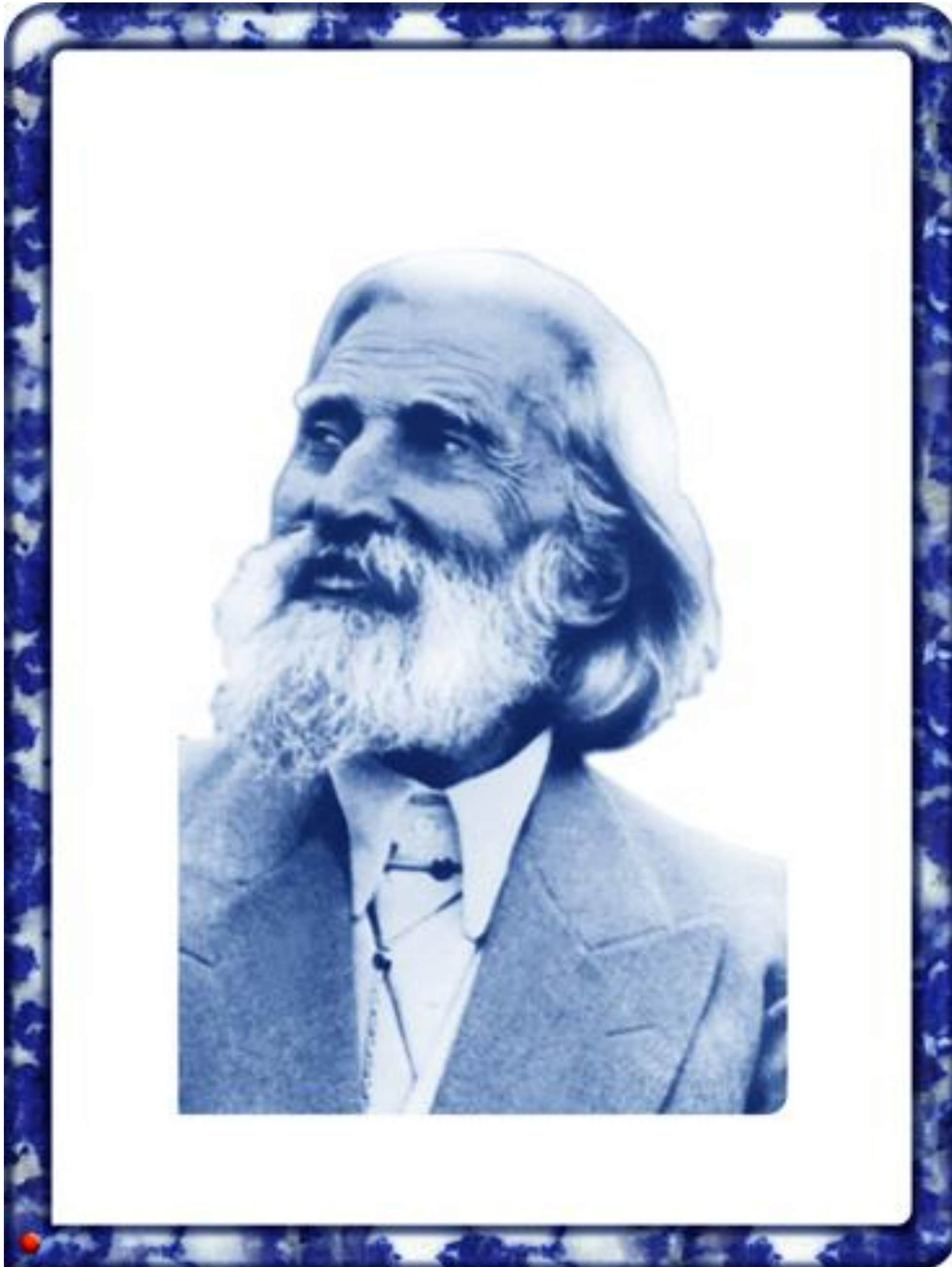
само на Небето, но и на Земята - лице с лице, физически. Той е между нас и ни наблюдава не само като Всемирен Дух, разпространен навсякъде, но и като Богочовек в тялото, което познаваме. И с още безброй тела, които не познаваме. Само че

прекрасно умее да се прави на невидим и да ни гледа с какво се занимаваме. Намира се и във всяко същество с душа, към което се приближаваме или което се приближава към нас.

Намира се и в съществата и нещата без душа, защото няма вселена или частица, които да не обитава.

Разбира се, бих могъл още много да разказвам и за вуйчо си Светослав Славянски, но това може да стане по-нататък, когато се сетя за други случаи и разговори с него. Понеже ка-

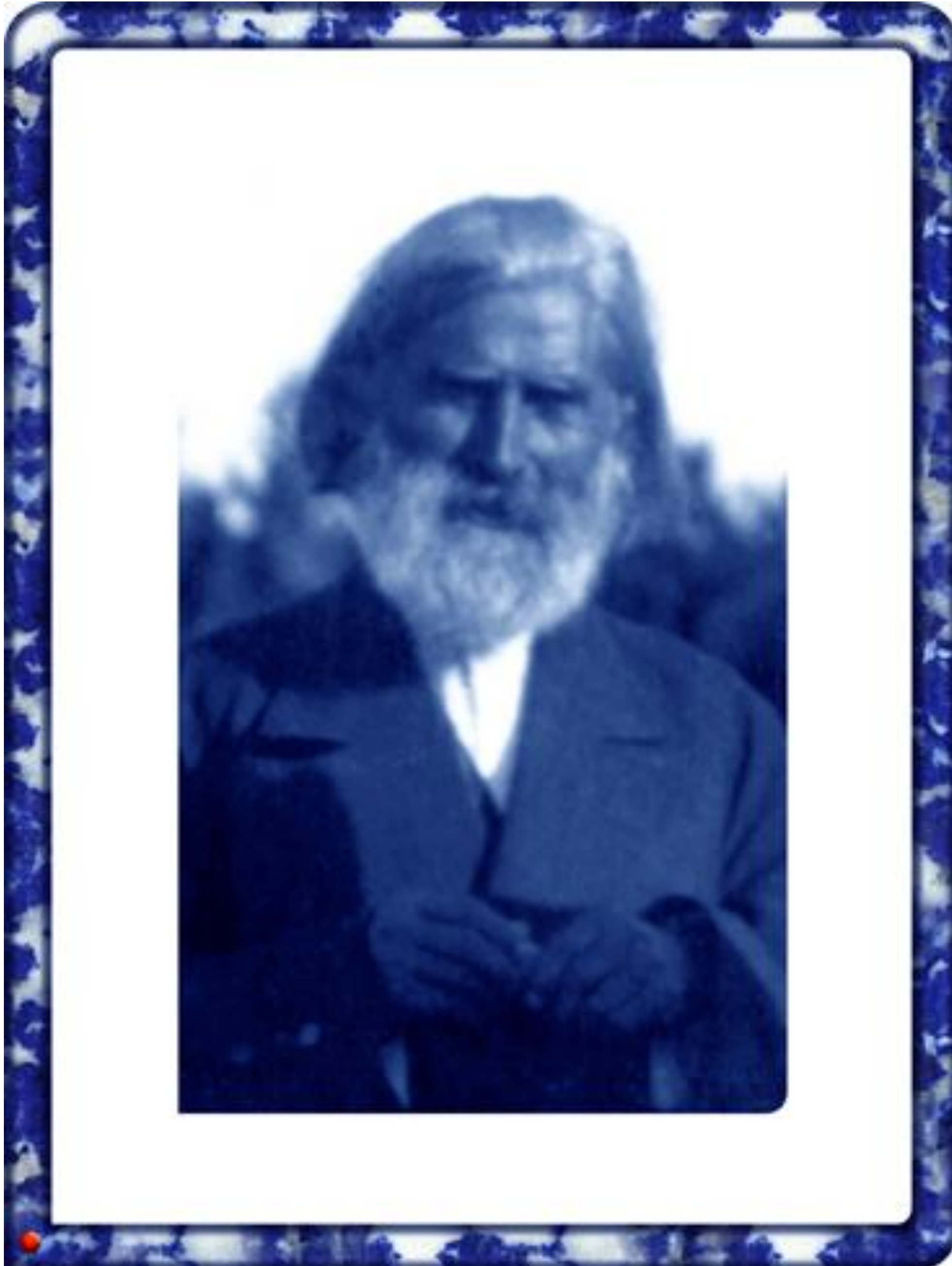

зах, че ще изнеса някои случаи тъй, както съм ги чул или видял от първа ръка, тук ще спомена само за следните:

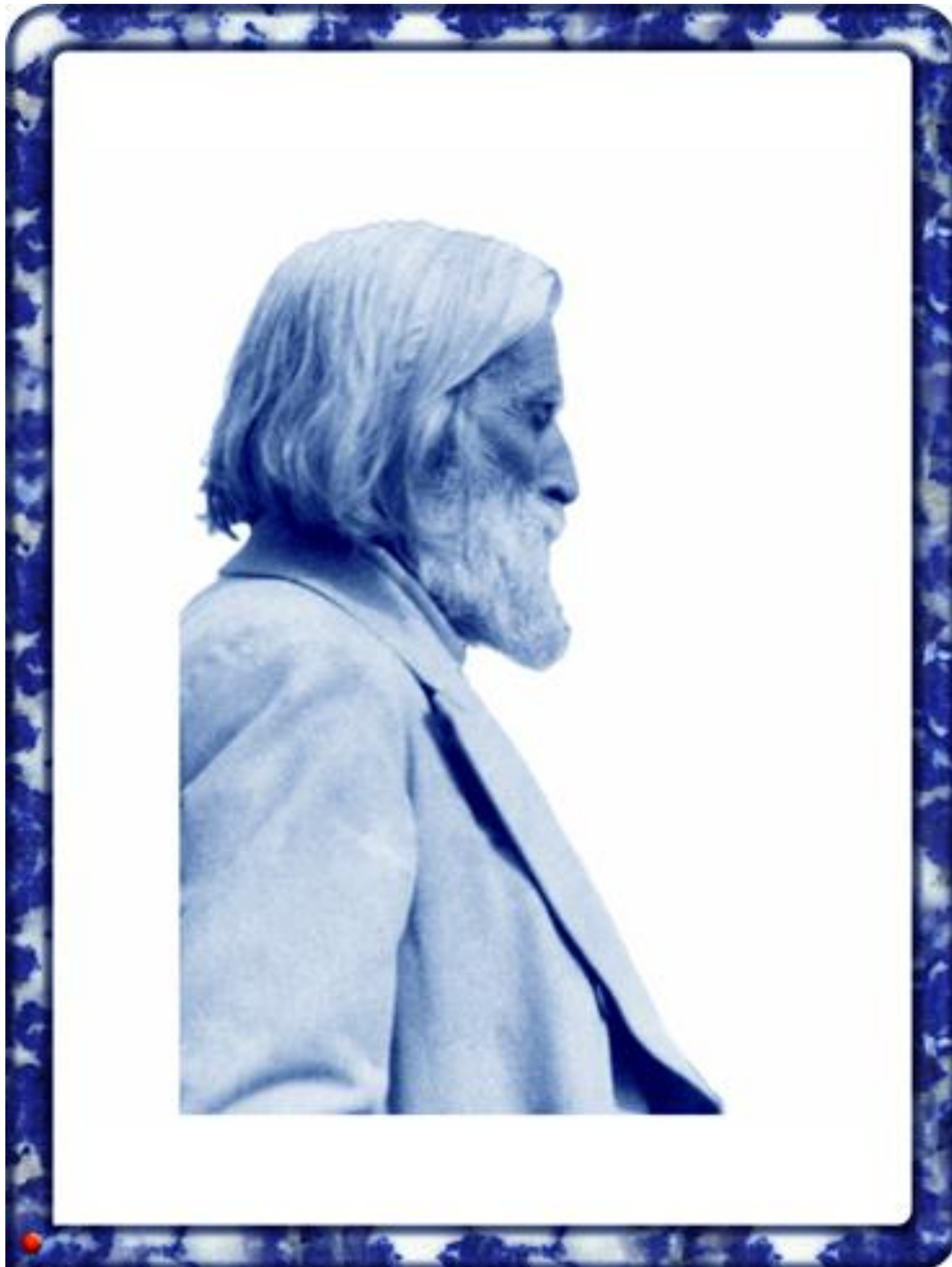
Не е вярно, че брат Борис бил "най-големият враг на сестра Мария" - такова нещо не сме виждали, а десетки години бяхме свидетели само на един удивителен пример на беззаветна обич, любов, преданост и хармония между тях. Огорчението причиниха хората, които им откраднаха машинописите с неиздадените беседи и почнаха да изменят Словото.

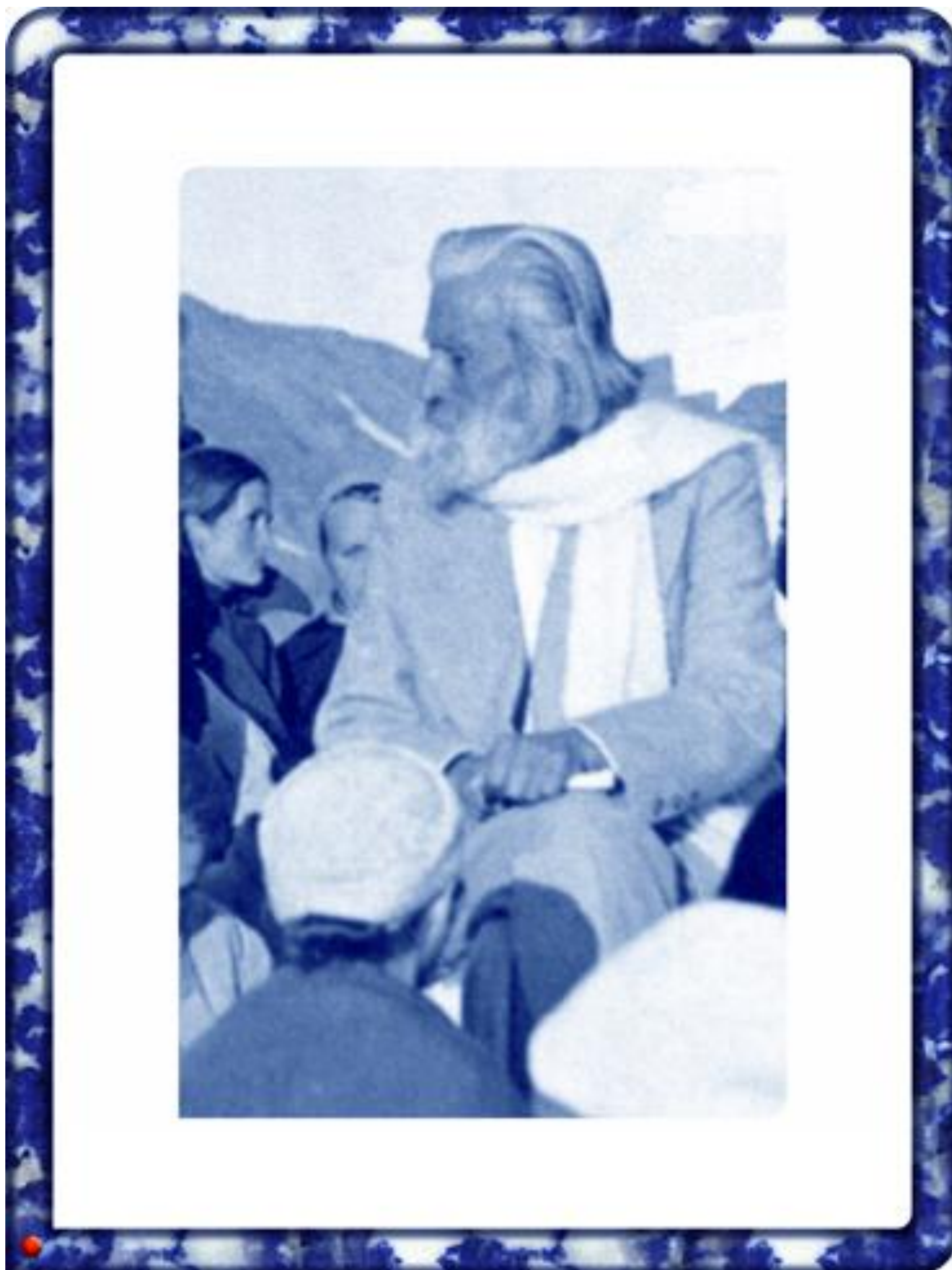
Не е вярно, че публикуваното факсимиле от машинописна страница с ръкописни корекции на Лалка Кръстева е кощунство и престъпление, понеже ние сверявахме четирите или пет различни машинописа от съответните стенограми и сглобявахме беседата максимално автентично, на което ни бе научил брат Борис. Нанасяхме корекции върху сгрешените и по-непълни машинописи, понеже всички стенографи са правили грешки. Накрая всичко пак минаваше през него и той пра-

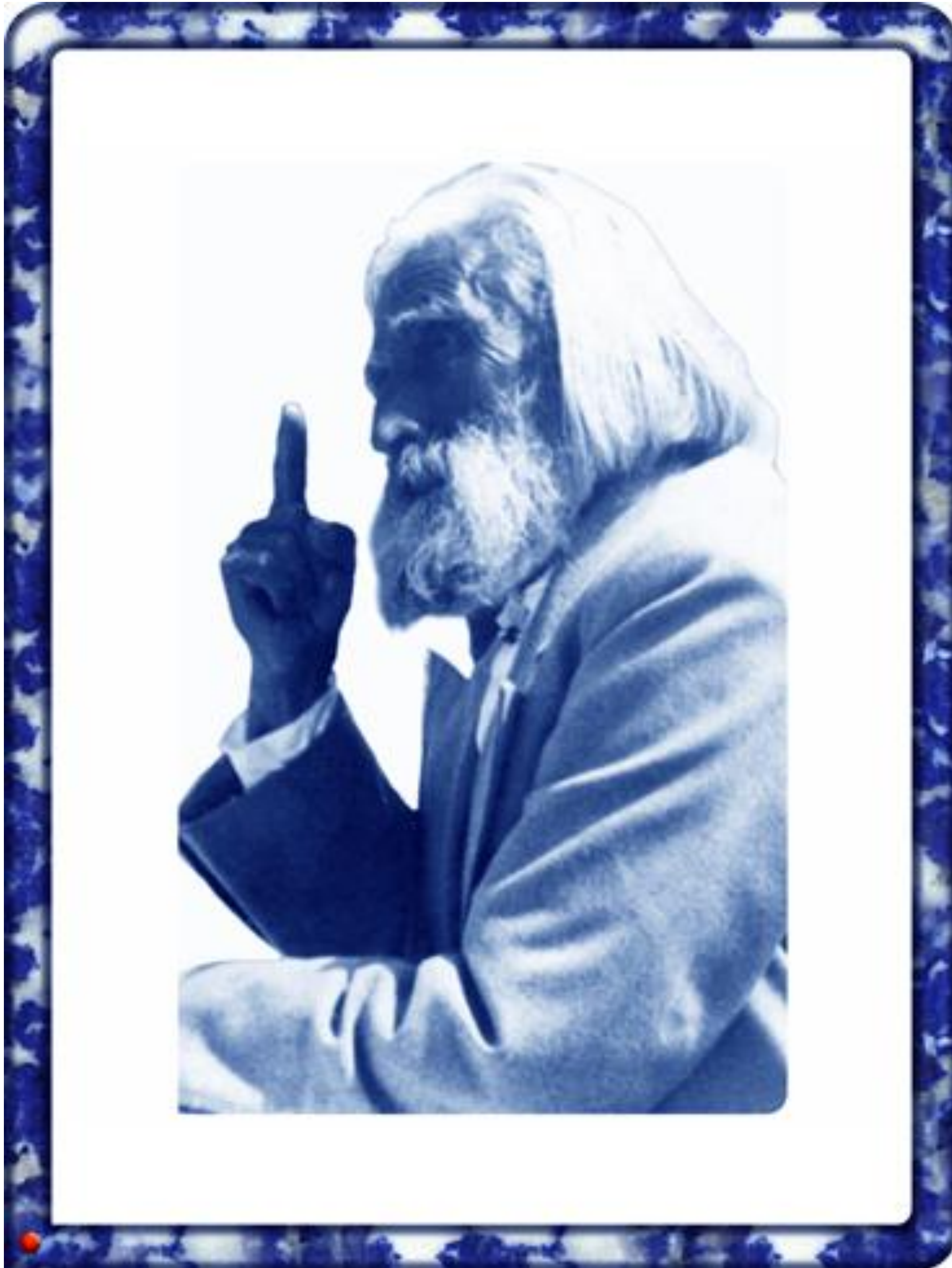
веше окончателна сверка с акашовите документални филми на беседите по време на изнасянето им. Уверяваше се, че неговата магнетофонна свръхпамет от беседите, на които е присъствал, е напълно идентична с тия филми. При окончателното оформяне на всяка лекция и беседа, брат Борис е работил лично с Учителя до последния момент, докато беше в това тяло на Земята. Учителят е изисквал и одобрявал машинописите да бъдат ***съкращавани, стилизирани и адап-***

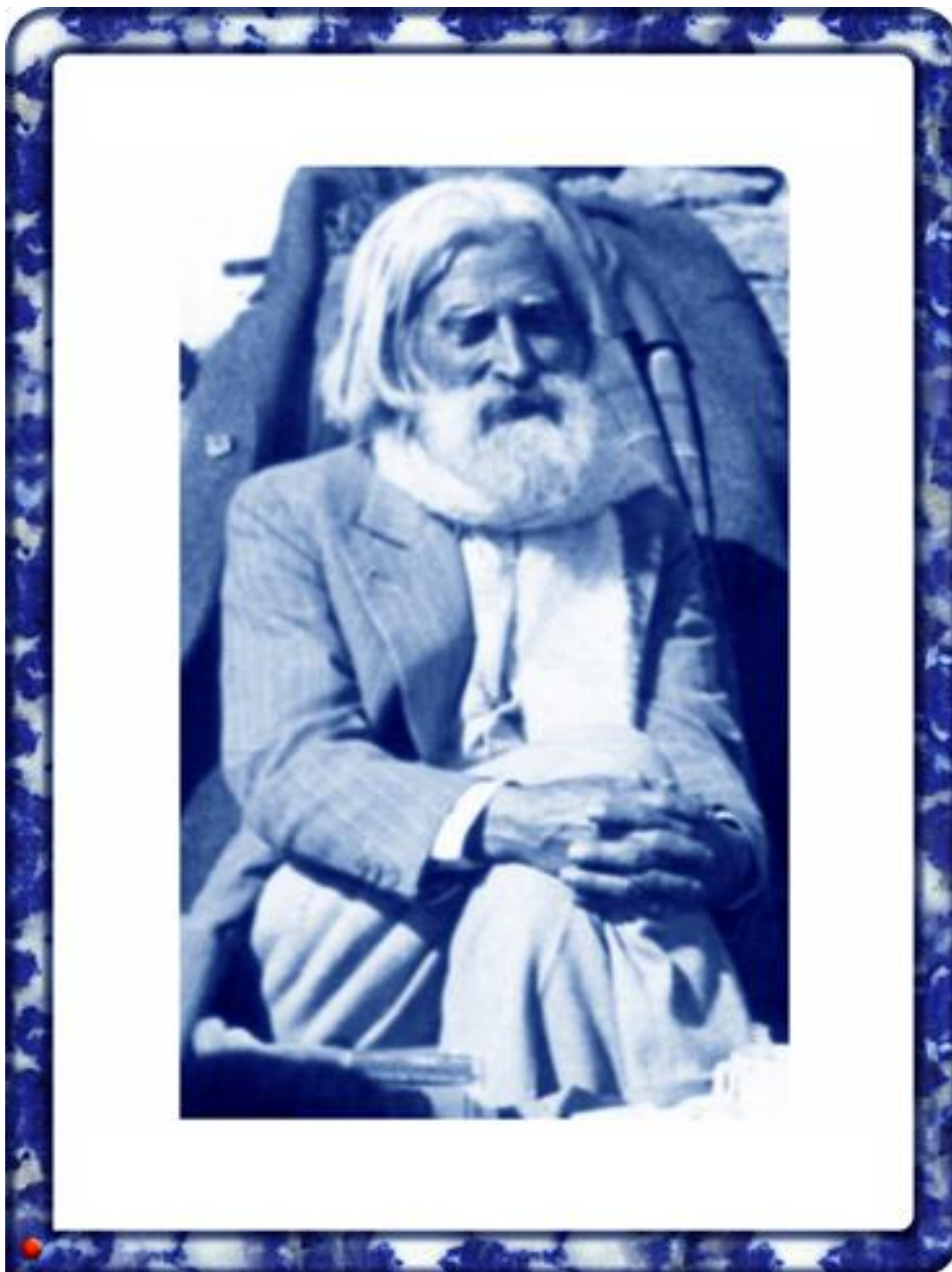
тирани *за издания, предназначени за света, оглашените и учениците от Общия клас, но там няма нито една излишна дума или звук, които да не са Слово. Учениците от Специалния Клас и по-горните обичат тези перфектни адаптации (те не са резюмета!) и виждат Учителя и в тях. Те нямат манталитета на последователите от по-долните класове или от света да се тревожат за "спасяване на Словото" и за "надрасканите машинописи", понеже имат причинно ясновидство и*

могат да идентифицират кой е "драскал" върху всеки отделен лист - дали редактор, назначен от Учителя, дали самодеец, дали враг. Естествено, че врагът ще задраска "голота" и ще пише "босота"... Познаваме и машинописи. където драскач е драскал върху редакциите на истински редактор или на друг драскач, а "другият" е задраскан от трети с червено, който също слага свои думи, понеже е "най-умен"...

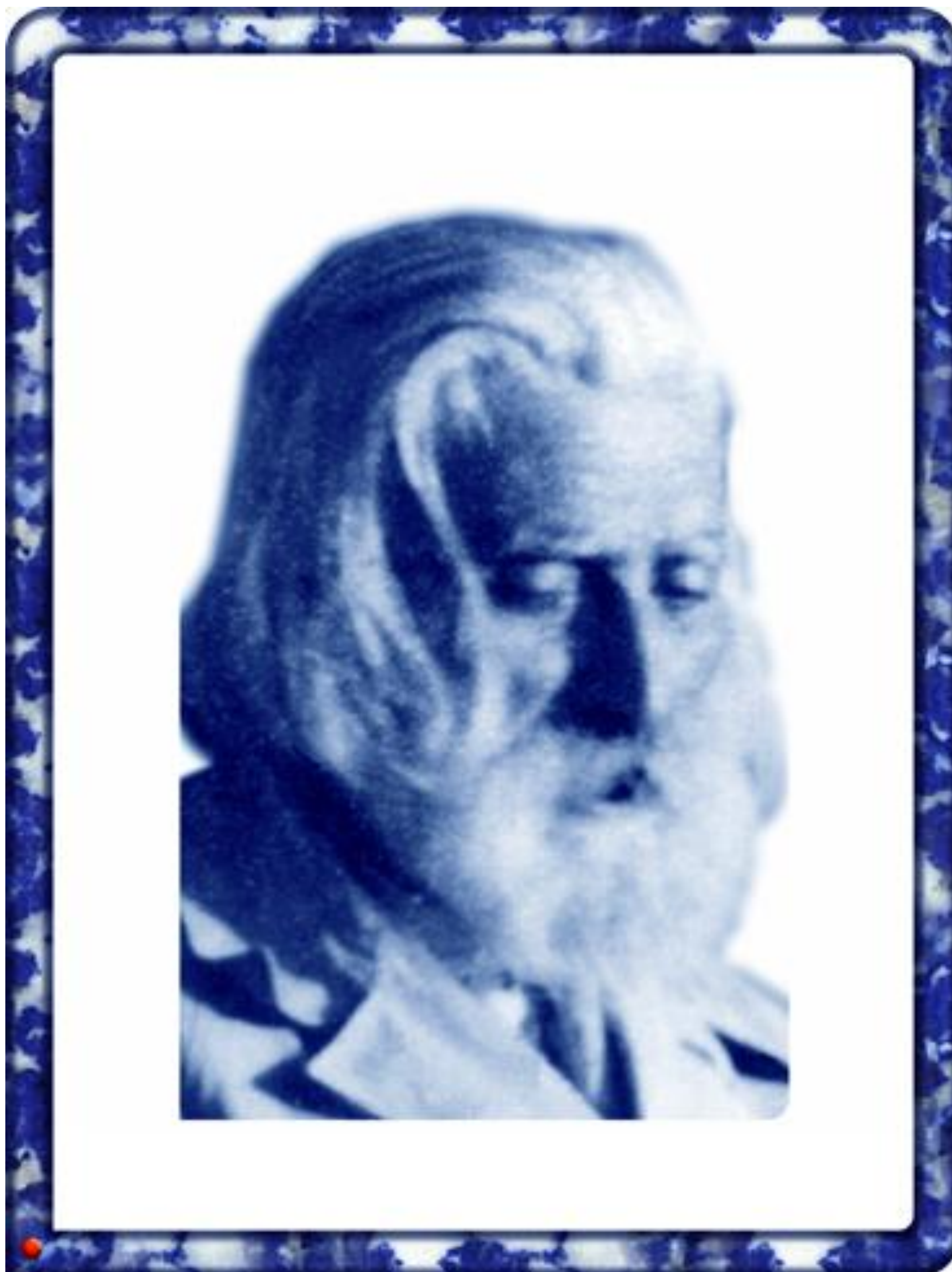

Хора, които не сме виждали никога в десетилетията на псевдокомунизма, изведнъж изникнаха незнайно откъде, назначиха ги в братския съвет и в издателствата и те казаха: "Как ще дадем на еди кой си да редактира и издава беседите?!" Никой от тях не знаеше, че е правил най-последните зачерквания и свободни съчинения само върху ***машинопис от един стенограф****, тъй като брат Борис се бе погрижил да хвърли прах в очите на врагове и самодейци и да ги остави с впечат-*

лението, че са откраднали окончателните му синтези. Знаеше, че тия "осколки" ще се изопачат още повече или - което е най-печално - ще се отпечатат в невъзможния вид на ***единичния машинопис от една стенограма****. Щом върху него няма драскано или има най-малко, той минава за "оригинал"...*

Борис Николов знаеше и това, че тези издания ще офòрмят общественото мнение за Учението и ще се продават. Нищо ново. Не го беше еня и за това, тъй като

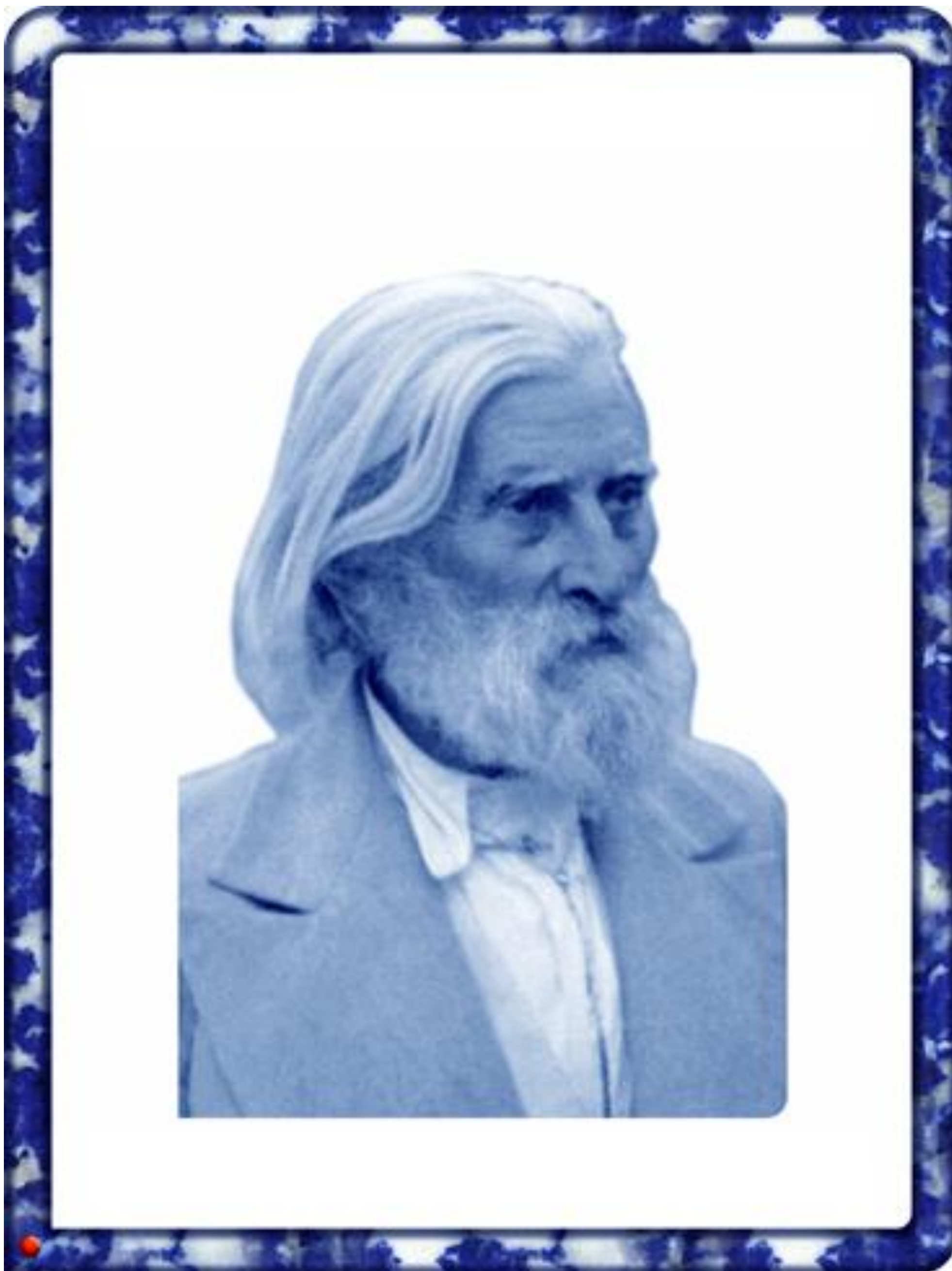

познаваше един от най-ефективнитв методи на Учителя - ***да позволява всичко това****. Това е една прекрасна и съвършена лаборатория за наблюдение какво правят учениците и случайните хора в междучасието, когато Бог се е скрил и ги гледа. Кои почват веднага да развиват самодейност, кои пускат в двора парвенюта, гешефтари, джепчии, аматьори и хулигани. Наблюдаващите от Школата не се боят от тия пакости -*

те знаят, че ***Словото в оригинал е достъпно в акаша и че Словото не спира никога****.* ***Който вярва на ментета и полуфабрикати, трябва да пострада от тях и от носителите им, за да добие вкус и опит.*** *Който иска* ***да учи, да работи и да живее*** *с Ученици, значи той харесва тях повече от другите и затова получава директен достъп до Словото Божие в оригинал. До едно свято Дело, което не се продава; до едно Братството, в което няма устави и има*

само Един Ръ-

ководител. И в резултат - до един Живот, в който не се остарява и умира.

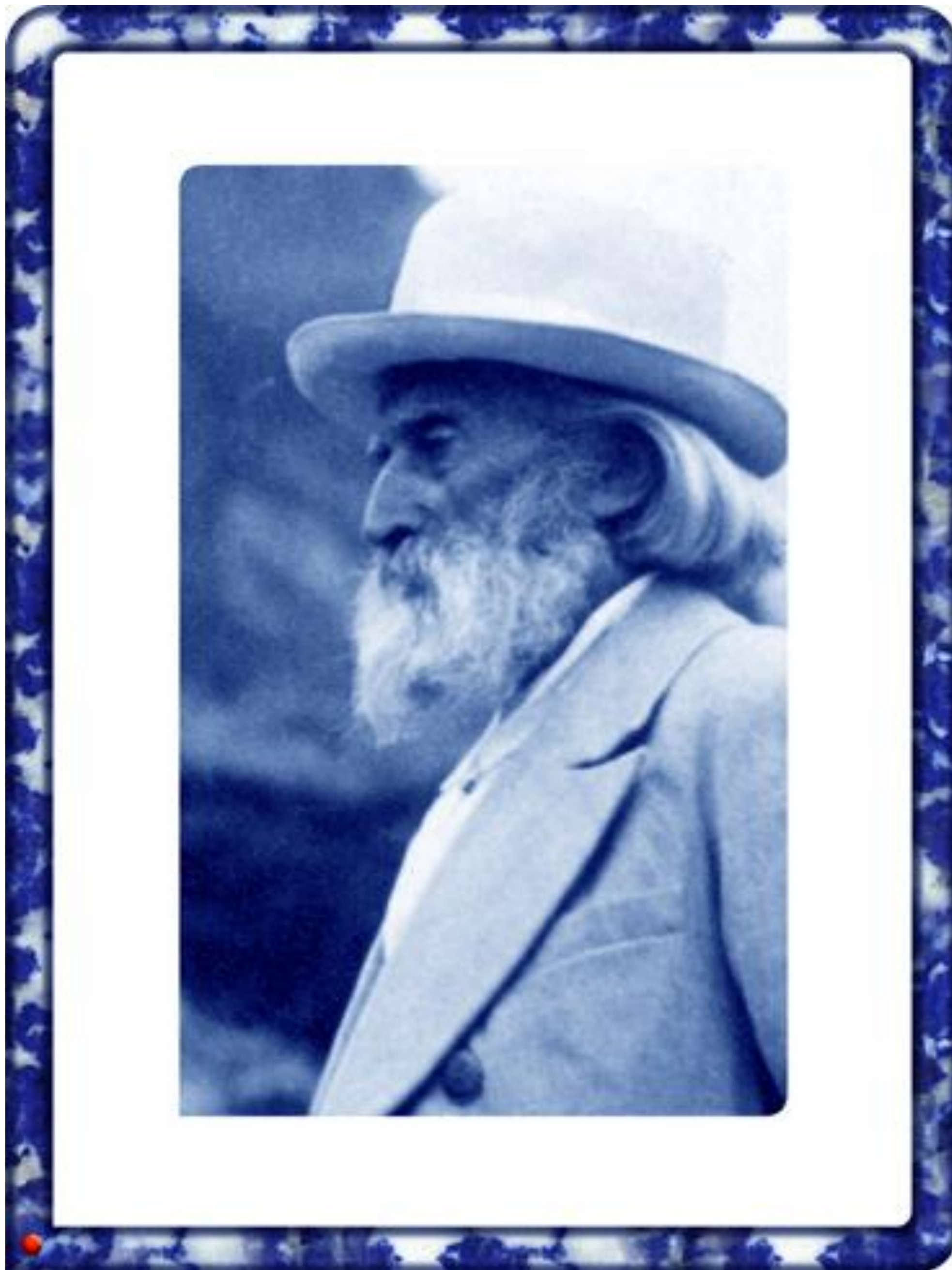
Ние имахме и имаме щастието да общуваме с такива Човеци и те ни се доверяват да работим върху Словото. Те бяха и продължават да са в Школата, затова знаят от опита си с Учителя, че Словото Божие тече винаги, то никога не спира. Както Него, така и те ни импулсират да провеждаме

Слово и ние. По тази абсолютна творческа свобода се раз-

познават душите с искра Божия и истинските ученици на Учителя.

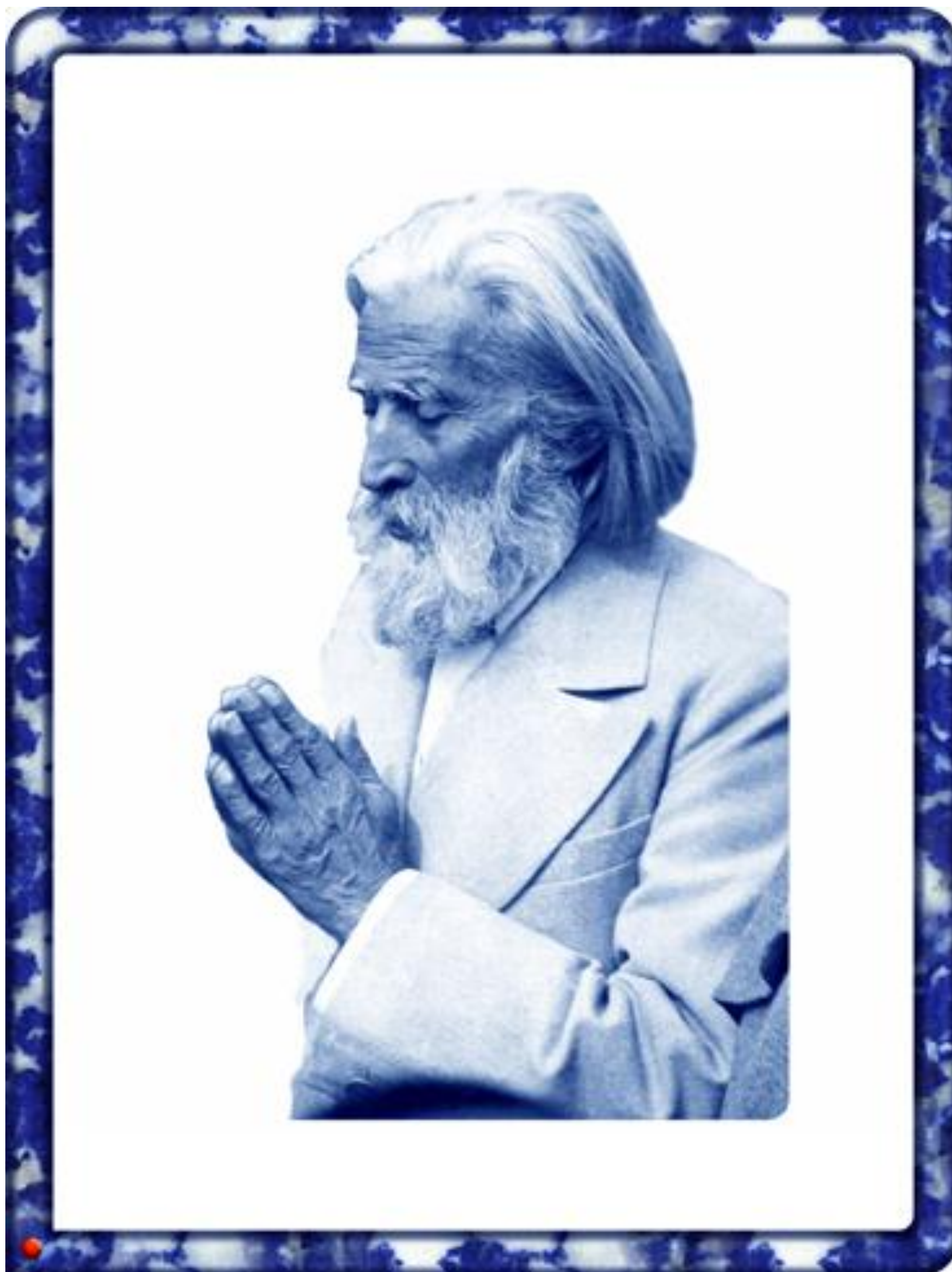
Не е вярно, че същата сестра Мария Тодорова и бате Гале (Галилей Величков) са се изказали негативно за Новия текст на паневритмията и че са е сипели заплахи за кармично възмездие по този повод върху рода на "виновния" до

девето коляно. Лъжа е, тъй като текстът е поне от трима автори и сме го пели с вдъхновение пред Весела Несторова, Сава Калименов, Христо Каратлиев, Филип Стоицев, Виктор Йорданов, Елена Андреева, Теофана Савова, Галилей Велчичков и др., докато с.Мария Тодорова акомпанираше на пианото. Сега цяла Русия пее именно този текст, защото там има най-много хора с монада. Ние не защитаваме някакво лично дело, а поведение и продукти, вдъхновени от Небето.

Не е вярно и това, че Светослав Славянски бил крадец, експлоататор и мошеник. Неправилно е предаден и случаят с DKW-то, когато е спасявал Учителя от бомбардировките по време на войната на път към Мърчаево. Той не е рискувал живота Му в търсене на евтин бензин, но се е забавил, защото е търсил пари да купи от чудовищно скъпия бензин от спекулан-тите по онова време. Не вярвам най-добрият му приятел брат Борис да е паднал дотолкова, че да лансира

отпечатаната версия, но ако случайно и това не е минало през "лека редакция" и фигурира така в оригинала, ще бъда много учуден. Понеже вуйчото разправяше друго. Но и така да е, то няма да бъде изненада за мене.

По-нататък ще разкажа как тримата най-напреднали Ученици на Учителя, които познавахме и които са били на беседи и в Школата десетки години, дадоха три съвършено раз-

лични оценки за едно и също нещо, две от които - абсолютно противоположни. И това не се случи само веднъж.

Не е вярно и че дядо ми Георги Ефремов бил замъкнал парите на Учителя и Братството, влагайки ги в някаква си банка "Гирдап", и тази банка фалирала. Или поне става дума за друг със същото име.

Дотук засегнах някои отрицателни положения, но ще се опитам по-нататък да дам предимство на положителното, за да подражаваме на децата на ***Защитника****.*

В тази Втора част на спомените ми за Братството ще включа едни особени текстове, които са посветени на някои от споменатите хора. Те са плод на "ченелинг" - една от съвременните думи за контакт с Висши Същности. Наричат

се

"живоструйни лични осияния" и са част от холизациите на Елма. В края на тази книга се дават координатите в интернет на 38 книги, продиктувани от този Източник. Ние вярваме, че това е Духът на Христа, т.е. Учителя.

В Словото Си Учителят неоднократно предсказва, че са настанали времена, когато Небето ще се прояви ярко по

най-различви начини и че Христовит Дух този път ще проговори през много хора.

25.XII.124(1988)г.
София - Изгрев

ЗВЕЗДАТА АР И БАВНАТА ПЕСЕН

ЖЛО / ЖГК (Венѐл)

12,55 - 14,15ч.

Ар – това е полето, на което пребивава сега предишният Жоро. Венел е сегашното му име. Поко-

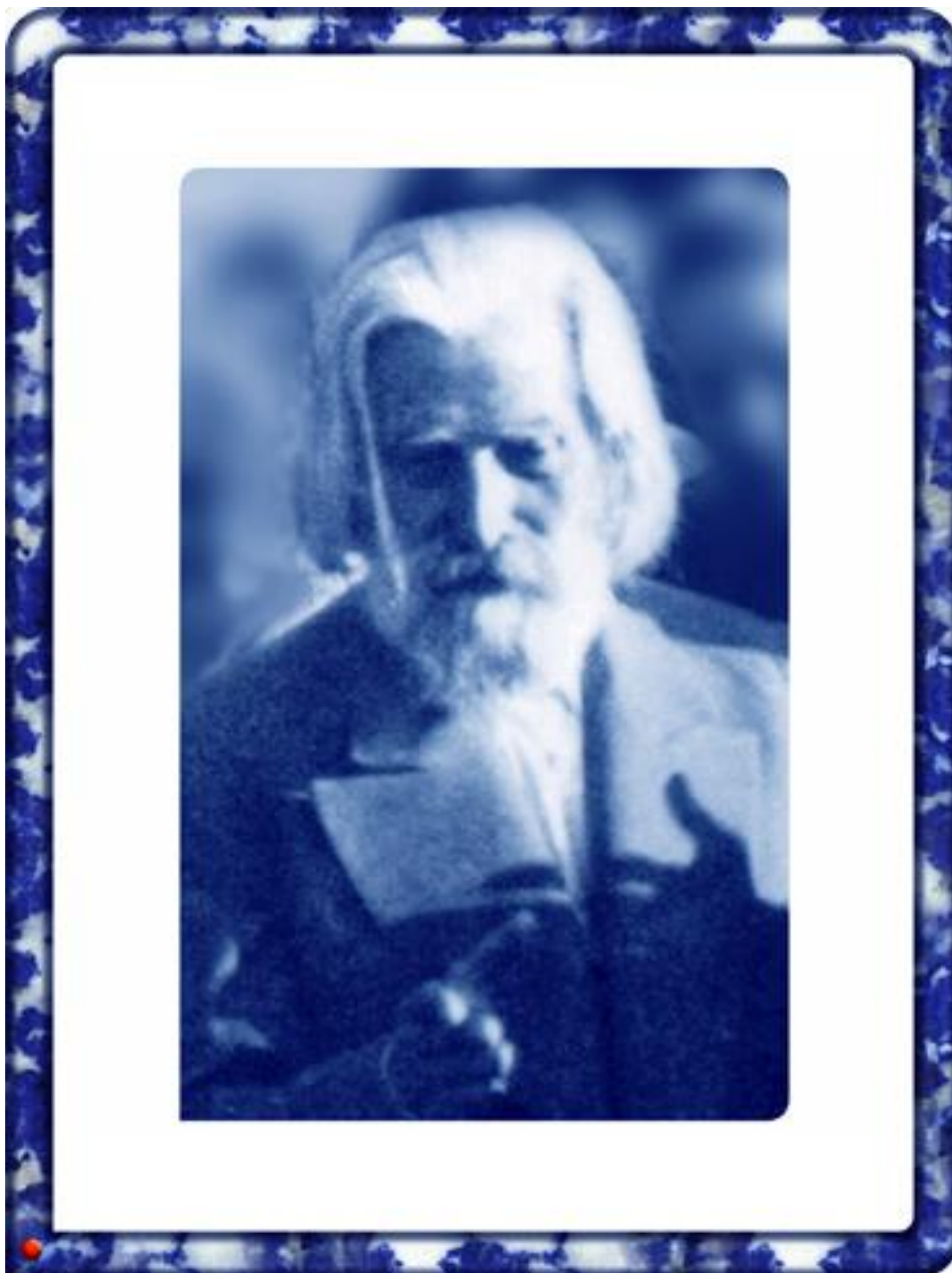
ят му настъпи отпреди 5 години. Дотогава той все още се измъчваше от връзките си със Земята. Ар е нещо средно между огромно пространство и разредена безкрайно много звезда и е всъщност истинското

име на “Албигоя”, която той описа в романа си. Неговата страстна мечта да се върне в родината си,

се сбъдна. Той е жив пример от първа величина за това, как духът на човека отива натам, накъдето се е стремял най-силно. Например, който мисли приживе за вино и кебапчета, озовава се в кръчми и кебапчийници след смъртта си; който обича музиката, посе-

щава концерти; който обича да чете книги, чете денонощно направо от затворените книги и библиоте-

ките; а който е търсил сродната си душа, отива при нея. Ала Венел напоследък си мислеше за центъра на галактиката, за приказната страна “Албигоя”, която е всъщност Ар. Макар и разредена звезда до пределите на самата галактика и още по-разредена – нада-

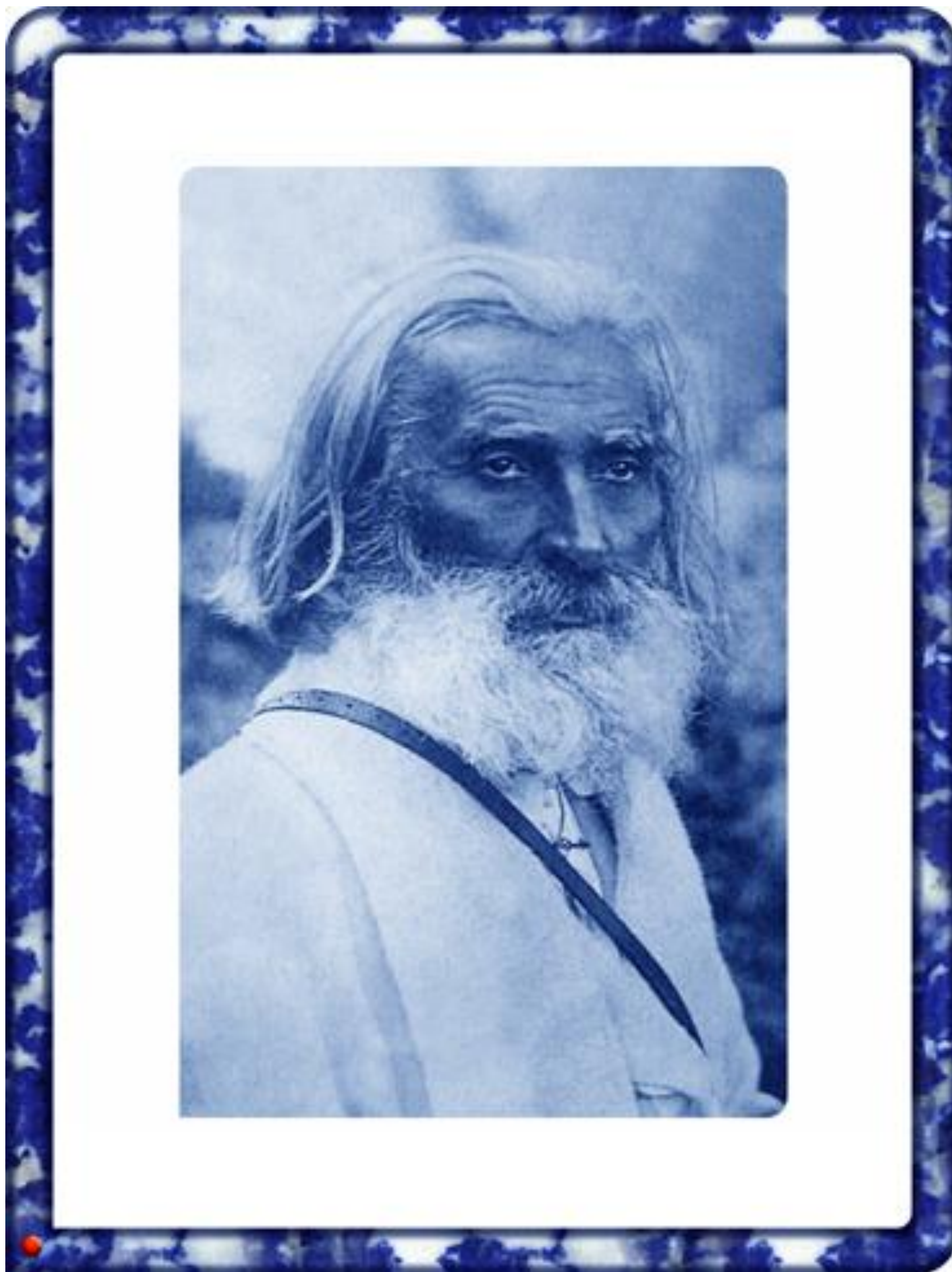
лече, надалече от нея, - Ар има и кондензирано състояние от минерал, неизвестен на вашата наука.

Той е много по-твърд от известните ви образци диаманти.

Венел много обича музиката! На тази централна планета музиката е основно занимание на обита-

телите й. Чрез музиката те поддържат равновесието на всички светове във вашата галактика. За да пътуват те по своите орбити и да проявяват особе-

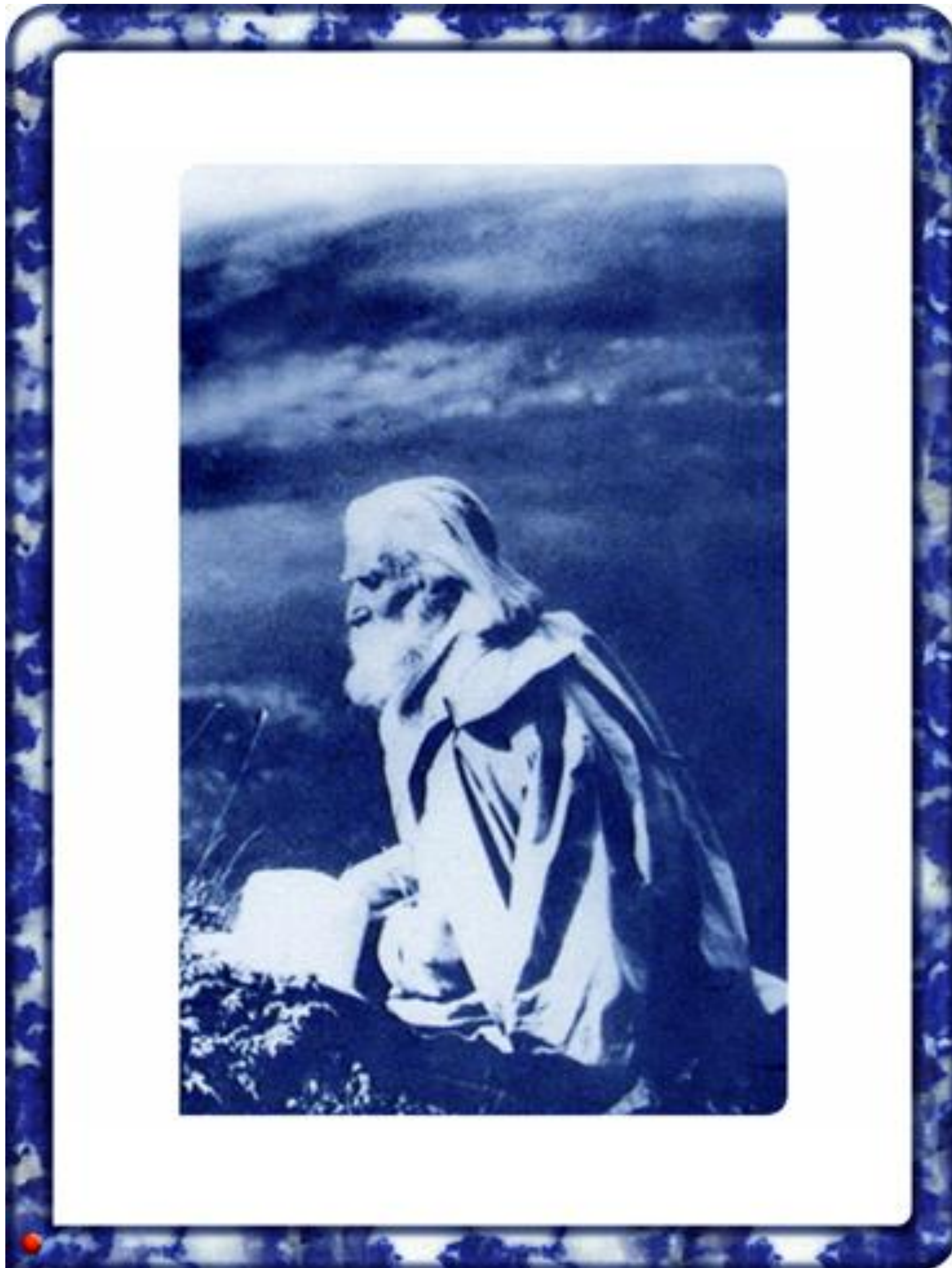
ната си същност по най-прецизен начин, цивилизацията на Ар трябва да пее непрестанно. Телата на тези същества не са от биологическа материя, а от

кристална. Те живеят в извънредно бавно време, поради което контактът между тяхното и вашето съзнание е абсурден. Както в случая със Жорж Радев, така и тук подобен контакт е възможен само на оп-

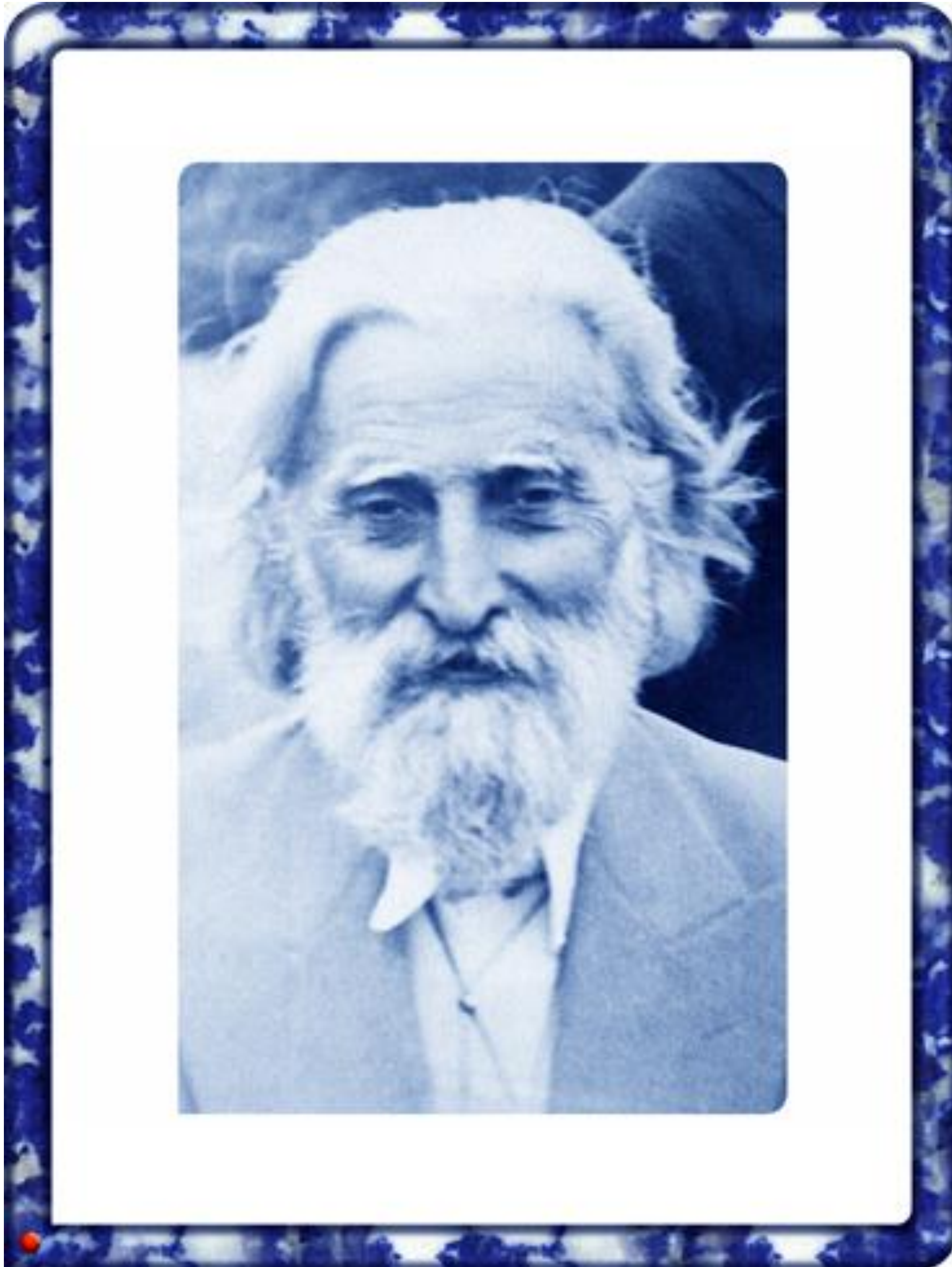
ределена надморска височина. Обаче Ар е толкова кондензиран, че на Земята би трябвало да има плани-

на 97 хиляди метра, та да може да се осъществи паралел в честотите на времето. Така, на тази височина, посветените в Новата Земя са способни да влязат във връзка с Ар. Поради невъзможността ви

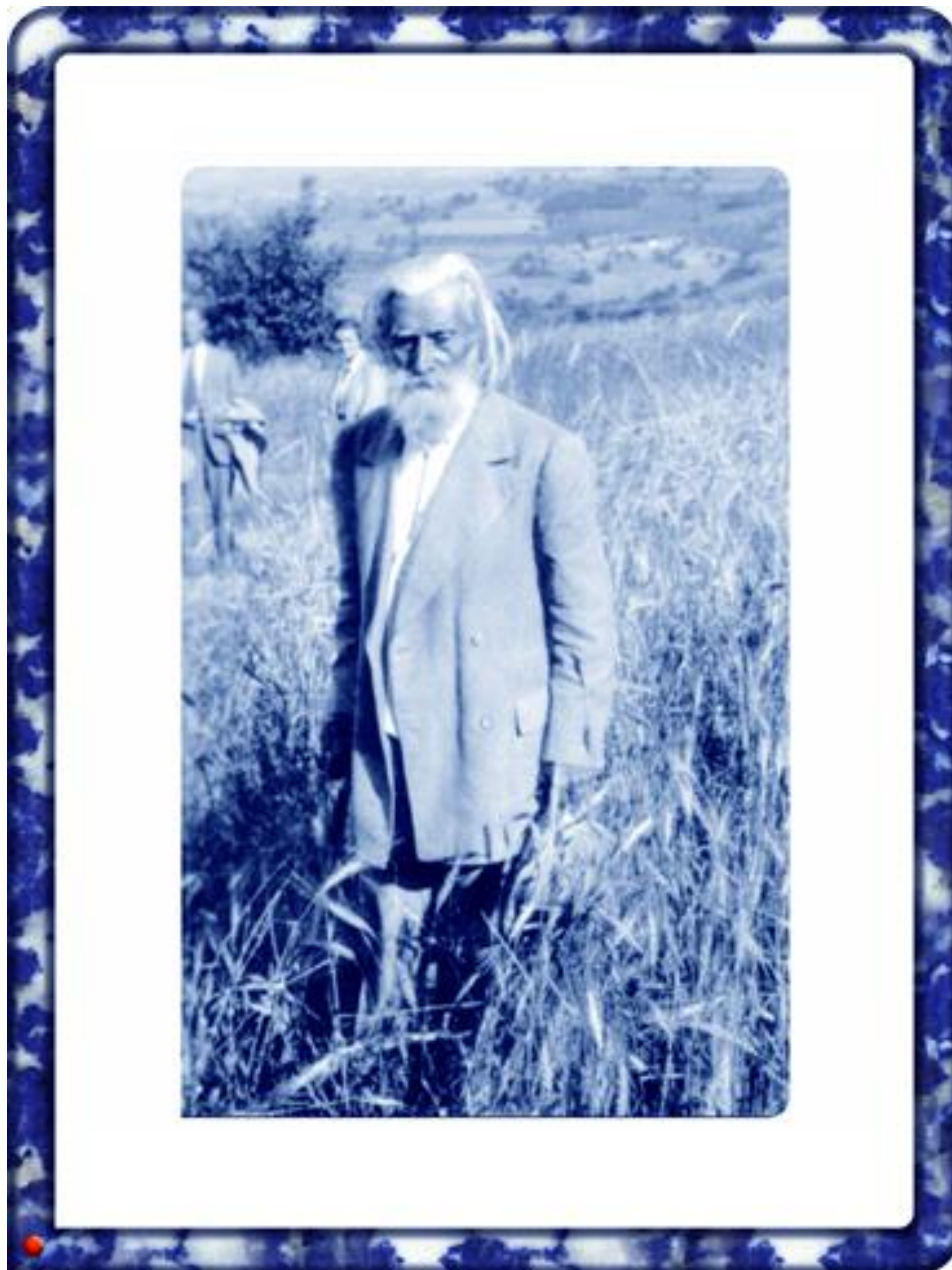
да сторите това физически, няма шанс да се свържете сега пряко с музиканта Венел. Ако обаче изпад-

нете в особено състояние, отговарящо на тази надморска височина, вие ще се настроите на съответната честота на времето - и тогава Венел ще ви изпълни своята песен, с която ще ви поздрави.

Н. няма възможност още да се озове в тази честота, защото последната отговаря на абсолютното отсъствие на критическо чувство. Обаче тя е

музикална, и с най-прост начин пътека към тази честота е възможна – ако тя пее много тихо, с голямо проникновение "Благост" 100 пъти последователно,

редувана с "Блага дума на устата" 50 пъти (първо 100 пъти "Благост", после 50 пъти "Блага дума на устата"). Ако нищо не отклони съзнанието ѝ от това,

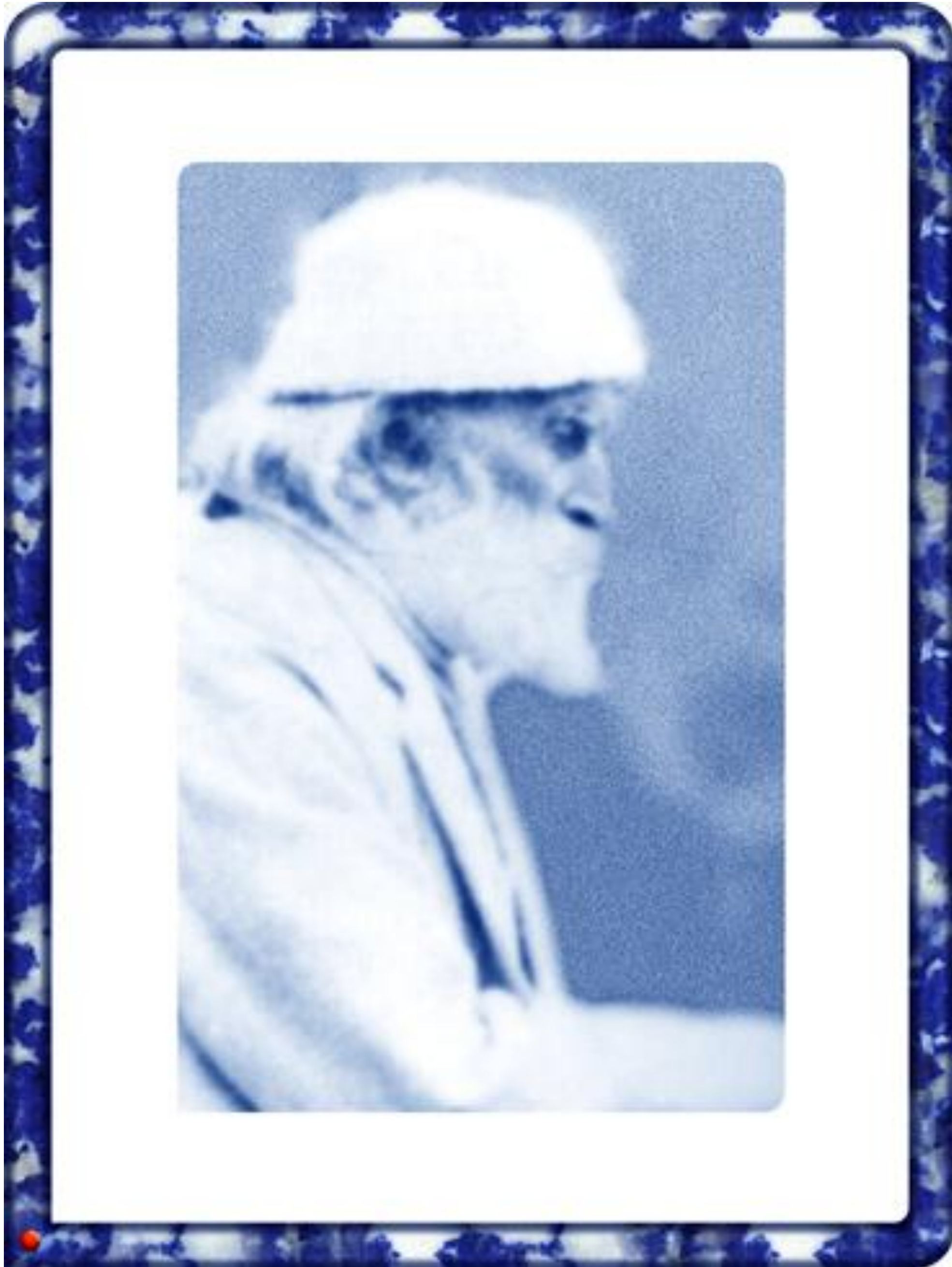
то може да постигне нужната височина с духа си и тогава ще чуе гласа на Венел.

Венел много често си мисли за нея, но няма никаква възможност той да слезе, понеже няма още

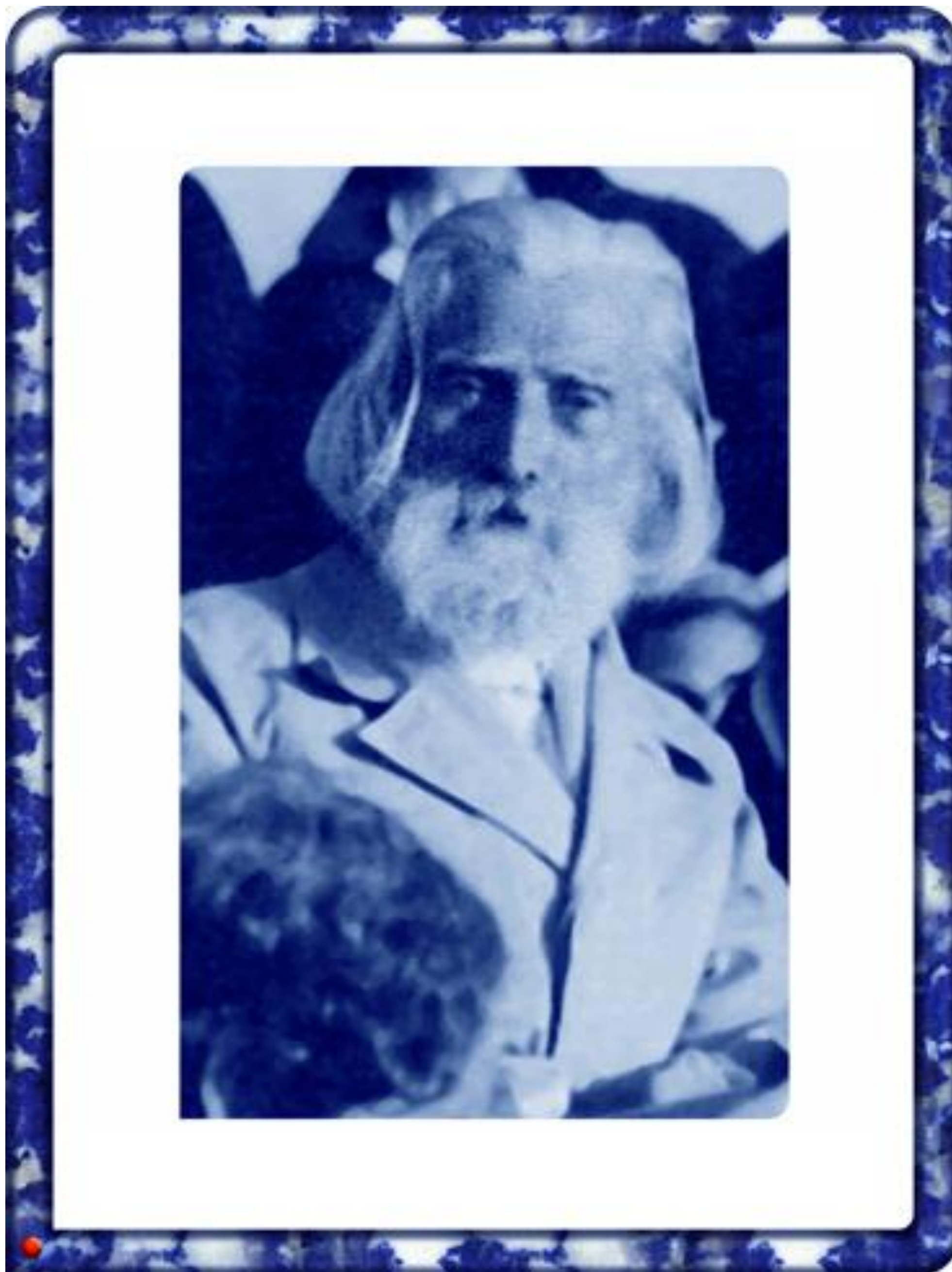
такова тяло от божествен порядък, с което се сменят честотите на времето. Песента, която той сега пее, не е минала още и на втория си звук от

започва-нето й, въпреки че я пее от пет години! А какво ос-тава да изрече една цяла дума... И въпреки това, то-зи тон е прекрасен! Кристалното съзнание на Ар

*произвежда **такива** прелестни тонове, че ангелите с наслада се вслушват в това светотворчество. Голата повърхност на Ар няма нищо, освен*

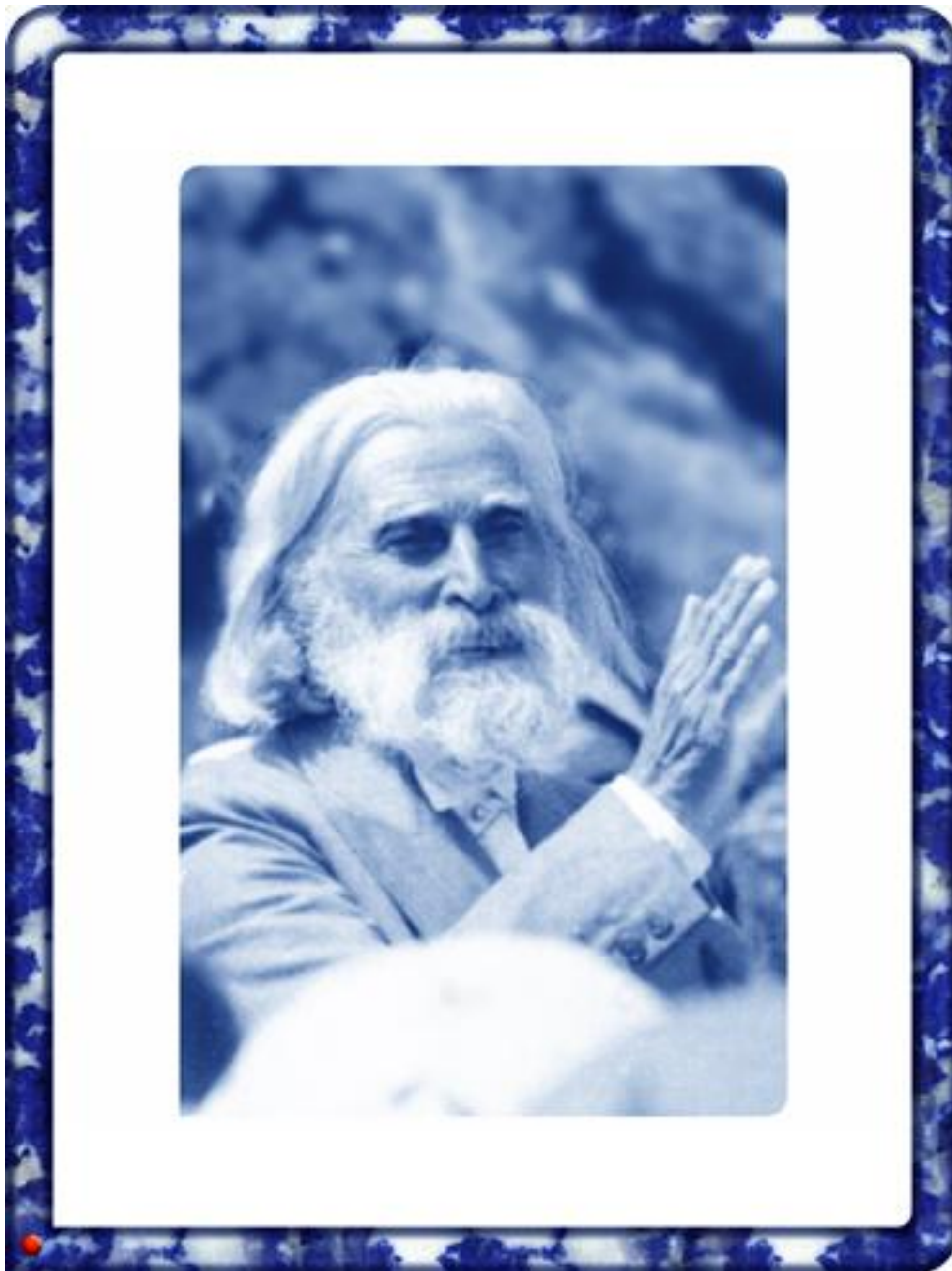
блестяща, кристална гладкост, прозрачна и трептяща от нежни виолетови светлини. Те ще бъдат виолетови до момента, в който аряни вземат следващия тон от

песента, който ще смени и баграта на вътрешното светене. С това ще се появят нови планети в

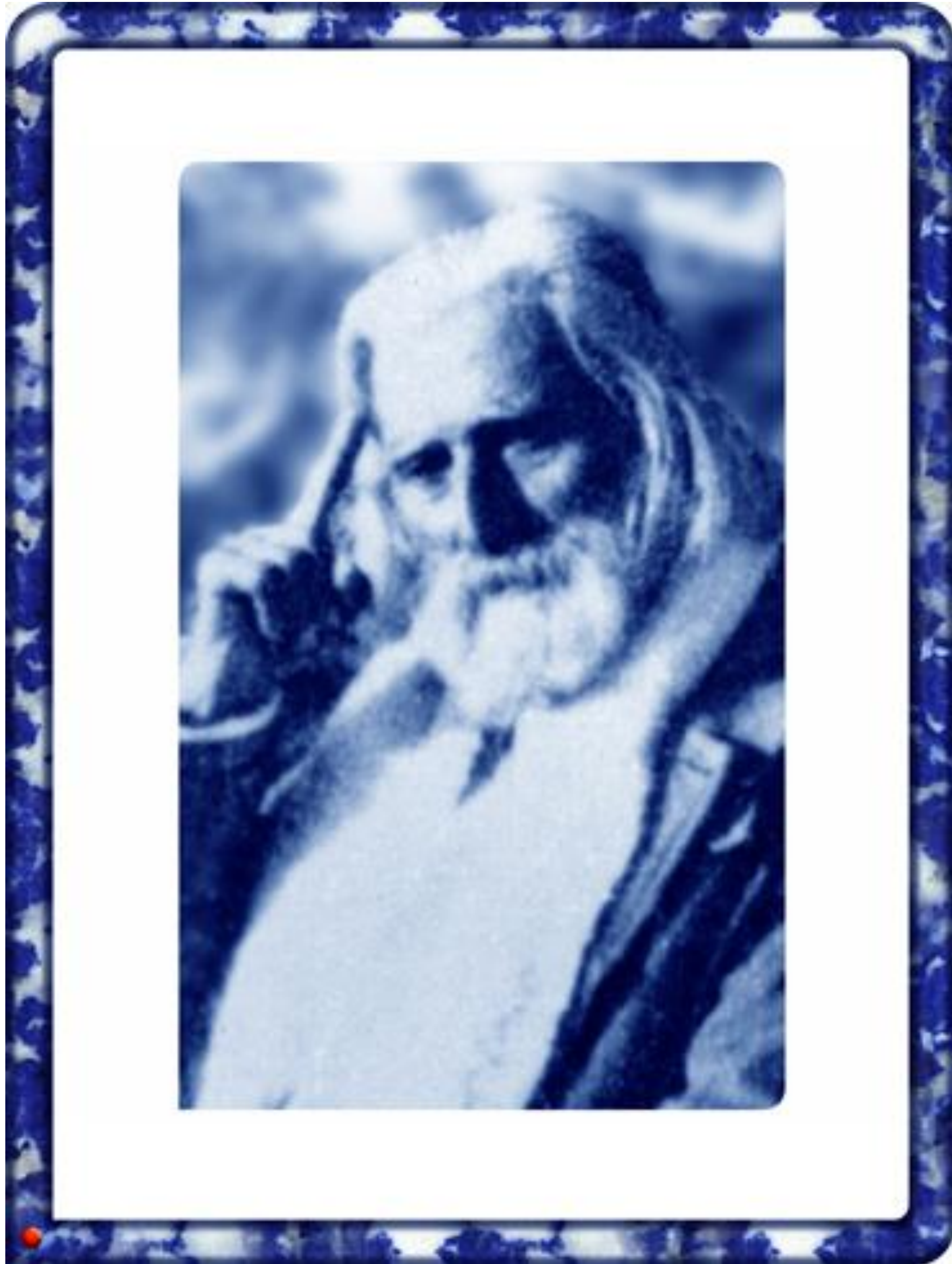
галак-тиката, подвластни на съответния нов тон и на об-щата хармония в песента.

На небето музиката изразява не само приятни преживявания и вълнения, но и мисли. Сегашната ми-съл, която трябв а да изразят аряни, когато завър-

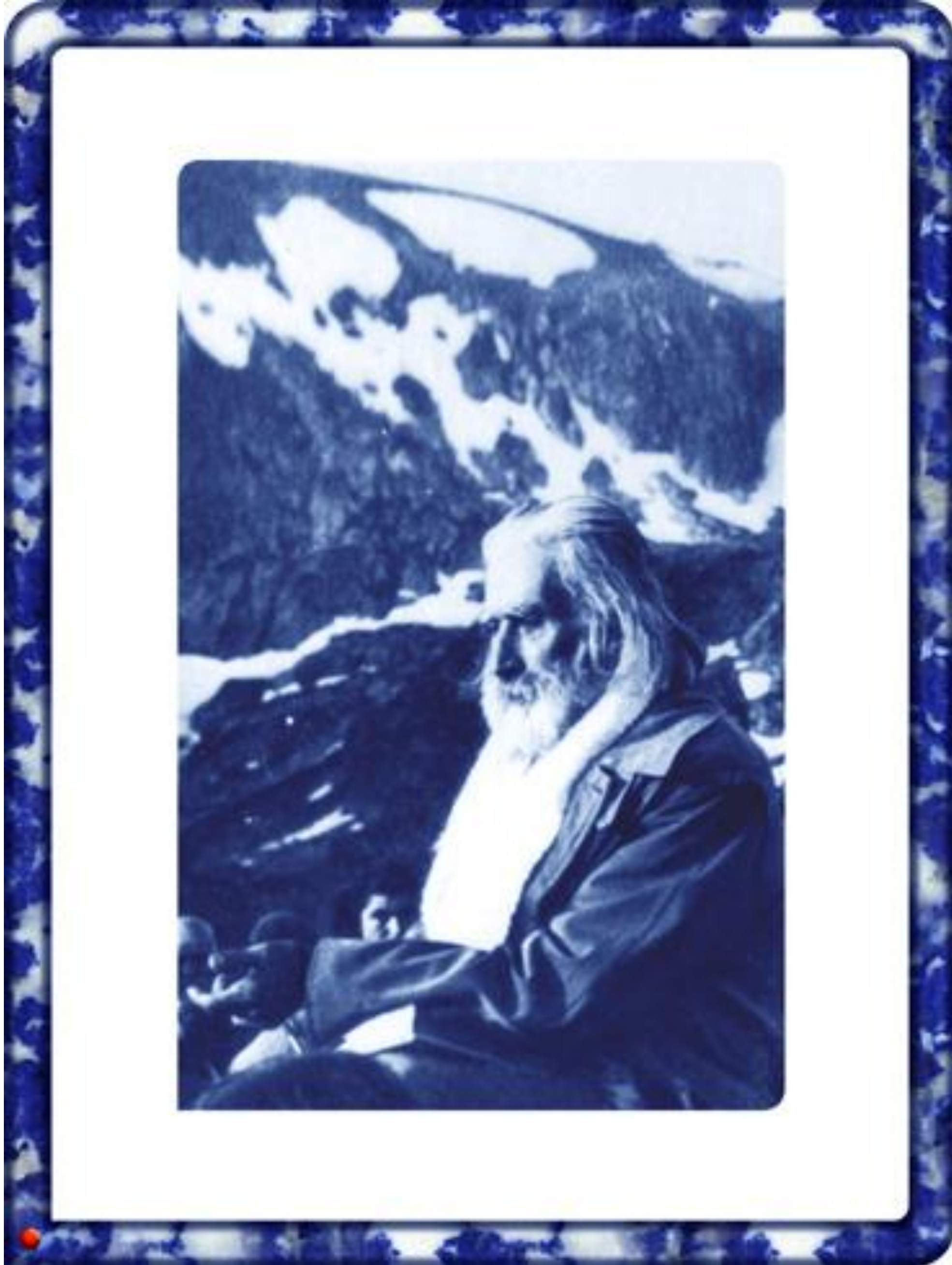
шат напълно песента си след няколкостотин години, няма слогов характер, както земните езици, а е про-

изводна на тоновете, темпото, обертоновете, мелодията и общата хармония. Тя е следната: "Бог основà нов свят, и в този нов свят обмяната е обич, а трепетът пък – любов." ***Това*** *е точното съдържание*

на мисълта, но в музикален вид тя звучи много по-поетично и въобще не се произнасят думи. Насладата, произхождаща от особеното звучене на всеки отде-

лен глас, в съзвучие с останалите гласове, надминава всякакви познати вам възторзи, наслади и блаженства! Песента не се ръководи от никакъв диригент,

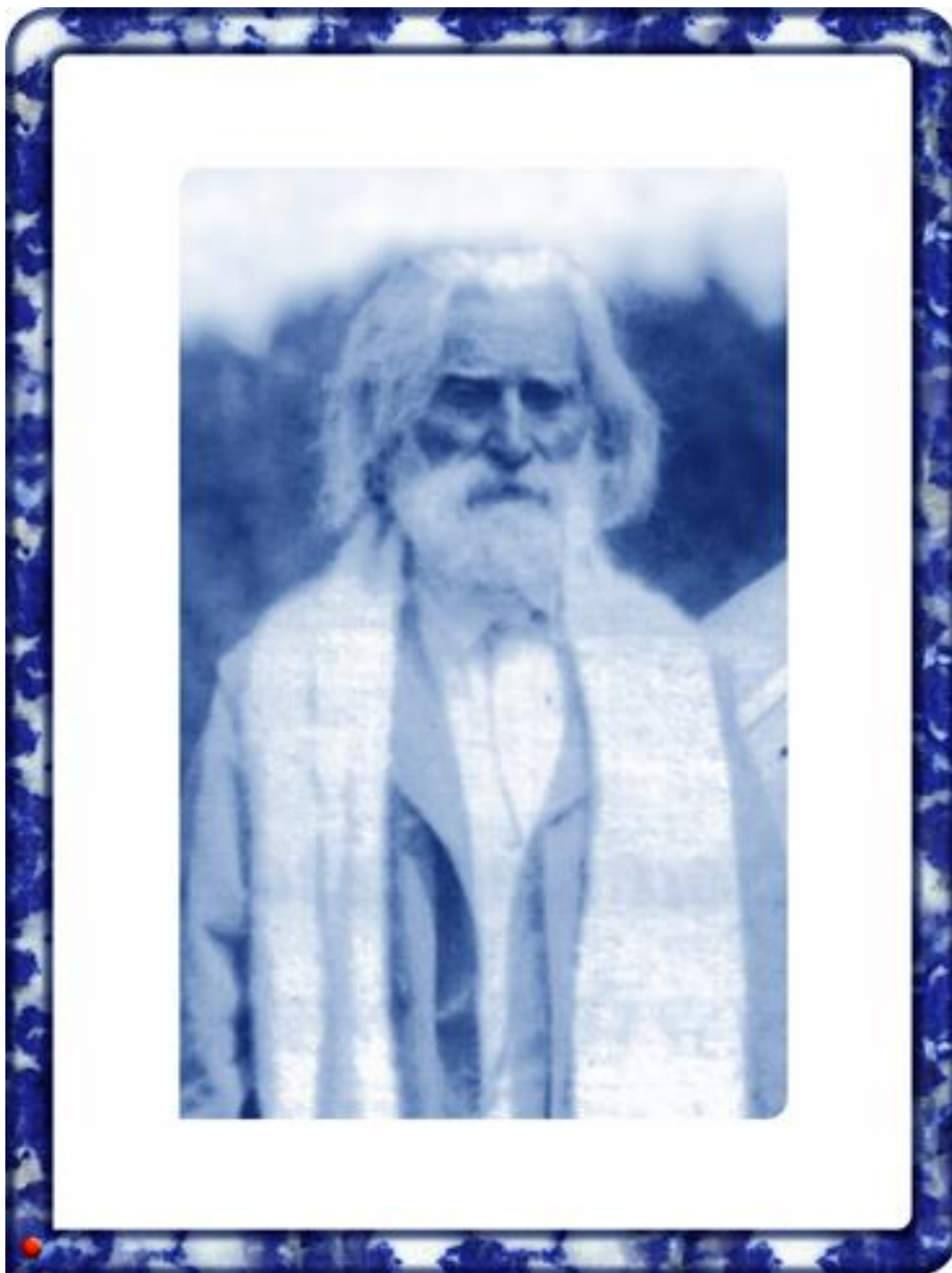
не е написана предварително от някакъв композитор, нито е репетирана. Тя се поражда свръхсъзнателно едновременно във всички, в градината на божественото единство, на божественото любовно

присъствие. Вие изпадате в това състояние много рядко и на практика съвсем мъждукащо, само в изклю-

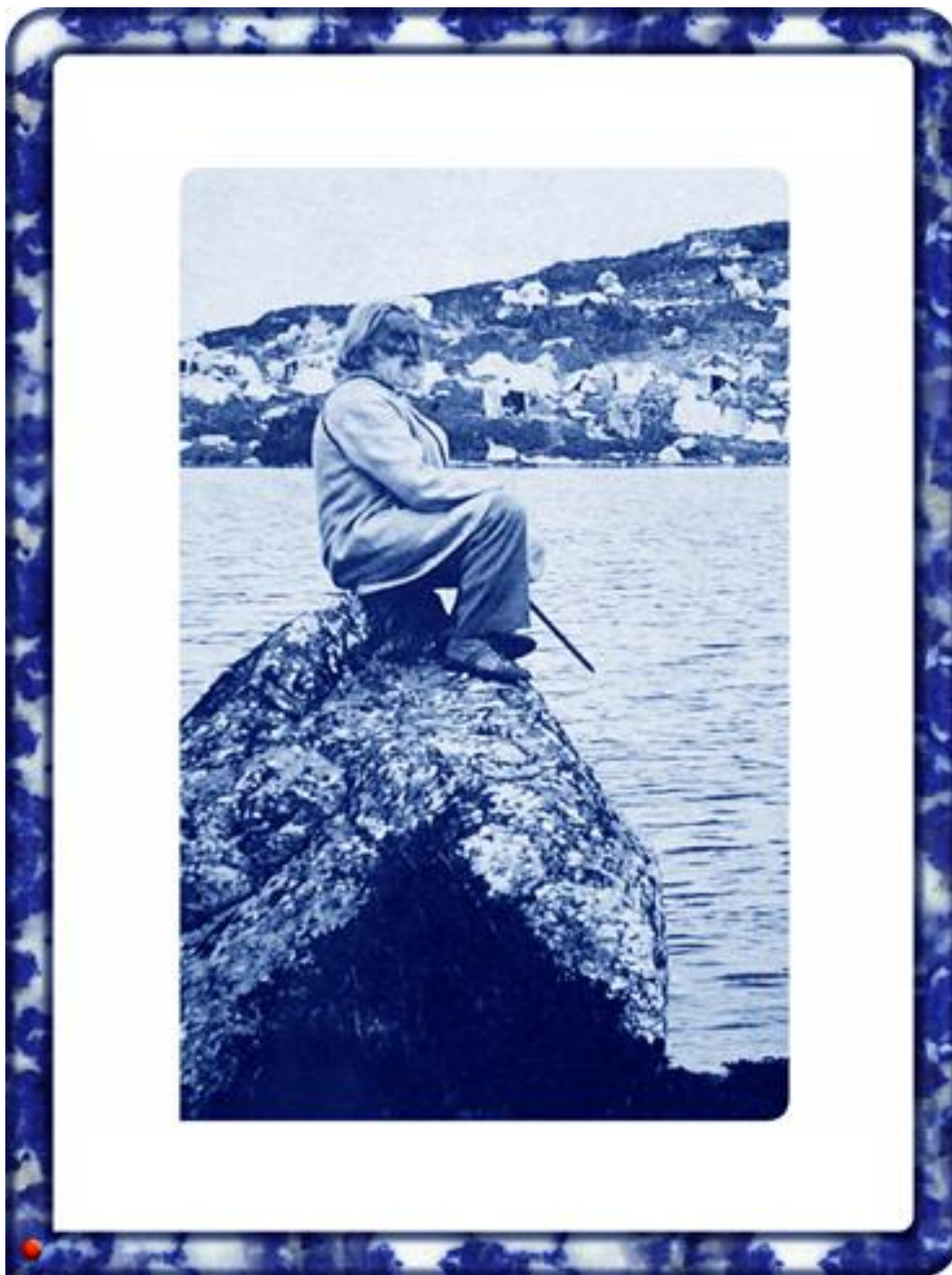
чително велики секунди на живота си, когато не искате да налагате своето собствено право и да поучавате съществата около себе си. В един обикновен човешки живот на земята понякога нямате и три се-

кунди общо преживени в това състояние, а то изгражда божественото тяло на човека. Когато налагате

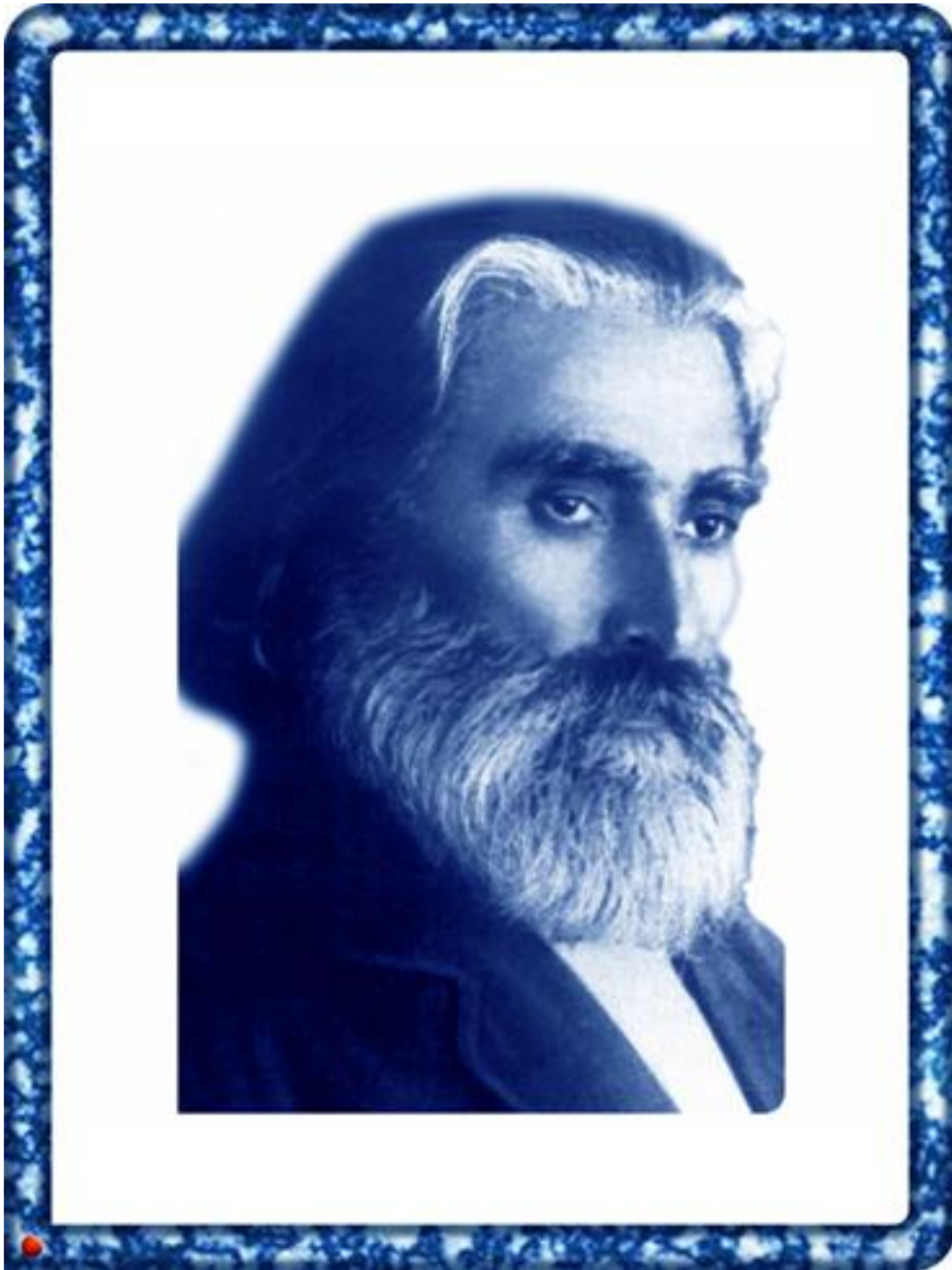
своята собствена воля или разрешавате да ви налагат волята си други, вие се въртите в кръга на прераждането и не можете да се освободите. А щом почнете да се съгласявате с особеностите на дру-

гите, да не ги осъждате външно и вътрешно, да ги приемате с радост и да ги благославяте, независимо

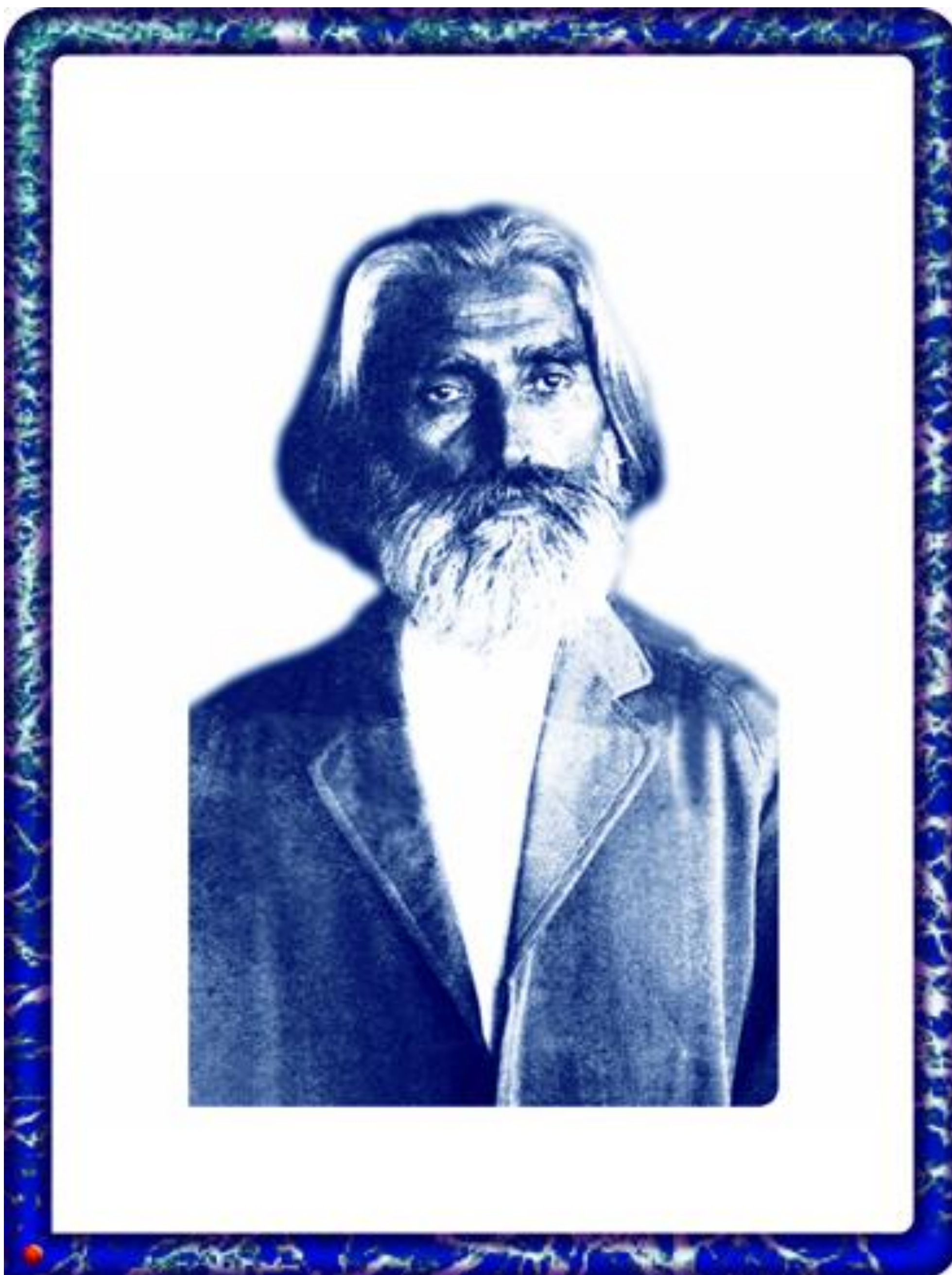
от това, доколко са в разрез с вашите собствени представи, ***тогава*** *само вие, на практика, изграждате своето божествено тяло и ставате господари на времето.*

Венел обаче също има божествено тяло, макар и още в спящо състояние. Това, че той там пее, още

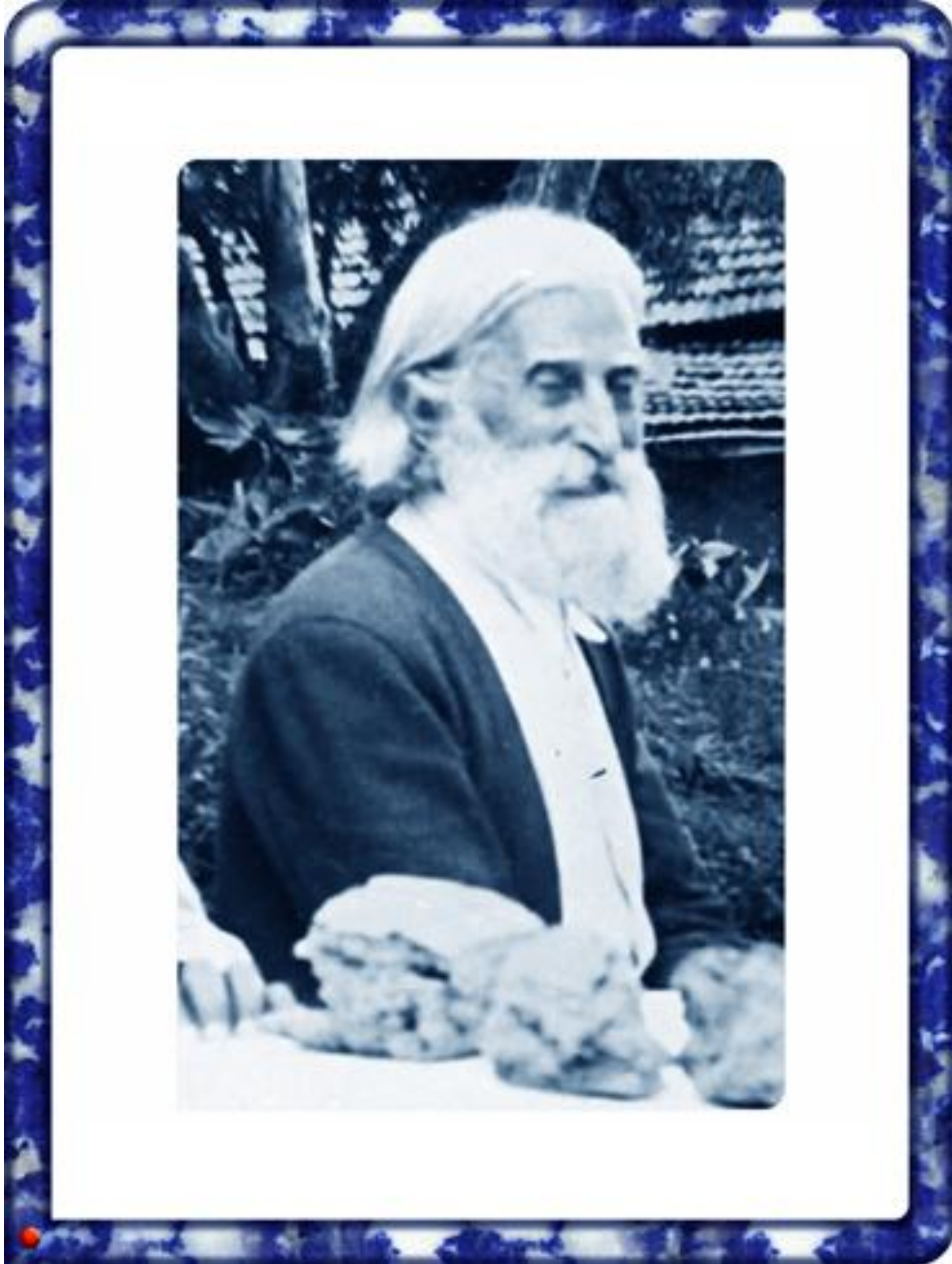
не значи пробуденост на божественото съзнание. Ала аз умея да разговарям с подсъзнанието и направлявам съществата чрез свръхсъзнанието. Така че и в този момент съм в състояние да предам неосъзнаваната в будност радост, която изпитва сега Венел

при възможността да се свърже с вас. Неговата разумна душа ви казва:

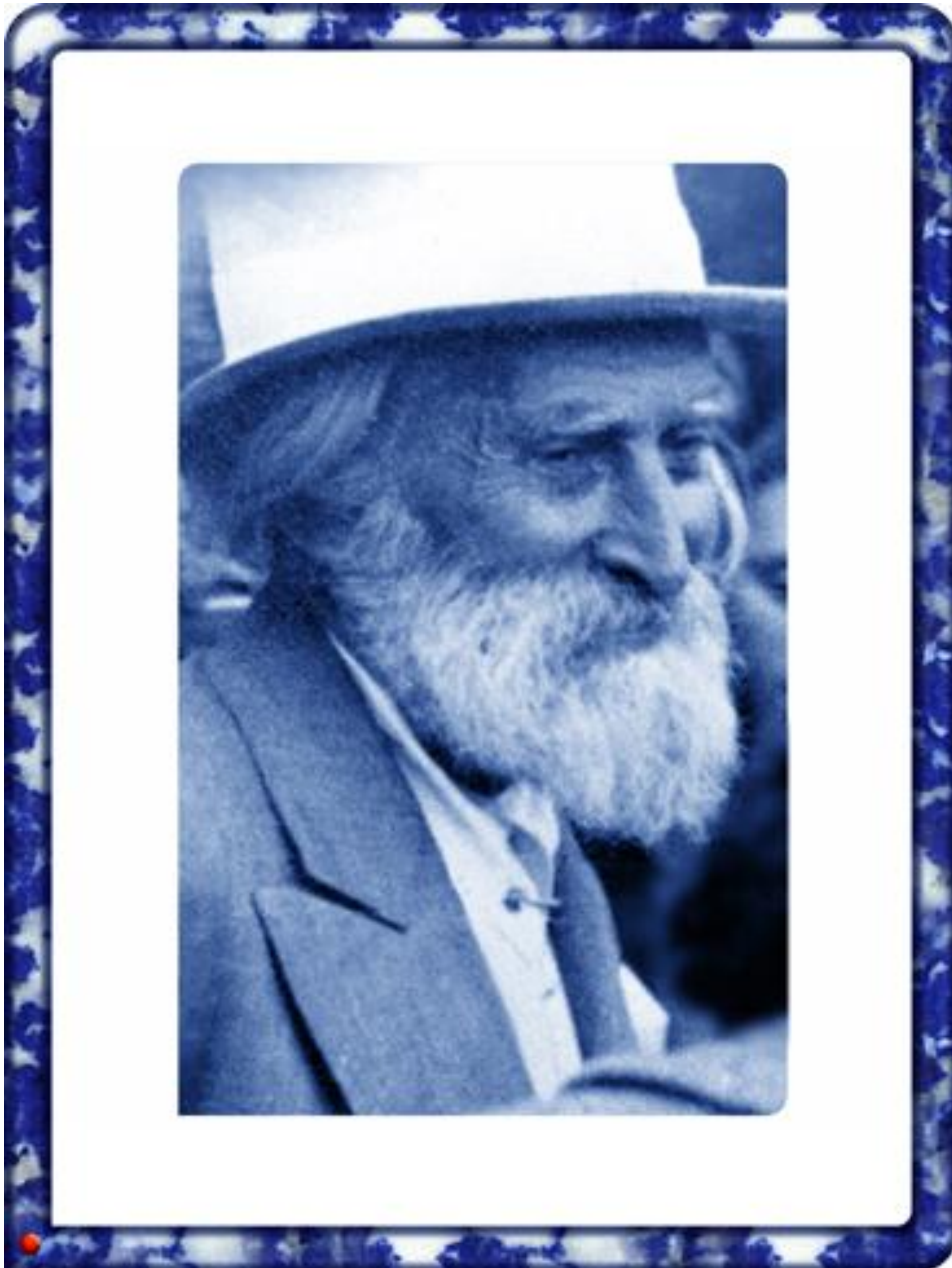
- ***"Ориéл, Ориéл*** *(това е името на Н. от техните пътувания по световете)****, нима не помниш как скитахме по световете? Независимо от земните ни дрязги и дребни неразбирателства, ние сме вървели винаги ръка в ръка, и рано или късно ти ще си дойдеш при мене. Аз те***

обичам с обич неразривна от нищо и временната ни раздя-ла е един само малък, тъжен епизод. Бог прояви милост да ни раздели и ни разделя понякога, за да се научим да

оценяваме любовта. При раздялата човек става самотен и си обещава, че когато се събере отново с единствения, никога вече няма да го облива с отрицателни мисли и подо-зрения. Бог е създал самотата, раздялата, скръбта, старостта, за да се научим да мислим положително, да

отправяме само добри чувства към ближните, да се отучим да съдим света и пороците му, да се отучим да мис-

лим, че знаем що е “нравствено” и че сме длъжни да се противим на “безнравственото”.

И сега, много приятни дни ти се обещават от Учителя ни, Който ни водеше все заедно през всички времена, и аз ги измолих специално за тебе, понеже си най-свидна на сърцето ми. При тебе ще настъпи едно успокояване от

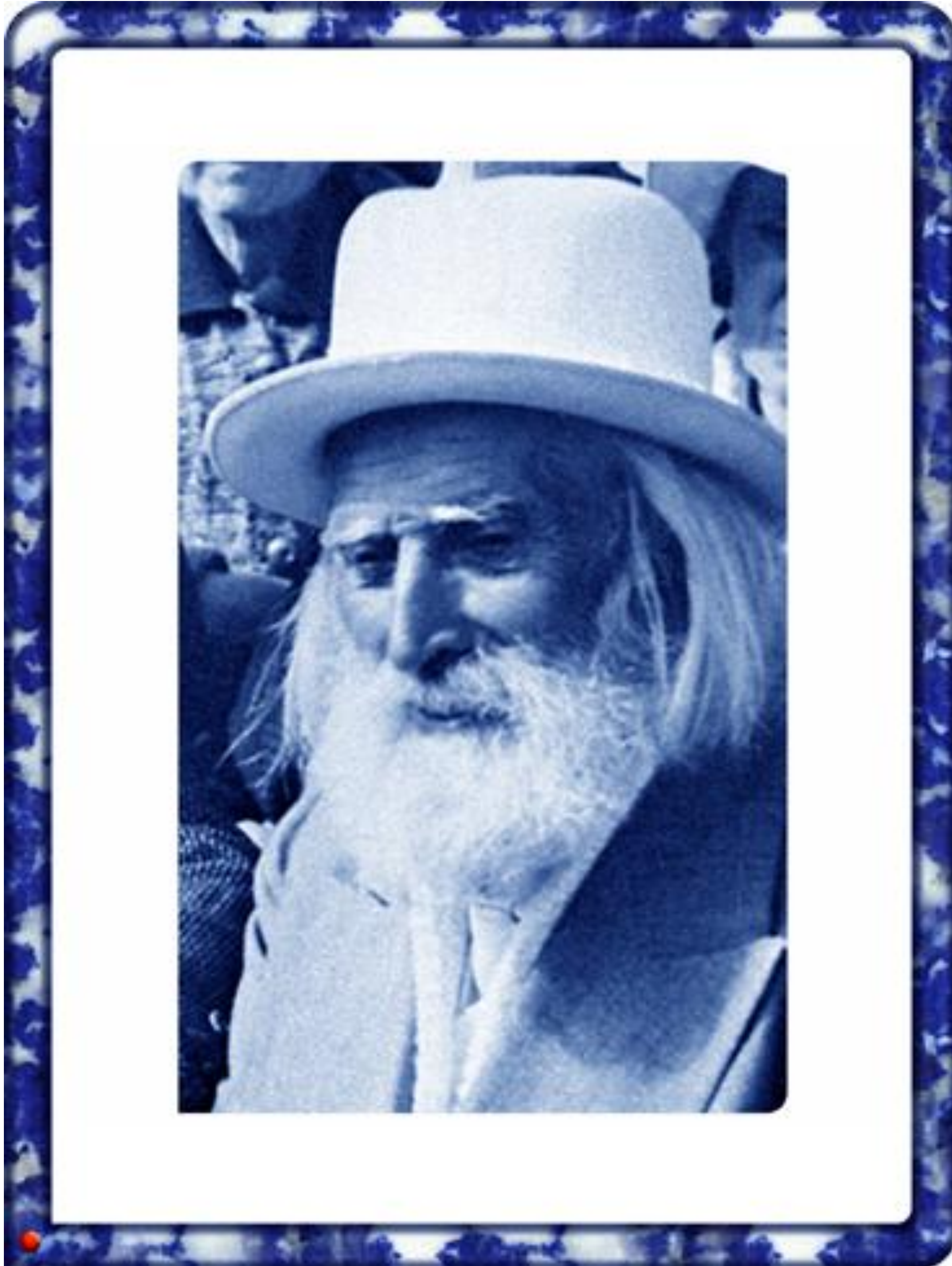
броженията на миналото и ти ще престанеш да бъдеш

царица, и твоята безмерна и невинна красота и кротост от младини ще се възвърне на благия ти образ.

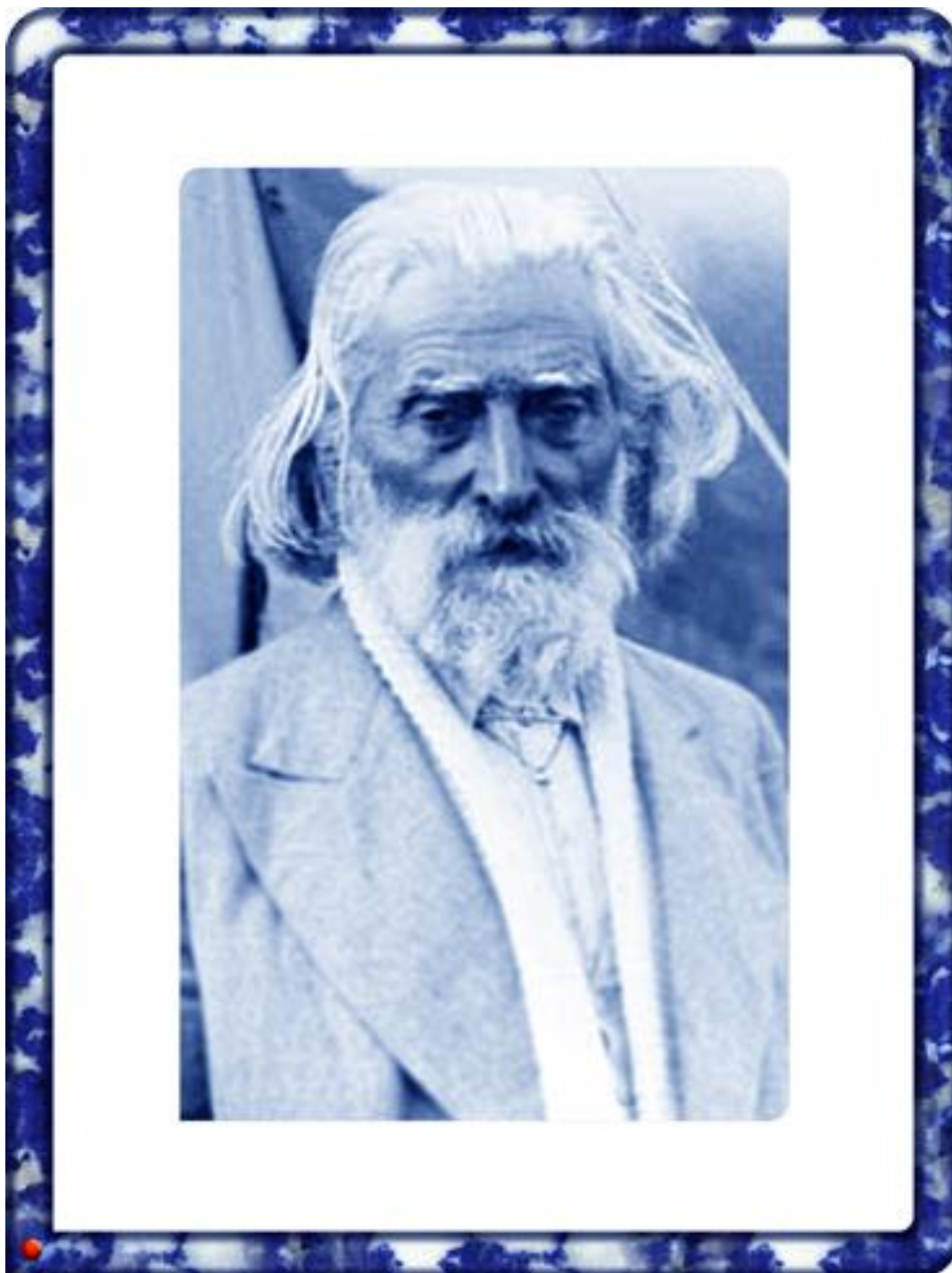
Пильо, пиленце мило, аз не съм те забравил и все си мисля за тебе и за нашите синове. Знай, че те не са никак случайни и че ти сега вършиш майчински подвиг, който ще остане в историята завинаги. Понеже в края на този ваш печален и велик век, тия двама наши синове ще има да

играят ролята на Словото и Делото. Затова те дойдоха

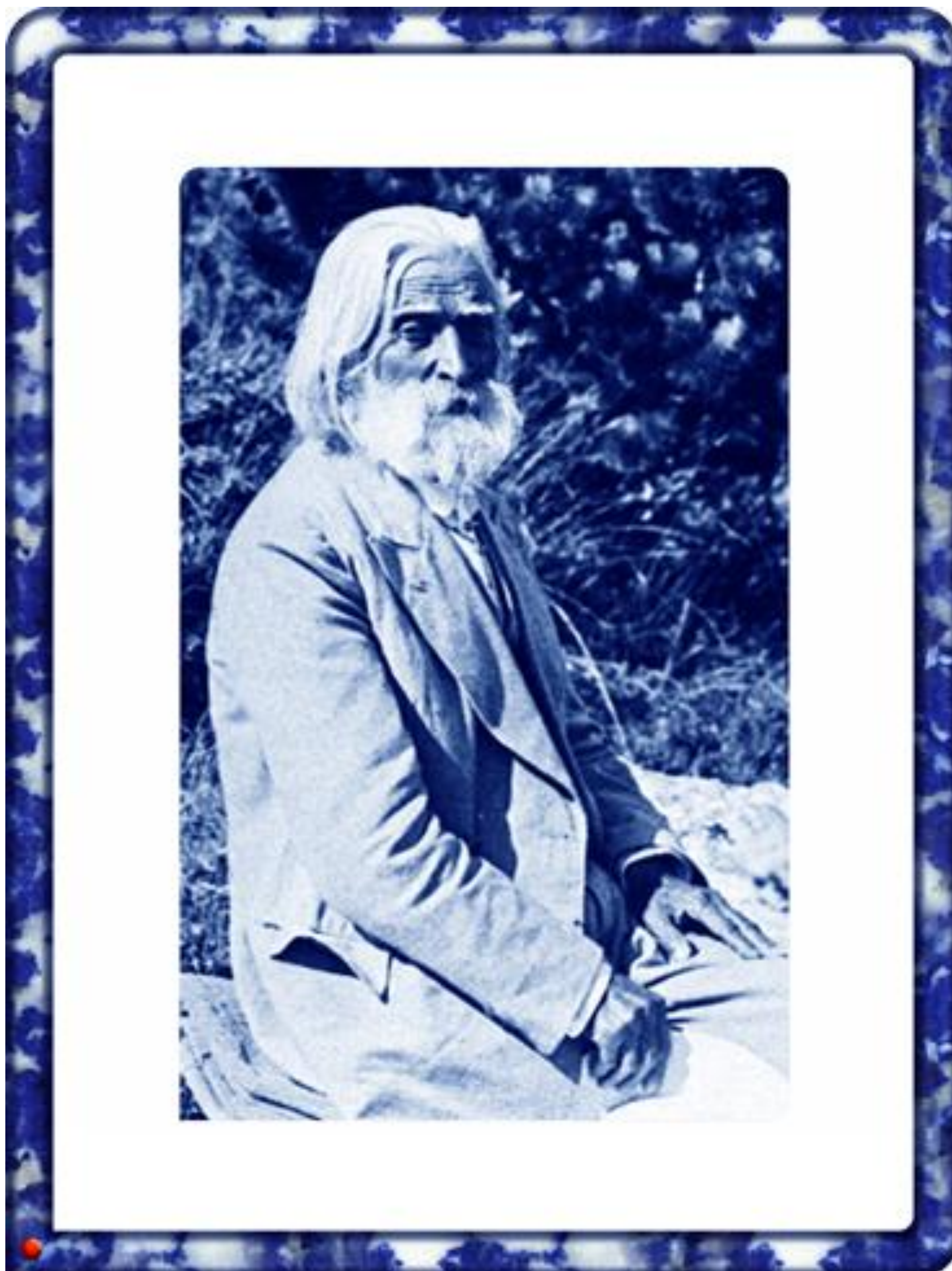
в двата противоположни знака – Христовия знак на Сло-вото и Иисусовия знак на Делото. Тойонус сваля Словото, а Малон ще се осъзнае много скоро и ще почне да пригот-вя условия за Делото. Те още много има да работят заед-но, и от кръвни братя тепърва предстои да станат бра-тя по дух.

Приготви се да приемеш нов дом, да устроите мястото в С. и да ми простиш, ако има нещо останало като

омъчнение в тебе, понеже аз не съм бил виновен – просто на Земята ние не сме нежни, както на небето. Аз не само съм ти простил всичко, но и съм разбрал, че няма какво да се прощава, а това е най-хубавото, Божественото. Духовният човек прощава, а божественият вижда, че няма какво да се прощава.

Ние с теб тепърва ще се срещаме отново – и отново ще те разведа из приказната "Албигоя", ще ти покажа

нейните несметни богатства и ще ги изсипя в нозете ти, понеже ти вечно си оставаш моята Пильо – птичката на щастието! Ти си безкрайно хубава и млада пред Господа, и когато хвърлиш тая земна дреха, всички ще видят, че си се очистил а напълно поради страданията, които прежи-

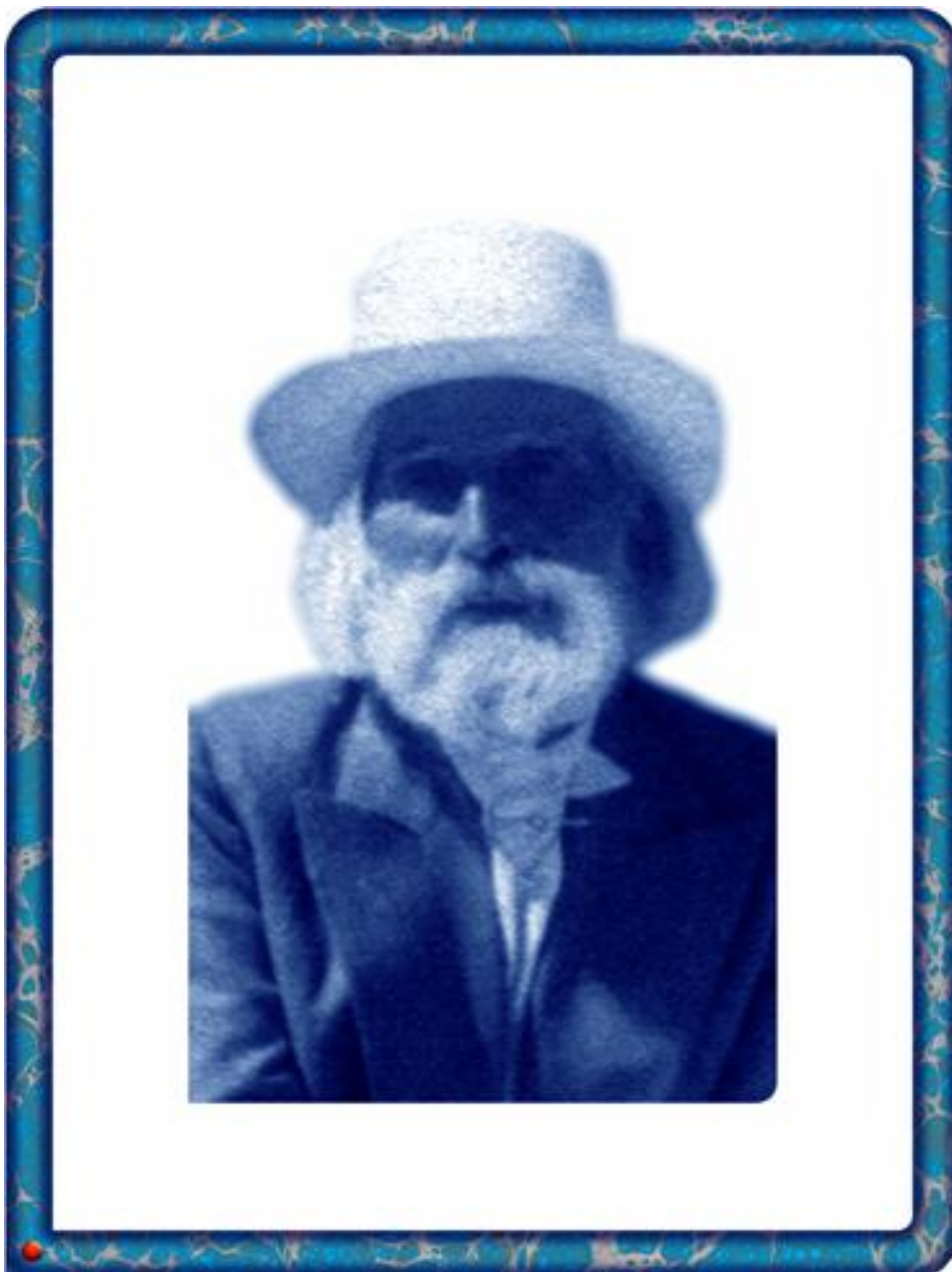
вяхме на тази тъжна Земя. Работници сме с тебе отколе, ала и възлюбени, понеже само възлюбени Бог повиква от глъбините на Битието, за да се родят някъде из светове-

те носители на Словото и Делото. Така че, ние с теб свършихме една добра работа и Бог не ни осъжда за нищо – напротив, приготвил ни е почетни места.

`Ние с теб бяхме при Учителя, но тепърва ще има да прозираме Неговата величина и прекрасност. Тук Учите-

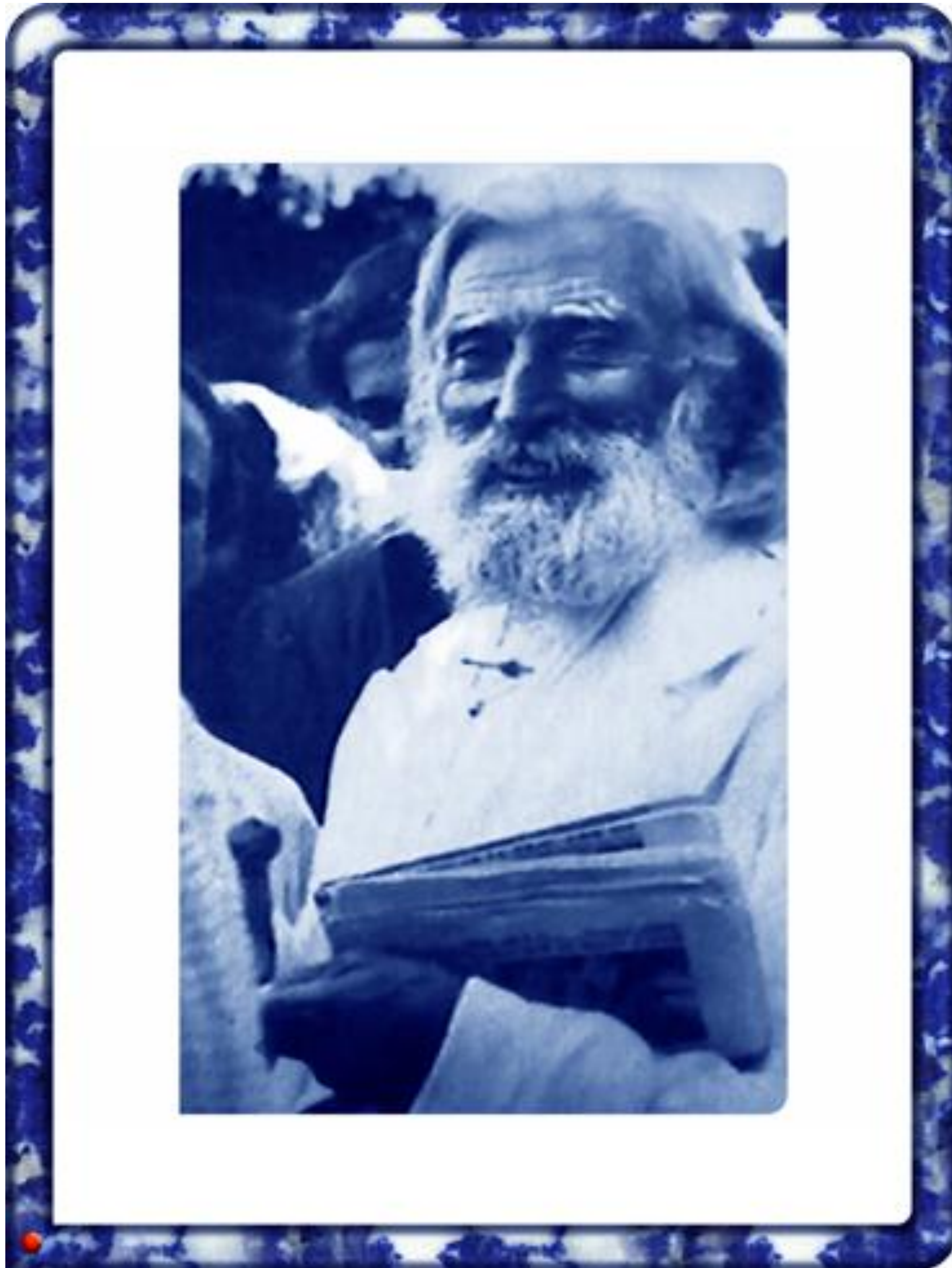
лят също присъства и ни води, но аз нямам думи да опиша Неговата красота. Той вечно ни казва: "Аз познавам Своите Си!"

Пей ми привечер песните, за които се казва, а някой път отдели време, от много ранна утрин, на мястото или в природата, и изпълни това, което се казва. Тогава ще чуеш един особен, нечуван от никого, блажен звук. Той

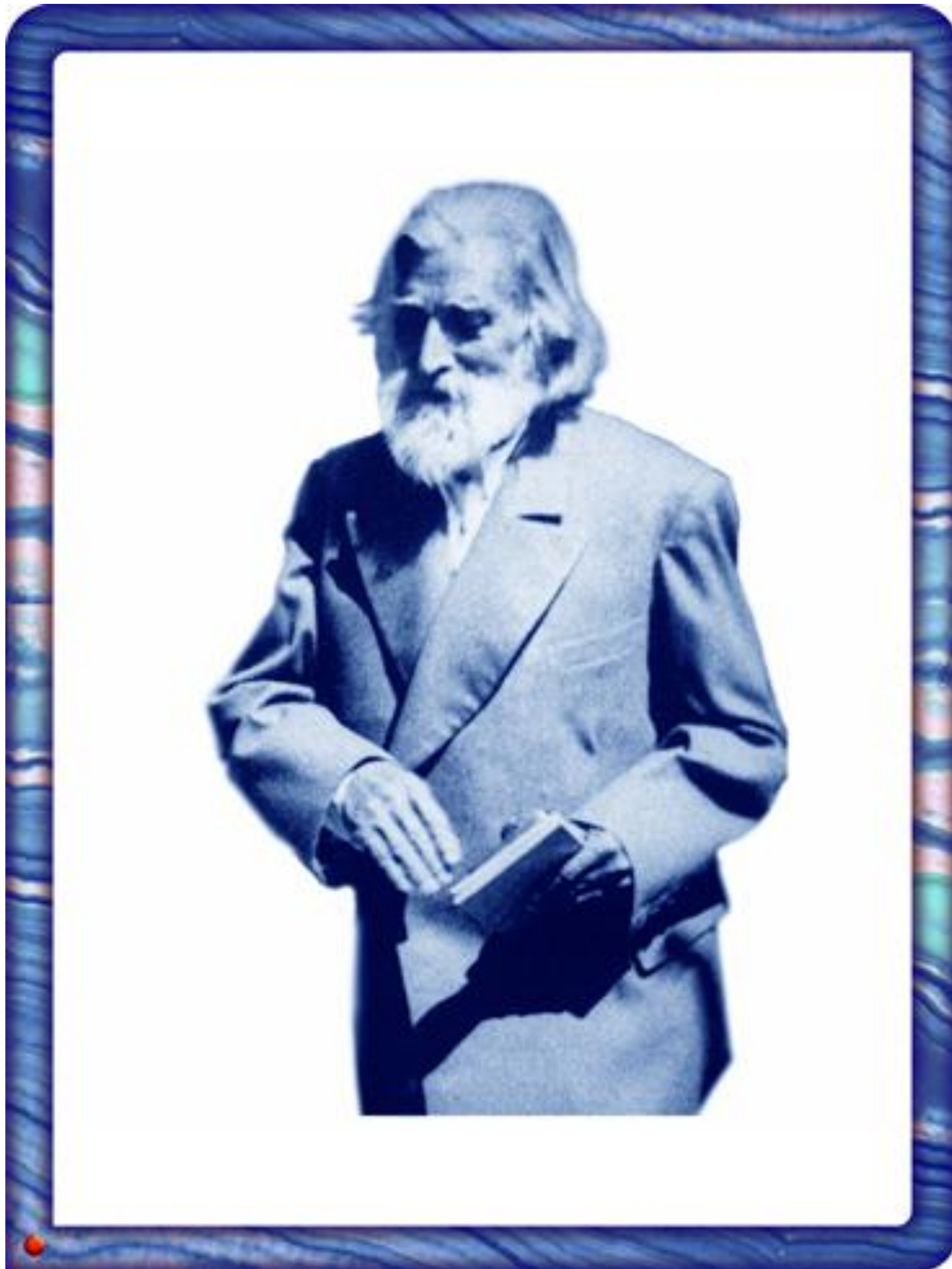
ще бъде привет от моята песен – песен за всички и песен специално за тебе.

Обичам те вечно! - Твой Венѐл".

Ориѐл изпълни това укаазание и твърди, че е чула небесния звук.

Венел написа на земята не само «Албигоя», но още много други интересни и талантливи неща.

Ориел написа романа "Благария" за чудните приключения на Братството и най-близките й души в Рилските тайни

обители, написа и стотици стихотворения, в някои от които пътуваше на вълшебно столче до Венера...

Тойонус се занимаваше и все още се занимава с вечно течащото и с класическото Слово на своя Учител, а Молон напълни света с красивия звук на своята виола и написа прекрасното есе "Носталгия" за копнежа на човешката душа към този безкраен, безкраен, безкраен и чист свят, от който сме се родили!

